

ХЕДЪР ГРЕЪМ СМЪТНА ЗАПЛАХА

Превод от английски: Александър Величков, 1995

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Песен на Елвис Пресли, нарушавана единствено от слабо статично припукване, се дочуваше от някоя от многобройните яхти, шхуни, катамарани и скутери на пристана. Късният следобед посмекчаваше жегата, а и откъм морето леко подухваше и охлаждаше напечените от слънцето разголени ръце и гърди на Шон Рамиро. На пръв поглед той се сливаше с безгрижните неделни безделници на пристанището, които се смееха, закачаха и флиртуваха на воля. Но когато понадигна за миг глава и бутна назад периферията на сламената си шапка, един по-зорък наблюдател би забелязал, че се оглежда наоколо с напрегнато присвити зелени очи.

Всичко изглеждаше мирно и спокойно. Мързелив следобед край морето. Момичета по бикини, мъже по отрязани над коленете джинси, туристи с бял крем против изгаряне по носа, стари коцкари с ярки ризи на флорални мотиви, деца, които хвърляха рибешки опашки на чайките. Шон разкърши рамене и се намръщи, когато грубата дъсчена повърхност на пристана го ожули през тънката памучна риза. От доста време седеше там.

Встрани от него любители-риболовци прочистваха улова си. Млад моряк, обут в избелели бермуди, миеше с маркуч малката си спретната лодка. Група бираджии мина покрай него на път към закусвалнята, кацнала там, където дървените пристани отстъпваха територия на безкомпромисната действителност на асфалтирания паркинг.

До слуха на Шон достигна техният смях и той извърна очи, раздражен, задето се бе превърнал в обект на интерес от страна на две надарени от природата тийнейджърки в символични бикини. Напрегна се и изруга наум. Ако нещо щеше да се случи след този безкрайно дълъг и пропилян ден, то сто на сто щеше да е сега, докато малките пикли му се пречкаха из краката.

Наведе глава и се престори на задрямал с надеждата, че ще се махнат.

Малкият колкото кредитна карта приемник на къси и ултракъси вълни внезапно избръмча. Шон го поднесе към ухото си.

— Ей! Красавецо! — избудалка го Андерсън.

Шон вдигна очи към Харви Андерсън от закусвалнята. Харви едновременно разговаряше с него и печеше кренвирши на скарата.

— Май заформяш клуб на обожателки. Аз пък мислех, че караш тежко дежурство. Прекалено си хубав, за да се слееш незабелязано с тълпата.

Шон небрежно поднесе приемника към устата си.

— Проблемът не е в моята красота, Андерсън, а в твоята ненадмината грозота. Ти би изкарал акъла и на препатил дявол.

В разговора се намеси Тод Бриджес — невидим, но съвсем наблизо, скатал се някъде из паркинга:

— Трудно се устоява на ирландските ти очи, Шон. Затова, ако обичаш, свеждай ги надолу.

— Тод...

— Кой твърдеше, че се умираше от скука по време на дежурство? — прекъсна го Харви. — Я вижте! Край! Влюбен съм! От пръв поглед и прочее. Твой ред е да се заемеш с кренвиршите, Рамиро! Аз искам да съм глътка от въздуха, който тя диша.

Харви току се влюбваше във всичко по бикини. Ала Шон все пак извърна глава и леко бутна назад шапката си. Изви нагоре вежда в почуда и установи, че дъхът му секва.

Този път Харви беше на висота.

Тя се задаваше откъм края на пристана. Вървеше бавно и небрежно, но същевременно с най-наситената чувствена красота, която Шон бе виждал през живота си. Не носеше бикини, а цял бански, изрязан високо на бедрата, които — Боже господи! — не се знаеше къде започват и къде свършват.

Ако някой попиташе Шон Рамиро кое е първото нещо, което забелязва у една жена, той би се позамислил и след това би отвърнал честно: очите ѝ. Очите са огледало на душата, дето има една приказка. Затова той първо погледна очите ѝ.

Не можа да види техния цвят от мястото, където седеше, още повече, че бе принуден да се визира срещу слънцето. Но въпреки това видя, че греят като небесното светило, големи и изумителни, оброчени с тежки клепки, очи, които заплениват безвъзвратно.

Без да се усети, той я обгърна с поглед от главата до петите. Елегантните ѝ морни движения, ленивата сладна походка...

Макар и на пост, той бе покорен от тази походка. Нескончаемата дълж на златистите загорели крака, извивката на ханша... Хареса му и нейната талия — тънка и хармонична. Подобно на Харви, и той се влюби от пръв поглед. Тънки като спагети презрамки крепяха жълтия бански да не се свлече. Горе беше изрязан под права линия, но момичето не се нуждаеше от намеса, за да демонстрира пищните си форми. Влажният, прилепнал плътно, костюм не бе в състояние да прикрие факта, че гърдите ѝ са твърди, обли, безупречни. Шон изведнъж осъзна, че е като същинско дете в сладкарница, неспособно да не протегне ръка и да не вземе онова, което му харесва.

— Божичко, виж тези очи! — мълвеше задъхано Харви.

— Ама какво става? — питаше Тод откъм паркинга.

— Ако знаеш, момчето ми, какъв кофти късмет извади с дежурството — осведоми го Харви.

Шон погледна отново лицето на момичето.

Безупречен овал. Високи скули. Класика. Би могла да позира на най-големите художници през вековете и нито един от тях не би открил и най-малък дефект. Устните бяха плътни, но изящно очертани. Шон си я представи как се смее — смехът ѝ би бил най-малко предизвикателен от извивката на тази щедра уста. Носът бе прав, а очите, тези изумителни очи, бяха рамкирани от високо извити вежди, които допринасяха за тяхната допълнителна големина и хубост. А що се отнася до косата...

Косата съперничеше по великолепие на настъпващия залез. Не беше сламеноруса, но не бе и светлокестенява. Имаше златистокестеняв оттенък като лъвска грива, с по-тъмни кичури червено в тон с последните слънчеви лъчи.

— Влюбен съм! — не млъкваше Харви.

— Я си гледай кренвиршите! — скастри го Тод откъм паркинга.

Шон направи физиономия и неволно подскочи, когато радиото рязко изпраця. След това из въздуха се разнесе гласът на Тод:

— Току-що се чух с капитан Мальри. Някой ни е пратил за зелен хайвер. Блейн не е тук и няма да се появи. Има резервация за полет в шест часа. Ще лети на север.

Шон затвори очи от яд и за миг изцяло забрави жената. По дяволите сенатора Блейн! Бяха го заплашили, че ще бъде убит, но бе навирил нос и всячески пречеше на полицията, вързала се на флъонга, за да го охранява. Все пак, като слуги на обществото, техен дълг беше да го пазят.

Днес бяха получили сигнал, че Блейн, който тайнствено бе изчезнал, е поръчал на една фирма за кулинарни поръчки да приготвят обяд и да го доставят на пристанището на малката му яхта „Флаш Пойнт“. Междувременно в полицията се получи втора заплаха за покушение срещу него. От всички най-гадни дежурства, които можеха да му се паднат, Шон бе изтеглил именно този отвратителен късмет. Наложил се да прахоса целия неделен ден в клечане на пристанището, в очакване Питър Блейн да благоволи да се появи, та да се погрижат да се измъкне оттук по живо, по здраво.

А сега се оказва, че проклетото копеле изобщо не се е вясвало на пристана, нито е имало подобно намерение. Яхтата отплава преди време, но без сенатора.

Шон отново отвори очи. Дори раздразнението по пропилияния напразно ден не можеше истински да му развали настроението. Благодарение на нея — приближаваща се все по-близо и по-близо. От едната ѝ ръка висяха водолазна дихателна маска и плавници, докато другата доволно цепеше въздуха в такт с ленивата, заникъде небързаща походка. Лицето ѝ бе повдигнато нагоре и по устните се къдреше едва забележима усмивчица, сякаш вкусваше с наслада нежната милувка на слънцето и морския повеи.

Същинска древна богиня, мислеше Шон и във въображението си я видя как се носи със същата тази уверена походка, гола и горда, самоуверена, из осеяна с цветя поляна, докато първобитен тимпан отмерва ритъма на плавната ѝ крачка, а диви племена се кланят в нозете ѝ.

— Ей! — чу той гласа на Харви, тих и напрегнат, и бе рязко изтръгнат от мечтанията си.

— Какво?

— Връща се! „Флаш Пойнт“ се връща. Ей я там долу към пристана. Не отива на предишното си място.

Шон се загледа нагам. Харви беше прав. „Флаш Пойнт“ бе акостирала, а две хлапета или млади момчета, оттук не се виждаше

добре, в момента привързваха яхтата за пристана.

Той бавно и внимателно се изправи, без да съзнава, че криви лице в болезнени гримаси, докато всички мускули на високото му метър осемдесет и пет тяло протестираха. Разсеяно замасажира рамо и впери очи в яхтата. Каква красавица! Три мачти и място поне за десет-дванайсет души в удобните каюти.

Яхтата бе собственост на Блейн, а ето, че някой я бе изкарал в открито море. Ако обаче Питър Блейн действително се канеше да хване полета в шест и половина, просто нямаше начин да е бил на яхтата и чак сега да се връща. Часът беше шест.

Някой зад гърба му заговори възбудено, къде на английски, къде на испански. Двама мъже чистеха риба и спореха за някаква жена, като се опитваха да уточнят това тя ли е или не е. Шон неволно се заслушва в думите им, повече угрижен от появата на „Флаш Пойнт“, отколкото дали жената наистина е „майка на онова гадно копеле“.

Реши, че е редно да се разтъпче и да поразпита наоколо. Придърпа размъкната си риза, за да прикрие гърдите си и пистолета, скрит в кобур, впи очи в яхтата и се запъти натам. Потърка наболата си брада и се запита дали не прилича на окаян бездомник. Видът му вършеше добра работа, когато се налагаше да виси по пристаните и да се прави на безделник, но сигурно щеше да изплаши богаташчетата, привързващи в момента „Флаш Пойнт“.

Не си даде сметка колко забързано върви, докато не се блъсна в някого... и не го събори. Понечи да се наведе и да предложи помощта си, но в същия миг забеляза, че не той единствен се е устремил към яхтата.

От другия край на пристана към „Флаш Пойнт“ се бе забързал слаб хубав латиноамериканец с мрачно целеустремено лице и нещо, скрито в сгъвката на ръката.

Шон обаче знаеше кой е той.

Името му бе Гарсия. Нямаше грешка. Хулио Гарсия, синът на стария Хорхе. Имаше бляскавите черни очи на баща си и неговото стряскащо изпито лице.

Шон тутакси усети как го пронизва стрелата на напрежението. Полицията можеше и да не знае точното местонахождение на Блейн, но все пак беше странно, че хората, заплашили да го убият, разполагаха със същата невярна информация.

— Тъпо говедо!

Стреснат, Шон погледна към мястото, откъдето долетя женският глас, избълвал ругатнята. Беше тя. Чувствено поклащащата се жена с безкрайните крака и неповторимите очи.

Какви очи...

Същински топаз. Не кафяви. Не зелени. Не лешникови. С цвета на искрящ пчелен мед, пронизан от светлина, като скъпоценни камъни, отразяващи последните лъчи на залязващото слънце в цялото му бунтовно великолепие.

А той току-що я беше съборил, без дума за извинение. А би могъл да се пресегне и да ѝ подаде ръка. Би могъл...

Направи го. Тя пое ръката му с издължените си пръсти, като го наблюдаваше с известен страх.

Ах, ако Гарсия не беше само на няколко метра отгук...

— Ей!

Гласът долетя откъм пристана. Гарсия бе уловил едно от момчетата, привързващи „Флаш Пойнт“, за ръката.

— Представа си нямам какви ги говориш!

Дори от това разстояние Шон долови сърдития отговор на момчето по повод нещо, казано от Гарсия. После тийнейджърът понижи глас и Гарсия изрече нещо със заплашителна настоятелност.

Шон осъзна, че е пуснал ръката на жената, когато тя понечи да се надигне, едва след като тупна отново по гръб върху дървения пристан с проклетие.

— Ти си най-грубият мъж, когото съм срещала!

Той почти не я чу — толкова бе напрегнат, неоткъсващ очи от Гарсия.

— Не говориш ли английски? *Estupido!*^[1] — додаде тя на испански.

Той разсеяно ѝ предложи отново ръка.

— Да не си посмял да ме докоснеш! Махай се! Господи, напоследък всички са полудели...

Шон не ѝ обърна внимание, защото се втурна презглава към Гарсия. Ала докато я заобикаляше, момчето от яхтата извика:

— Госпожо Блейн! Бихте ли направили нещо? Този тук твърди, че сенаторът е на яхтата. Аз му казвам, че не е, ама той не ми вярва.

Блейн!

Шон се извърна рязко и се загледа втренчено в красавицата, която първо бе съборил, а след това зарязал. Госпожа Блейн? Съпругата? Не може да бъде! Блейн приближаваше петдесетте, докато тази жена нямаше повече от двацет и пет, най-много двацет и осем!

Тя ядосано се отупваше от пясъка, полепнал по нея след падането, но въпреки това се усмихна на момчето и тръсна глава.

— Кажи му, че на Питър му се наложи да замине за Вашингтон. Не е на яхтата. Нищо чудно вече да не е и във Флорида.

Момчето заговори настоятелно с Гарсия. За миг Шон замръзна, пронизан от тревожни мисли.

Блейн не беше тук, бяха сбъркали и слава богу. Гарсия не бе назовал името си при заплашителните телефонни обаждания, но кой, освен някой откачен, би проявил такава невъздържана ярост срещу сенатора? А Гарсия несъмнено беше откачен.

Втората мисъл, прекъснала професионалните му разсъждения по един смуцаващ начин, бе свързана с нея. Тя бе омъжена за сенатора. Явно заради парите му, съдейки по чувствителната разлика в годините.

Този факт му причиняваше болка, макар да си даваше сметка, че всякакви чувства в случая са неуместни и смешни. Тя бе само един блян. Завършеният свършен блян, който срещаш по рекламите в списанията и забравяш веднага щом прелистиш страницата. Въпреки това му идеше да я улови за раменете и да я разтърси. Да я попита къде е моралът ѝ. Къде са нейните достойнство и гордост, че е взела да се омъжва за дъртофелник като Блейн само заради материалните облаги!

Докато си мислеше това, Шон се усмихна накриво. Защото въпросът, който всъщност го тормозеше, бе защо той, а не аз. Аз съм трийсет и три годишен, здрав като говедо, както току-що ме нарече. Бих могъл да ти покажа какво е животът, за какво си била създадена.

Напомни си, че не си пада по блондинките. Само дете всеки мъж, лице в лице точно с тази блондинка, би я пожелал.

— Роберто, това е тя! Хулио, това е жена му!

Шон се намръщи. Двамата рибари крещяха на Гарсия. Той самият беше преполовил пътя до Гарсия, но се спря. Рибарите скочиха в моторница.

— Ей! Чакайте! — извика Шон подире им.

Къде, по дяволите, беше Харви? Толкова ли не разбираше, че става нещо? Откъде да разбере. Не се случваше нищо, нарушаващо

закона. Двама мъже се бяха метнали в моторница, а Хулио Гарсия разговаряше с някакво момче. Нищо, за което да арестуващ човек, обаче...

— Разкарай се! Наведи се!

Заповедта, произнесена със силен чужд акцент, дойде от Хулио Гарсия. Шон се метна встрани и се просна оземи. В същия миг въздухът край него се сгъсти от куршуми, изстреляни напосоки. Устата му се напълни с пясък, докато се притискаше към дъските и се мъчеше да напипа своя пистолет. След миг изстрелите отново засвистяха.

Хулио беше бърз като стрела. Не спираше да стреля, докато тичаше по пристана. Изстрелите взривиха ленивото спокойствие на превалящия следобед, подеждяха като шок на всички, предизвикаха объркване, а писъците изпълниха въздуха до такава степен, че Шон не знаеше накъде да гледа.

Жената!

Претърколи се тъкмо навреме, за да види, че онова, което Хулио бе метнал през ръка, е платнен чувал, който сега нахлузваше върху главата ѝ. Метна гърчещото се, но безпомощно вече тяло през рамо и се хвърли към моторницата.

Шон не смееше да стреля, от страх да не улучи жената.

Не разсъждаваше, само реагираше. Скочи във водата, решен да стигне моторницата, преди тя да се насочи към открито море и оттам към безбройните закътани местенца, услужливо предлагани от хилядите острови наоколо.

---

[1] Глупак, говедо (исп.). — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Нямаше навика да прави грешки. Детектив, разследващ убийства, не може да си позволи да сбърка, ако държи да оцелее.

Ала при гмуркането в саламурено мътната вода пистолетът му бе избит от ръката при болезнено остър сблъсък с пристана и мигом изчезна в гъстите водорасли. Шон чу шума на мотора и разбра, че няма и миг за губене. Беше жизненоважно на всяка цена да се добере до моторницата и чак тогава да мисли какво да прави без оръжие.

Пръстите му се вкопчиха в ръба на лодката, когато тя вече потегляше. В лицето му плисна вода, ослепи го, задави го. Той обаче не пусна хватката си, въпреки смазващата сила на налягането.

„Задник такъв!“ — ядоса се той на себе си, но беше късно. Да се откаже сега би означавало да се изложи на убийствените остриета на витлото, така че ругаейки, той стисна зъби, за да пребори болката, и се опита да се добере максимално близо до борда.

Моторът внезапно заглъхна и Шон тъкмо навреме се сети да пусне във водата документа си за самоличност и кобура на пистолета.

— *Que pasa? Que pasa?*^[1] — чу той трескав въпрос, последван от цветисти испански ругатни.

Някой се пресегна през борда и го издърпа, полуудавен, вътре в лодката.

Беше замаян. Главата му клюмна, докато го полагаха да легне, подгизнал, между двете седалки, разположени покрай бордовете. Пое си мъчително дъх, а моторът отново забоботи. Усети вибрациите му с цялото си тяло.

Тримата мъже — Гарсия и двамата рибари — се караха помежду си, крещяха и ръкомахаха, а в испанските им тиради се примесваха тук-там и английски думи.

— Какво стана? Кой е този, по дяволите?

— Не знам. Защо не го уби?

— Ние не сме убийци!

— Ама нали се разбрахме, че ако се наложи...

Нещо блъскаше с все сила главата му и Шон неволно изстена. Извъртя се и видя, че чувалът с жената е проснат върху седалката, а краката ѝ висят над главата му. Виждаха се само ноктите.

От всичко, което минаваше през съзнанието му, единствено го впечатлиха тези нокти — изпилени, педикюрирани, лакирани в наситено виненочервено. Неизвестно защо това силно го подразни. Може би си даде сметка, че за малко да изгуби живота си заради някаква си продажна светска дама.

— А нея защо я взехме? — захленчи единият от рибарите.

— Тя ще ни свърши двойно по-добра работа от мъжа си! Ако иска да му я върнем, ще трябва да се погрижи да освободи баща ми! — заяви Гарсия.

— А тоз пък кой е? — попита вторият рибар.

Шон замига учестено повече за да си избистри главата, отколкото очите, и се повдигна на лакти. Ако само този смрадлив мотор можеше да замлъкне! За да се измъкне от това положение, трябваше да използва докрай умствените си възможности. През последните няколко минути слънцето явно съвсем бе залязло. Лодката нямаше светлини. Всичко бе обвито в непрогледна мъгла: морето, сливащо се с небето, мъжете, насядали в моторната лодка. По-скоро зловещи силуети, отколкото хора. Дори звезди нямаше по небосвода. Добре поне, че и други лодки не се виждаха.

Усети обаче, че и тримата мъже го наблюдават втренчено. И най-вече Гарсия, седнал най-близо до овързания гърчещ се чувал.

Пръстите на краката ѝ се удариха в носа му, когато се опита да заеме по-удобна поза.

— *Me llamo*^[2] Мигел Рамиро — започна Шон, стараяйки се да надвика мотора, но тъкмо когато повиши глас, някой от тримата го изключи.

— *Collate!*^[3] — рязко излая Гарсия.

Шон чу плискащата се в лодката вода, сетне някаква жена извика недалеч и Гарсия бързо ѝ отговори. Бяха се приближили до доста по-голям съд, нещо като моторизиран двумачтов платноход. Пуснаха подвижна стълба. Гарсия махна първо на двамата рибари, после, се обърна и се втренчи в Шон. Въпреки тъмнината Шон виждаше черните лъскави напрегнати очи.

— Кой си ти?

— Мигел Рамиро.

— И кой е Мигел Рамиро?

Отвлечената — госпожа Блейн — можеше да провали всичко само с една дума, ала той трябваше да даде някакво обяснение. Не можеше да признае, че е ченге. Наведе глава към чувала.

— Тя е моя — обяви на испански.

Гарсия повдигна черните си вежди, после насочи пистолета си към гърдите му.

— В такъв случай я изкачи по стълбата... И след това ще ми обясниш кой си.

Шон се изправи мъчително между двете дървени седалки. Наведе се над чувала и се опита да прецени как по-удобно да го вдигне. Явно обаче сбърка, защото ръката му се натъкна на нещо приятно закръглено и вързопът нададе възмутен писък, след което възобнови гърченето си.

— Престани! — рязко я скастри той на английски. Част от анатомията ѝ, която не беше никак трудно да различи, замахна към него и силно раздразнен, той я удари рязко. Възмутеният ѝ вик отново достигна слуха му, а той се опита да промърмори убедително:

— Аз съм Мигел. Тук съм, любов моя.

Веждите на Гарсия се извиха още по-нагоре. Шон реши да не рискува повече и да не обръща внимание с коя част от тялото ѝ влиза в непосредствен досег. Наведе се, сграбчи тялото и го метна през рамо. Намръщи се, когато грубият чувал се допря до натъртеното място, което бе фраснал в пристана при падането си, за да избегне куршумите.

— Нагоре по стълбата — нареди Гарсия.

Шон кимна и се заизкачва. Гърчещият се вързоп за една бройка да го изстреля обратно назад.

Изруга на испански, за да впечатли Гарсия. После додаде сприхаво на английски:

— Моля те, любов моя. Това съм аз, Мигел.

Отговорът ѝ бе нечленоразделен, но Шон много добре знаеше какво гласи: „Кой, по дяволите, е Мигел?“

Май за него щеше да е по-добре тя да остане известно време овързана в чувала. Може би нямаше да се налага да я разнася

прекалено дълго. Хари и Тод бяха там на пристанището. Всеки момент морето щеше да загъмжи от скутери, а небето — от хеликоптери.

Да, ама бреговата линия представляваше лабиринт от островчета, заливчета, плитчини... Приютявали безброй престъпници през вековете.

Сега не искаше да мисли за това. Трябваше да действа, всеки миг бе ценен.

Изкатери десния борд на платнохода и се озова сред четирима, които го оглеждаха изучаващо на светлината на гола крушка, висяща над корпуса. Видя ниска жена с прошарени коси, доста пълна, но си личеше, че на младини е била хубавица. Забеляза и една по-млада, двайсетинагодишна, с огромни бадемовидни очи и разкошни мастиленочерни коси. Тук бяха и двамата рибари. Нямаше начин да не са го забелязали на пристана през целия ден, така както и той ги беше забелязал. Е, ще трябва да извлече някаква полза от този факт. И двамата бяха двайсет и осем-девет годишни, обути в джинси и маратонки, тъмнооки. Единият имаше мустаци, другият беше по-строен и жилав като Гарсия.

Гарсия се качи по стълбата след него. Всички се гледаха известно време, след което по-възрастната жена избълва порой от въпроси: „Каква става тук?“, „Кой е този?“, „Кой се гърчи в чувала?“, „Къде е Питър Блейн?“, „Да не са им се разтропали дъските?“ ...

След което избухна в сълзи.

Гарсия я улови за раменете и я притисна към гърдите си.

— Мамо, мамо! Всичко ще се оправи! Сбъркахме. Сенаторът не беше на яхтата си. Обаче жена му беше — пипнахме жена му! И ако желае да му я върнем, ще трябва първо да освободи татко. По-добре стана.

Жената изгледа недоверчиво чувала, извиващ се върху рамото на Шон, сетне насочи пръст към гърдите му:

— А този кой е?

— Тъкмо се опитваме да си изясним въпроса — отвърна Гарсия, като потриваше брадичка и оглеждаше Шон с присвити очи.

Шон въздъхна дълбоко и заговори със силен испански акцент:

— Казах ти, *amigo*^[4] — аз съм Мигел Рамиро. И съм влюбен в нея.

Гарсия избухна в смях, а рибарите побързаха да се присъединят към него.

— А тя влюбена ли е в теб, *amigo*? — скептично попита Гарсия.

Шон го изглежда смутено, сетне изскърца със зъби, защото жената в чувала взе да крещи нещо и да се извива с още по-голяма ярост. Детективът се усмихна мрачно и решително я шляпна още веднъж, което ѝ затвори устата за няколко жизненоважни секунди.

— *Si, si!*^[5] — извика той с много страст. Измърмори раздражено няколко испански ругатни, сетне додаде: — Ама нали ги знаеш тези *Americanas*^[6]! На четири очи са луди по буйната латиноамериканска кръв, ама пред хората няма да ме удостои с честта дори да ѝ почистя обувките.

— Тя е съпруга на сенатор и в същото време върти с теб любов, така ли? — продължи да разпитва Гарсия.

— Нали ти казах...

— Аз му вярвам, Хулио — внезапно се намеси по-младата жена. Шон млъкна и я погледна. В очите ѝ се четеше нескрито одобрение, което силно го зарадва. Трябваше му някой, който да хване вяра на думите му.

— Мария, не съм те питал!

Ала Мария положи ръка върху рамото на Хулио Гарсия и му се усмихна прелъстително.

— Казвам ти, защото и аз съм жена, нали така?

— Да, ти си жена от главата до петите, малката ми — нежно ѝ отвърна Хулио и тя се засмя доволно.

— Латиноамериканците са най-добрите любовници, нали, Хулио? — попита Мария през смях. — Представям си картинката! Омъжена е за някой дърт досадник, но на кого му се води такъв живот? Затова се спира на Мигел...

— *Si!* Аз им бях градинарят...

— А той е *miu hombre*^[7] — продължи засмяно Мария. — За това го привиква насаме, ама иначе не! Никога!

Рибарите също взеха да се смеят. Всички се хилеха като най-добри приятели.

Само дето Гарсия беше насочил пистолет към гърдите на Шон.

— Хуан — властно заповяда Гарсия, — пали мотора! Моторницата ще изоставим тук. Тръгваме към заливчето, както се

уговорихме. Мама, Мария, слезте долу и двете.

— Ама... — започна Мария.

— Няма, няма! Веднага! — отряза Гарсия и момичето се подчини, след като дари Шон с една последна сладка усмивка.

Шон и Гарсия се изгледаха, без да обръщат внимание на пъхтенето и проклятията откъм чувала.

Шон чу скърцането на лебедката при издърпването на котвата и усети движението на потеглящия платноход.

— Приятелю — тихо изрече Гарсия, — имаш ли представа какво става?

Шон заклати енергично глава и излъга:

— Знам само, че тя е моя. Ти я взе и аз веднага я последвах.

Гарсия сви рамене и известно време продължи да го гледа втренчено.

— Не искам нещо да ти се случи. Никому не желая злото. Искам само свобода за баща си.

Шон нищо не каза, само си помисли, че сега не е моментът да обяснява на мъж с буйна кръв, че никоя цел не се постига, като осейваш многолюден пристан с куршуми и отвличаш млади жени.

— Не знам нищо за баща ти. Тук съм заради нея.

— Тогава си останете заедно. Но ако мъжът ѝ не направи нужното за баща ми...

— Тогава?

— Тогава ще видим. Око за око. — И той размаха пистолет.

— Баща ти не е мъртъв — отбеляза Шон.

Гарсия сви повторно рамене и се усмихна.

— Да, но ти ще умреш. Също и жената, ако ни причини неприятности.

Шон наклони глава. Къде, по дяволите, бяха останалите? Наоколо като че ли нямаше друга лодка. Нито се чуваше шум от хеликоптер.

Нощта се беше спуснала. А Атлантикът беше дяволски огромен океан!

— Пусни я долу.

Шон се стегна, после я пусна на палубата.

— Свали чувала от главата ѝ — продължи да нарежда Гарсия.

Досега бяха разговаряли на испански, макар че Шон беше убеден, че английският на Хулио Гарсия е безупречен. Той щеше да загази в момента, в който тя отвореше уста, въпреки убедителния си разказ.

— Чувала! — рязко повтори Гарсия.

Шон се наведе и понечи да го свали. Задачата не беше от леките, защото тя се съпротивляваше яростно. Най-сетне я освободи и жената се взря в него или по-скоро се опита да го изпепели с толкова безумен поглед, че му заприлича на истинска лъвица. Косата ѝ бе разрошена и допринасяше доста за приликата с този звяр. Беше преbledняла, огромните кехлибарени очи бяха отворени широко, но от това не губеше и частица от войнствения си дух. Докато го гледаше втренчено, разпозна в него дългосия небръснат и груб кубинец, който я бе съборил малко преди да започне цялата тази неразбория.

— Ти! — извика тя и го удари с все сила през лицето. Очите му се присвиха, докато съобразяваше бързо. Никой уважаващ себе си мъж в положението, което си бе приписал, не би приел подобно отношение.

Затова замахна и също я зашлеви, а тя сподавено извика... И побесня още повече. Хвърли се да го драци и удря, наострила нокти, размахала юмруци. Лакътят ѝ се заби в ребрата му и той изпъшка, но успя да я обгърне с ръце. Дватама се строполиха тежко на палубата. Шон бързо се изправи на колене, седна върху нея и прикова ръцете ѝ назад.

Това ни най-малко не я озапти. Тя започна да го нарича с всички обидни епитети, които бе чувал през живота си, като се извиваше с все сила и се опитваше да се измъкне.

Гарсия, все така насочил пистолета си към тях, внезапно я накара да млъкне със силния си смях.

— Мигел — обърна се той на испански към Шон, — тя била голяма тигрица бе, мой човек! Може и да извадихме късмет, дето реши да ни правиш компания.

Шон забеляза, че тя се напъва да разбере смисъла на казаното, но явно познанията ѝ по езика не се оказаха достатъчни, та отново се развика:

— Какво, по дяволите, става тук? Предупреждавам ви, че ще ви преследвам с цялата сила на закона! Ще изгниете в затвора! Веднага ме пуснете! За бога, какво...

— Млъквай! — изсъска Шон. — Аз съм на твоя страна!

Гарсия клекна до тях. Тя несъмнено вече си даваше сметка, че е загазила, дори ако преди това не го бе съзнала, тъй като Гарсия насочи пистолета си към слепоочието ѝ.

— Майчице Божия! Ама и ти имаш една уста... — каза на английски. — И стига си ме заплашвала. По-добре помисли за собствените си грехове. Ако мъжът ти не извади баща ми от затвора, ще умреш! — Той се усмихна злорадо. — Двамата с твоя любовник ще умрете заедно.

Очите ѝ се обърнаха отново към Шон. В тях се четеше ужас.

— Той не е...

На Шон не му оставаше голям избор. Ръцете му бяха заети да държат нейните. А трябваше да ѝ запуши устата. Наведе се и я целуна.

Устата ѝ беше отворена, та неговата срещна до дъно влажната сочност на устните ѝ. Упражни целия натиск, на който беше способен, та белким смисълът на действието му достигне до съзнанието ѝ като предупреждение.

Тя обаче продължи да се извива и гърчи.

Той стисна ръцете ѝ с такава сила, че тя не посмя да извика. Гарсия отново се изкикоти и стана.

Шон направи опит да се възползва от тази възможност, за да я предупреди. Наведе лице до нейното и прошепна:

— Дръж се кротко! Затвори си устата и гледай какво правя. За бога, този човек е въоръжен и достатъчно разстроен, за да пусне пистолета в действие. Аз...

— Махни се от мен! — яростно изсъска тя в отговор. — Ще отвличаш хора!

— Аз не съм с тях. Аз съм...

— Махни се от мен!

— Тогава млъкни най-сетне!

Тя стисна устни, като не откъсваше от него изгарящ от омраза поглед. Той въздъхна вътрешно и съжали, задето импулсивно ѝ се притече на помощ. Да върви по дяволите! Нека я застрелят.

Тя обаче отново заговори, този път на Гарсия.

— Вижте, все още нищо не мога да разбера. Ако ме пуснете сега, ще забравя всичко. Обещавам. Не можете да получите никакви пари от мен. Просто ги нямам. А що се отнася до него...

— Млък! — прекъсна я Шон с гневен поглед. Нямахте намерение да бъде застрелян и хвърлен на акулите заради опита си да спаси живота ѝ, което надхвърляше рамките на служебните му задължения.

Тя обаче явно възнамеряваше да не му се дава. Затова той затегна хватката си, а очите му я пронизаха заплашително — само да е посмяла да го издаде пред Гарсия! Опита се да впрегне на помощ най-добрия си и най-оскърбителен испански, за да отвлочи вниманието на похитителите и да заглуши нейните думи.

Изглежда, че през деня се беше мазала с плажно масло, защото едната ѝ ръка се отскубна от яката му хватка и тя замахна рязко към лицето му. Търпението му взе да се изчерпва. Стигна дотам, че го доядя, задето не послуша навремето майка си и не стана адвокат. Дотук бе избегнал на косъм удавяне и бе подложен на оскърбления, синини и кървящи одрасквания от размахващи се нокти и юмруци. Нямахте да издържи още дълго.

Какво стана с класическите смразени от ужас жертви, питаше се той.

— Да не си ме докоснал! Пусни ме веднага! Свали от мен мръсните си лапи! Гадно копеле! Кой, по дяволите...

Трябваше да действа, преди и двамата да свършат с куршум в челото като храна на рибите.

Тя просто отказваше да прояви разум. С дълбока сподавена въздишка Шон бързо я обърна на една страна и стовари юмрук в тила ѝ. С леко изскимтяване тя най-сетне, слава богу, млъкна.

Манди не се паникьоса, като чу изстрелите. Всичко стана прекалено бързо. Нито се изплаши истински, когато метнаха чувала отгоре ѝ. И то стана твърде внезапно. Не изпита същински страх дори когато се озова в нелепа неравна схватка с грубия зеленоок и небръснат латиноамериканец на палубата.

Но когато съзнанието ѝ взе да се възвръща, легнала на тясна койка някъде долу в каютата, тя изпита истинска паника, защото това, което я свести, бе ужасното стягане на въжето, протриващо китките ѝ.

Беше завързана за таблата на тясна койка при това толкова стегнато, че не можеше дори да помръдне ръце.

За малко да изкрещи — за малко, защото веднага бе обзета от чувство за абсолютна безпомощност. Завързани бяха не само китките ѝ, но и глезените. Някой бе метнал протритото войнишко одеяло върху полуголото ѝ тяло, но то не покриваше краката, та можеше ясно да види мръсното въже, привързващо ги към долната табла на койката. Някой знаеше как се връзват моряшки възли — хубави, стегнати моряшки възли.

Дявол да го вземе! Като младите скаути, дето ги учат да връзват възли. В Куба дали имат скаутска организация?

Тя затвори очи и се опита да преглътне страховития писък, надигащ се в гърлото ѝ. Опита се да прояви разум, но това май не ѝ помагаше.

Какво, по дяволите, ставаше?

Фактите. Питър винаги я учеше да вниква във фактите. Добре... Беше излязла тази сутрин с няколко студенти да изучават различните видове корали. Един приятен отморяващ ден. Питър се погрижи да им бъде набавена храна за обяд. Поработиха, после си направиха пикник и се забавляваха. Всичко вървеше като по вода. Марк Грифин изнесе превъзходен доклад върху способността на акулите да оцеляват от праисторически времена до наши дни, а Кейти Лангтри успя да намери някои изключителни образци на вкаменели корали. Забавно, познавателно, приятно...

Единствената ѝ отговорност — единственото ѝ голямо притеснение за целия ден, можете ли да си представите! — бе да се погрижи яхтата „Флаш Пойнт“ да се завърне на пристана напълно изрядна, с чиста кухня, измита палуба и прочее. И дори това мина по мед и масло, защото студентите се заклеха да свършат цялата работа, а на тях можеше да се разчита. Освен това знаеха, че никога няма да могат да използват пак яхтата, ако не бъде върната в изправност. И така... факти!

Доплаваха в пристанището за яхти, привързаха „Флаш Пойнт“. Марк се зае да мие палубата, Кейти и Сю — да чистят кухнята, докато Хенри Фишър покриваше прибраните платна. Всичко беше тип-топ. Тя слезе от яхтата, обърна се да се увери, че младежите се трудят добросъвестно и тръгна лениво по дървения пристан, изпълнена единствено с желание за ледена газирана напитка от щанда със закуските.

Факти...

Секунда по-късно дъхът ѝ секна и тя се озова по гръб, а над нея се извисяваше висок мургав мъж и не ѝ обръщаше за пет пари внимание — макар че току-що я беше съборил по най-грубиянски начин. За миг възстанови в съзнанието си лицето му: небръснат, косата му въздлъжка, с цвят почти на абанос, носът му прав, ястребов, кожата му потъмняла от слънцето до лъскав бронз. А на фона на тази мургавина се открояваха шокиращо яснозелени очи. До последния си ден, дори ако живееше сто години, нямаше да забрави какво впечатление ѝ направиха тези прозрачно зелени очи на фона на бронзовата кожа.

Факти!

Тя му просъска нещо... Нещо за неговата недодяланост и грубост. Той отново не ѝ обърна внимание. Каза си, че трябва да е латиноамериканец — кубинец, колумбиец, никарагуанец. Испаноговорец, каквито бяха повечето жители в този край.

Англо или испаноговорец, никой нямаше правото да бъде толкова непоносимо груб!

Груб! Как, по дяволите, можеше да мисли сега за някаква си грубост!

Факт! Ръцете и краката ѝ бяха завързани за койката, а някакъв откачен се развяваше нагоре-надолу с пистолет в ръка. Вече беше изстрелял сума ти куршуми по пристана и дано поне не е убил някого.

А тя се оказа целта на това нападение! Защо? Защо, по дяволите, е потрябвало някому да я отвлича? Та тя фактически нямаше пари. Справяше се нормално, но едно е да си плащаш навреме сметката за тока, друго — да разполагаш със стотици хиляди долари за откуп!

Не, не... Тези, дето отвличат, искат пари за откуп не от жертвата, а от други. Питър имаше пари. Не бяха милиони, но несъмнено спадаше към заможните. И заради голямото им приятелство несъмнено би платил, за да не я... Стига е мислила за това!

Убита...

— О, Божичко!

Кратка като въздишка молитва се откъсна от устните и тя отново изпадна в ужас, заскимтя и задърпа яростно въжетата. Единственото, което постигна, бе да затегне още повече възлите и да си охлузи кожата до кръв.

— Божичко! — повтори задъхана и притихна.

От гърченето одеялото се допря до носа ѝ и едва не кихна.

— Защо?

Въпросът отново се върна в съзнанието ѝ и започна да я измъчва. На юг от Флорида бяха съсредоточени огромни капитали. Хиляди истински богаташи живееха там. Тогава защо не отвлекат щерката на някой banker или съпругата на пластичен хирург? Защо нея? Питър би платил, за да я освободят, това е вярно, но Питър изобщо не разполагаше с такива възможности.

И кой, по дяволите, беше зеленоокият кубинец? Или колумбиец, или какъвто там се явяваше...

Тя неволно навлажни устни с върха на езика си и потръпна от страх. Отново я обзе паника. Младият нервен тъмноок мъж беше този, който се стрелна към нея на пристана и метна чувала отгоре ѝ. След това всичко се размаза в съзнанието ѝ. Единственият по-ясен спомен бе ревят на мотор, процепил нощта, замлъкнал само за малко, колкото да чуе яростна испанска реч, после отново бе забумтял. Сетне някой я бе докоснал и тя, естествено, бе опитала да се измъкне. Тъмноокият мъж я бе взел пленница, но щом свалиха чувала, пленничеството ѝ бе поето от същия зеленоок грубиянин, който я събори на пристана. Грубиянин! Той се оказа много повече от грубиянин! Беше направо брутален. Удари и, укроти я, целуна я... и я накара да изгуби съзнание. А онзи, другият, спомена нещо за Питър — че бил неин съпруг, а гадният латиноамериканец ѝ бил любовник!

— О, боже!

Това възклицание, макар и прошепнато, бе единственото, което роди умът ѝ, но пък от друга страна Всевишният бе единственият, към когото можеше да се обърне с молба да прогони нарастващото ѝ объркване и ужас.

И отново паниката, едно изгарящо усещане дълбоко вътре и нея, нарасна, набъбна и я обсеби, карайки я да осъзнае пълната безизходица, в която бе попаднала. Тя се бори още малко с овързаните си крайници, ала постигна единствено повече болка. Какво злочестие! Възлите се дозатегнаха, а острият ръб на одеялото отново загъделичка носа ѝ.

Тя духна, за да го отмести. Сълзи препълниха очите ѝ, но реши твърдо да не се разреве.

След което се запита защо пък не. Там отвън имаше няколко шури латиноамериканци, решили да я убият... Или нещо по-лошо. Вече я бяха опипали и набили, като нищо можеха и да я застрелят, така че защо, по дяволите, да не поплаче?

Ала известно време полежа съвършено неподвижна, връщайки се в спомените си назад...

Преди три години изобщо нямаше да ѝ пука за всичко това. Можеха да правят всичко с нея и да получат само безкрайното ѝ безразличие. Спомни си как стоеше над ковчезите — на Пол и на бебето, и толкова я болеше, че копнееше единствено и тя да е мъртва, да ги придружи там, в отвъдното. Спомни си дори мисълта: „Вземи ме, Господи! Вземи и мен. Нищо не ми остана, нищо...“.

Тогавя беше плакала. Плака, сълзите ѝ пресъхнаха, докато изтръпна цялата, а единствената мисъл, която се въртеше в главата ѝ, бе колко е несправедливо всичко. Но, разбира се, никой на този свят не би могъл да обясни защо животът може да бъде толкова смразяващо несправедлив, а след време, все още объркана, тя бе принудена да приеме този факт, защото единствената друга алтернатива бе полудяването.

А Питър през цялото време бе до нея.

Смазан и не по-малко сломен, той все пак бе там, за да се опре на него. Питър, нейните родители, брат ѝ. Ала въпреки любовта на семейството ѝ, Питър бе този, който ѝ носеше най-много утеха. Може би защото и неговата загуба бе съизмерима: единственият му син, единственият му внук.

Огромни изгарящи сълзи взеха да парят в очите ѝ. Тя замига често, опитвайки се да мисли за Питър. Той бе тъй силен, тъй благороден... Никога не се поддаваше на натиск, винаги вършеше това, което смяташе за правилно. Неизменно се ръководеше от принципите си. Нямаше да заплаче, нямаше да се остави да бъде сломена. Някак си, независимо какво щеше да се случи с нея, тя трябваше да се издигне над тези хора.

Напрегна се, защото някой беше слязъл долу. Започна да се извива и разбра, че се намира в носовата част на стария платноход. Втора койка, съвършено същата като тази, на която лежеше, бе разположена в противоположната част на помещението, а откъм носа имаше две малки гардеробчета досами таблите на койките. Забеляза

дъсчена врата точно до главата ѝ. Цялото помещение нямаше повече от шест квадратни метра.

Някъде зад вратата стояха двама души, които се смееха и разговаряха на испански. Напрягна се да проумее думите, но те разговаряха прекалено бързо.

Защо не обърна повече внимание на испанския език в училище! Защо? Защото учителката беше отвратителна дребна кокошка, която всички ученици дълбоко ненавиждаха. Имаше отвратителния навик да сочи с пръст и да изрича: „Repitan, por favor!“^[8] с най-гаднярския сладникав глас, ама никой не я вземаше насериозно.

Сега обаче и да съжالياва, все тая. Цял живот беше слушала испански около себе си, би трябвало да схване нещо от казаното.

Така и стана. Най-сетне сполучи.

Cerveza.

Някой питаше някого дали иска бира. Ура! Тази нейна изобретателност току-виж ѝ помогнала.

Но тутакси спря да се притеснява за испанския си. Към вратата се приближаваха стъпки. Мускулите ѝ потръпнаха от напрежение, сърцето ѝ замря.

Беше безпомощна, свършено безпомощна. Овързана като животно на път за кланицата. Уязвима до крайност...

Вратата се отвори и тя се сети да стисне очи, но много късно.

Единият от мъжете прекрачи прага, като се наведе да не се удари в горния ръб на вратата. Но избърза с изправянето, тресна се и изруга. Обърна се към нея и тя се взря в очите му.

Зелени очи. Ярко, стряскащо зелени... Напрягнати като нейните.

Мъжът хвърли бърз поглед през рамо, после се приближи и коленичи до нея.

— Госпожо Блейн?

Заговори на английски и тя не долови никакъв акцент.

— Госпожо Блейн, добре ли сте? Хуан ме пази цяла нощ. Затова не можах да се свържа с вас. Сега вече май ми има доверие, но не съм много сигурен. Много е важно, затова ви моля да ме изслушате.

И се пресегна към нея. Тя неволно извика.

Господи, какво ставаше? Кой беше той? Как, по дяволите, можеше да е на нейна страна, след като беше също като тях?

Единият от похитителите с тъмните очи внезапно се появи на прага. Засмя се и каза нещо за *amor*^[9].

— *Amor?* — Манди поклати глава. — Ннн...

Устата ѝ бе моментално притисната от ръка, удавила думите ѝ, спряла дъха ѝ. Зеленоокият изви глава към онзи на прага, засмя се и когато заговори, английският му имаше силен акцент.

— *Amigo*, да имаш тапа за уста?

Тъмноокият се изкикоти и отговори нещо на испански, после се обърна. А зеленоокият наведе над нея лице, излъчващо такъв бяс, че дъхът му, когато зашепна, щеше да я изпепели:

— Проклетата да си! Следващият път, като кажа нещо, си затваряй устата и ме слушай!

Отново без никакъв акцент.

Изправи се и бавно отдръпна ръка. Все още стъписана от ужас, но и от объркване, Манди се взря мълчаливо в него.

— А така! — промърмори той мрачно. — А сега...

— Кой, по дяволите... — започна тя, но се смръзна. Той се наведе над нея, зарови пръсти в косата на темето ѝ, приближи уста до нейната...

Тъмноокият отново беше се появил на прага, осъзна тя, и ги гледаше, докато зеленоокия я целуваше. Напрегнато, трескаво, пламенно притискаше уста към нейната, заглушавайки всяка дума, която би се осмелила да произнесе.

---

[1] Какво става? (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Казвам се (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Млъкни! (исп.). — Б.пр. ↑

[4] приятел (исп.). — Б.пр. ↑

[5] Да, да! (исп.). — Б.пр. ↑

[6] Американки (исп.). — Б.пр. ↑

[7] истински мъж (исп.). — Б.пр. ↑

[8] Повторете, моля! (исп.). — Б.пр. ↑

[9] Любов (исп.). — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Cerveza...

Той лъхаше на бира и макар тя да се извиваше и опитваше да се измъкне, намираще се в положение на ужасяваща безпомощност, сграбчена от силна ръка, и уста, затъкната от неговата.

Но като се изключи ужасът, яростта и отвратителната безпомощност, целувката не беше толкова лоша. Не била толкова лоша!

Господи, та тя се поддаваше на... Това бе безумие, сигурно бе изгубила разсъдъка си. Толкова по въпроса за вътрешните сили. Не била толкова лоша! Беше ужасна, беше унижителна!

Ала може да стане далеч, далеч по-зле, напомни си тя и това бе последната ѝ мисъл. Внезапно всички неприятни усещания я връхлетяха и цялото ѝ същество се превърна в изгаряща кинетична енергия. Усещаше стърженето на небръснатото му лице, топлата плът на устните му, влагата, досущ като разтопена лава, напрегнатите мускули на гърдите му, притиснали смазващо нейните. Усещаше задъханото му дишане. Отнякъде изплува нелепата мисъл, че мирисът му е доста приятен, пък и лекият привкус на бира съвсем не е толкова лош, би могла да го понесе. Всъщност имаше ли избор?

Мъжът на прага за пореден път се изкикоти и каза нещо, наричайки зеленоокия Мигел.

Най-сетне Мигел се отдръпна от нея, ала зелените очи останаха втренчени в нейните, ярки като светещи изумруди, пронизващи с такава мощно предупреждение, сякаш изписано във въздуха.

Продължи да я гледа пронизващо, докато отговаряше на другия. Не разбра какво му каза, просто продължи да се взира в тези зелени очи и да желае с цялата си душа и сърце да е свободна, а не овързана тъй унижително. Искаше ѝ се също да може да се пресегне, да изскубне кичури от тази абаносово тъмна коса и да го просне на пода!

След което отново я заля вълната на страха. На първичния примитивен страх. Защото всеки мъж на този платноход можеше да

дойде при нея по всяко време и да ѝ причини каквото му хрумне, а тя — единствено да се съпротивлява, докато китките ѝ закървят от жестокия стържещ допир с въжето.

Извърна очи и внезапно осъзна, че не е нощ, а ден. Грозни стари пердета закриваха миниатюрните люкове, но въпреки това през тях се процеждаше мътна светлина.

Беше проспала тук цялата нощ и, разбира се, по закона на всемирната гадост, изведнъж усети естествена нужда и вече нищо друго не бе в състояние да пробие в съзнанието ѝ. Двамата мъже още си говореха нещо, но тя рязко ги прекъсна:

— Трябва да отида до тоалетната!

Млъкнаха и я погледнаха.

— *Vano!* — опита тя да си припомни недоучения си испански. — Трябва да... отида!

Мъжете се спогледаха и за сетен път избухнаха в смях. Мигел каза нещо, другият — наричан Хулио, сви рамене и се извърна.

Тя се намръщи, когато Мигел побутна настрани краката ѝ, за да може да седне на койката и да се надвеси над нея. След като изруга недоволно, той я прониза отново с очи и започна да отвързва едната ѝ китка.

Тя задиша малко по-спокойно, затвори очи и отправи молитва Господ да я дари със сила, след което тихо попита:

— Кой сте вие?

Той хвърли бърз поглед през рамо към вратата и прошепна:

— За бога, доверете ми се! Правете каквото ви кажа!

Хулио се върна и тя замълча. Нищо не ѝ пречеше да каже нещо, защото нямаше и капка вяра на Мигел, но предпочете да си затваря устата.

Той се опитваше да разхлаби възела на ръката ѝ. Тя погледна над рамото му към Хулио.

— *Senora*^[1] Блейн — каза той, — ние наистина не искаме да ви причиним зло. Ако се държите добре, всичко ще е наред. Мигел каза, че ще може да се справи с вас...

Тук тя вече не можа да се сдържи:

— Ах, така ли! — изсъска и изгледа с омраза Мигел.

— И за ваше собствено добро, *senora*, надявам се да казва истината.

Дясната ѝ ръка вече беше свободна. Мигел я улови и започна да духа състрадателно протритата от възето плът. Тя опита да се отскубне, но той не я пускаше, а очите му отново излъчваха предупреждение.

Манди стисна зъби, за да възпре сълзите. Мигел се зае да развързва втората ѝ ръка. След това се прехвърли на глезените. Тя заразтрива китките си и извърна глава към Хулио.

— Защо правите това? Много грешите, ако си въобразявате, че Питър Блейн е голям богаташ. Не е. Ако поискате огромен откуп, той няма откъде да го набави.

— *Senora*, ние не искаме пари. Пари, пфу! Какво са парите! Ако човек иска пари, какво по-лесно от това? Работи и ги получава.

Значи не искаха пари. Тогава. Хулио внезапно се удари в гърдите.

— Свобода! Вие сте нашият билет към свободата!

— Ама...

Краката ѝ вече бяха свободни. Мигел отново се надвеси над нея и улови ръцете ѝ.

— Пусни ме! Сама мога да стана.

Погледна я колебливо, но пусна ръцете ѝ. Тя свали дългите си голи крака на пода, после прекалено бързо понечи да се изправи.

Ала залитна напред, право в ръцете му. Усети как те я задържат.

— Махни се!

Хулио се изхили.

— Най-добре ще е да се сдобрите с Мигел, *senora*. Няма нужда от притеснения... нито от преструвки. Ние дума няма да кажем на сенатора за вашата любовна история. Току-виж решил, че невярната съпруга нищо не струва.

— Аз не съм...

— Нали искаше да отидеш до тоалетната — рязко я прекъсна Мигел. Английският му отново бе със силен акцент.

Тя реши, че полудява след всичко, което бе преживяла.

Той промърмори нещо на испански, адресирано до Хулио, после се пресегна, улови я за ръцете и я изправи рязко на крака. Хулио се отдръпна и Мигел я блъсна грубо през тясната врата по коридорчето към друга малка врата.

— Тоалетната! — каза и я бутна вътре.

С пламнало лице, тя хлопна вратата.

Вече дори не изпитваше нужда. Притисна длани към слепоочията си, замаяна, с пристъпи на повдигане. Мигел каза, че може да му се довери. Как да го стори? Пък и кой беше той?

Опита се да диша дълбоко и накрая се поуспокои, вече не ѝ се повдигаше толкова. Тогава забеляза, че помещението е доста чисто и успя да се възползва от удобствата му. Водата, която течеше в мивката, току спираше и пак тръгваше, но бе бистра, и тя дълго си плиска лицето. Колко е приятно да отмие лепкавата соленост! Вгледа се в отражението си в огледалото. Оттам я гледаха две огромни като златни дублони очи. Страните ѝ под силния загар бяха твърде бледи.

Отново ѝ се зави свят и тя се улови за малката мивка. Най-сетне успя да отвори очи и се загледа с копнеж през люка. Параметът на платнохода скриваше гледката към водата, но видя небето — бе прекрасно синьо, тук-там с пухкави като памук облачета.

Какъв великолепен ден! Понеделник. Трябваше вече да е на работа, при колегите си, заровила ръце в пръстта да дири съкровищата, погребани под пластове на времето.

Защо не идваше помощ? Целият пристан беше обърнат с главата надолу. Неминуемо са извикали полиция. Сто на сто всички вече знаеха, че е изчезнала. Трябва да са го разбрали веднага щом я отвлякоха, та наоколо беше пълно с очевидци!

— *Senora* Блейн!

Името ѝ, произнесено рязко от женски глас, бе последвано от силни удари по вратата.

— Какво?

— Отворете вратата! Ще ви дам халат, ще може да вземете и душ.

Манди погледна неволно миниатюрното заграждение за душа. Копнежът да се усети чиста бе непреодолим. Не знаеше колко часове е прекарала в морето. Не знаеше къде се намира, нито какви са шансовете ѝ да се завърне жива в лоното на цивилизацията. Така че не биваше да се отказва от душа.

Отвори вратата и видя пред себе си млада жена, между осемнайсет и двавет и една годишна.

Но липсата на зрялост се компенсираше от всичко останало. Беше хубава по един екзотичен начин, с бляскави черни очи и пищна

фигура, добре подчертана в плътно прилепналите джинси и червен пуловер. Черната ѝ коса се виеше на гъсти къдрици.

Беше по-ниска от Манди, висока метър и седемдесет, което, неизвестно защо, я накара изведнъж да се почувства по-добре. Явно вече се ловеше и за сламката.

Латиноамериканката вдигна глава и изгледа царствено Манди, сетне пхна сивкав халат в ръцете ѝ.

— Аз съм Мария. На, вземете. Банският костюм не ви скрива задоволително, нали така? — изрече момичето и отново обгърна Манди с презрителен поглед. После се засмя, демонстрирайки хубави ситни бели зъби зад плътните устни с розово червило. — Не че има какво толкова да криете! — После поклати глава: — Какво ли вижда Мигел във вас... Сигурно не е имало друга наоколо.

Манди тъкмо да я осведоми, че пет пари не дава какво вижда Мигел в когото и да било и че единственото ѝ желание е да се махне час по-скоро от цялата им смрадлива компания, но прецени за по-благоразумно да си затваря устата, макар че нямаше никакво доверие на Мигел.

— Благодаря за халата — рече рязко и затръшна вратата, а сетне се усмихна горчиво, когато момичето избухна в ядна тирада на испански. Мария не беше част от властимащите на платнохода, това поне беше ясно. Беше само едно младо момиче — неуверено, недорасло, но боготворящо хубавия снажен Мигел.

Манди пусна водата, която потече студена, но пък и тя не очакваше нещо по-добро. Подложи се на слабата струя и още докато си сваляше банския, започна да трепери неудържимо — но не от студ. Страхът я сграбчи с нова сила и тя за кой ли път се запита какво става. Кой беше Мигел? И кой беше Хулио? И, като е започнала да си задава въпроси, коя бе Мария? И ако целта им е постигането на „свобода“ вместо пари, как, според тях, смятаха да я постигнат?

Преглътна конвулсивно и намери в сапуниерата почти неизползван сапун. Остави водата да тече върху него, докато стоеше зад найлоновата завеса, изпаднала в някакво вцепенение. Не ѝ се искаше да използва каквато и да е тяхна вещ, но накрая реши, че на сапуна няма да му има нищо, ако остави водата да отмие от него пласт сапунена пяна.

И изведнъж започна да се чувства по-добре. По-сърдита, но и по-добре. Щеше да се съпротивлява. Нямаше да им се остави покорна жертва. Ще се бори с каквито средства прецени за най-подходящи. Почти детинската неувереност на Мария бе оръжие, което трябваше да използва.

Щеше да се добере до дъното на тази история. Щеше да открие какво точно искаха и тогава щеше да се погрижи никога да не го получат! Все някъде по маршрута щеше да ѝ се удаде възможност да избяга. Трябваше да има такава възможност!

Затвори очи и пъкна глава под едва струящата вода, за да си измие косата, все тъй трепереща, но вече по-спокойна, по-добре контролираща себе си. Удивителни са способностите на студената вода!

И точно тогава, тъкмо когато беше убедила себе си, да се бори, чу името си произнесено съвсем близо:

— Госпожо Блейн...

Изпищя от ужас, осъзнала, че прегракналият нисък глас без следа от акцент е на зеленоокия Мигел.

— Бъди проклета! — изруга той и тя отново изпищя, защото ръцете му внезапно я сграбчиха, заедно с розовата завеса. Пое си дълбоко дъх, за да извика трети път, но широката загоряла ръка изведнъж затъкна устата ѝ и за свой неописуем ужас тя установи, че той е зад гърба ѝ в тясното затворено пространство на кабинката за душа.

Придърпа я рязко към себе си. Цялата гола дължина на гърба ѝ бе притисната към гърдите и бедрата му. Беше облечен само в чифт отрязани над коляното джинси и тя усещаше с болезнена яснота играещите мускули по раменете и ръцете му, късите тъмни косъмчета по целия му гръден кош. Манди се заизвива, състоянието ѝ бе близко до истерия, ала единствено успя да заклеци голите си бедра още поплътно между неговите.

— Престанете, чувате ли! — замоли шепнешком, доближил устни до ухото ѝ. — Ще ви обясня, ако само...

Той поотслаби хватката си. С внезапен прилив на сила тя се отскубна от него и отвори уста да си поеме дъх за поредния животински писък, прекалено уплашена, за да си даде сметка, че

единственото нещо, което би постигнала, би било дотърчаването и на останалите.

— По дяволите, хлъзгава сте като змиорка! — изръмжа Мигел и ръцете му отново я стиснаха, само че този път стана още по-зле. Защото в опита си да я озапти, едната му ръка се склочи на гърдите ѝ, преди да я улови отново за кръста, а и вече бе успял да ѝ запуши устата с другата.

Като продължи да ругае приглушено, той я извъртя така, че да бъде с лице към него и това се оказа не по-малко ужасно, защото гърдите ѝ бяха прилепени към неговите, бедрата ѝ към бедрата му и тя си даде сметка както никога досега, че мъжът си е мъж, само дето този тук беше от стомана. Манди почти изгуби съзнание, но добре че водата, студена и струяща върху гърба ѝ, я охлади. Тя отметна глава и срещна невероятните му зелени очи. Забеляза с малко закъснение, че той е ядосан и огорчен, но същевременно напрегнат, сериозен, и — както личеше — без никакво намерение за сексуално насилие. Поне не повече от това, което вече бе направил!

— Чуйте ме! Няма да ви причиня нищо лошо. Трябваше да дойда тук, защото това е единствената възможност да поговорим, без другите да ни чуят. Госпожо Блейн, моля ви, обещавайте, че няма да се разкрещите пак и тогава ще си сваля ръката.

Да обещае, че няма да крещи...

Не беше сигурна, че ще спази такова обещание. Писъците се надигаха инстинктивно в гърлото ѝ. Стоеше гола в кабинка половин на половин метър, смазващо притисната към полугол непознат с мускули на професионален боксьор.

— Моля ви — настоя той повторно.

Манди не разбра защо кимна в знак на съгласие. Може би защото нямаше избор. А може би и защото искаше да му вярва, искаше да се довери някому. Или нещо в очите му обещаваше искреност, обещаваше, че ще зачита достойнството ѝ. Може би защото щеше да изгуби съзнание и безпомощно да се отпусне в ръцете му, ако много скоро не си поемеше дъх...

Той бавно свали ръка от устата ѝ. Очите му се отклониха от нейните, плъзнаха се надолу, после отново се върнаха и я загледаха втренчено.

— Госпожо Блейн — зашепна той, — аз съм полицай. Ако желаете да се измъкнете от тази каша, трябва да ми помагате. Аз съм единственият, който стои между вас и...

— Полицай! — изхълца тя, неможеща да повярва. Полицай! Как не! Къде му е значката? Къде му е пистолетът? Полицаите не се забъркват в отвличания. Не нападат жертвите!

— Госпожо Блейн, аз съм от...

— Щом като сте полицай, къде ви е значката? — прекъсна го тя, трепереща, съзнаваща за кой ли път, че е гола с него в това миниатюрно пространство.

— Изхвърлих я. А пистолета си изтървах, докато...

— Махнете се веднага отгук! — рязко го прекъсна тя и отново усети как истерията се надига в гърлото ѝ. — Полицаите не се пъхат под душа при жертвите? Те не...

Не си беше дала сметка, че гласът ѝ започва да се извисява, докато ръката му за пореден път не затъкна устата ѝ.

— Шт! Да не искате да убият и двамата ни? Ако дори заподозрат кой съм, ще ида за храна на акулите. И проклет да съм, ако го заслужавате!

Очите ѝ се облешиха невярващо. Нима беше възможно? Испанският му бе безупречен, английският му, когато разговаряше насаме с нея, без следа от акцент. А докато разговаряше с Жулио на английски, сякаш едва се оправяше с езика. Същински хамелеон, променящ се за част от секундата.

— Ей! Мигел!

Двамата замръзнаха. Някой повторно почука на вратата и отново го повика. Последва словесен порой на испански. Мигел остана неподвижен известно време, после отвърна нещо, от което тя не разбра нито дума.

Стъпките се отдалечиха от вратата. Манди бе така плътно, смазващо притисната до гърдите му, че усещаше експлозивния му дъх и учестеното биене на сърцето му.

В следващия миг той я погледна почти с ненавист в очите и с едва овладян гняв. Без да я пуска, се пресегна зад гърба ѝ и спря водата. Невероятните му очи бяха остри като бръснач.

— Чуйте ме сега, госпожо. Добре ме чуйте. Аз съм ченге, независимо дали това ви харесва, или не. Така че ще играете моята

игра. Предупреждавам ви един-единствен път, защото, миличка, аз лично много лесно ще се измъкна от цялата тази каша. Прекарах нощта да ги убеждавам, докато ми пресъхна гърлото от приказки, че и аз съм емигрант като тях, че съм бил ваш градинар, че сте омъжена за мъж два пъти по-стар от вас и затова сте завързали с мен страстна любовна връзка. Не са ви отвлекли, за да ви убият или изнасят. Хулио Гарсия е отчаян мъж, но доста етичен за похитител. Но не бих имал голямо доверие на спътниците му. Хулио реши да ме остави на борда, защото смята, че мога да се справя с вас, да ви контролирам. Ако ме провалите, и с двама ни е свършено! Още едно номерче от ваша страна и кълна се, скачам във водата и се спасявам с плуване. Нямам нищо против да остана, за да си свърша работата, но да пукна, ако си въобразявате, че ще рискувам живота си по ваша вина, вместо заради вас.

Тя го загледа, разтърсена от гнева му, разтърсена от напрежението в думите му. Дали наистина е ченге? Или е един от тях, само че малко по-образован и доста по-добър актьор? Ама че начин да се държи под контрол пленник — като я убедят, че с нея, на нейна страна има ченге!

Той неочаквано я разтърси.

— Разбрахте ли ме?

Манди бързо сведе очи. Забеляза само мускулести и космати мъжки гърди, плъзгави и корави, притиснати до нейните. На всичкото отгоре усети как зърната на гърдите ѝ настръхват от този допир.

— Да — отвърна тя задъхано и се опита да се измъкне от хватката му, но той не я пускаше. Тялото ѝ се разтресе от внезапен прилив на страх и объркване. — Да! Не! Нищо не разбирам. Аз...

— Просто правете каквото ви казвам. Хулио току-що каза да се махаме оттук, обядът е готов. Няма за кога да продължавам да ви убеждавам.

Пусна я и излезе от кабинката на душа. Пресегна се към хавлиена кърпа и се зае да бърше раменете и гърдите си. Не погледна повече към Манди, но ѝ подаде кърпата, после намери сивкавия халат и също ѝ го подаде.

Трепереща и объркана, Манди побърза да приеме кърпата, макар да не си направи труда да се избърше, само се напъха в халата. Беше протрит и стигаше до петите ѝ, но въпреки това не се почувства много

безопасно в него. Уви го колкото можеше по-плътно около себе си и завърза колана на възел.

Той все така беше с гръб към нея, но само на сантиметри разстояние. Под силния му тен Манди забеляза лунички, пръснати по раменете му и това я учуди, като се имаше предвид природната му мургавина.

Божичко! Кой всъщност беше този мъж?

— Ставате ли вече за гледане? — попита той.

Тя понечи да се засмее, но бързо се овладя от страх, че започне ли, няма да може да спре.

— Преди малко, като нахлухте под душа, не се интересувахте дали ставам за гледане!

— Проклятие! — прошепна мъжът яростно и се извърна рязко към нея, с ръце на хълбоците.

Устните ѝ затрепериха, но тя се стегна. Отметна назад глава и го погледна със съмнение.

— Полицайте винаги ли търчат наоколо в изпълнение на служебния си дълг без оръжие, без документ за самоличност и без обувки?

Той изръмжа нетърпеливо:

— Казах вече...

— Знам какво ми казахте. Просто не съм сигурна, че вярвам на нито една ваша дума.

Той затвори очи и въздъхна, сетне я загледа с отчаяние.

— Тогава правете като комарджиите. Риск печели, риск губи. Или залагате на мен, или не. Но помнете, ако тръгнете срещу мен, аз изчезвам.

— Изчезвате? Къде?

— Някъде около Кат Кей сме, ако не се лъжа. Като плувец нямам равен себе си. Гмурвам се в морето и толкоз. Мен няма да ме следят така, както вас.

— И защо, по дяволите, ви имат доверие?

— Защото знам как се играе тази игра, госпожо — мрачно отвърна той.

— Или сте един от тях.

Той се усмихна с някакъв злобен хумор, пристъпи напред, обхвана раменете ѝ и тя почти изкрещя, защото допирът му ѝ

подействия като електрически ток.

Никога преди не бе се сблъсквала с нещо по-напрегнато, по-подчиняващо на волята си, по-плашещо, по-опасно от зеления пламък в очите му. Манди застина онемяла, не би могла да извика дори ако от това зависеше животът ѝ. Можеше единствено да се взира в него безмълвно.

— Госпожо, побързайте със залагането. Трябва да тръгваме, освен ако не желаете Хулио да се присъедини към нас двамата. Макар че на ваше място бих сменил плочата и то много бързо. Най-добре да признаете унижителната любовна история и да се лепнете за мен, все едно, че от години ни свързва изпепеляваща страст. Иначе — наклони той глава и я предизвика с поглед — алтернативата може да не ви допадне. Хулио е свястно момче, но онези двамата цял ден ги слушам да се разправят какви *senos* сте имали.

— Какви...

— Цици, госпожо Блейн. Доста са заплени от... тях.

Тя понечи да се изтръгне рязко, а той се засмя, но невесело.

— Както вече казах, има известни граници, в които ще рискувам живота си за вас. Така че изборът е ваш. Може да се крия от закона като тях, може да съм убиец и изнасилвач. Избирайте!

Манди преглътна, наведе очи и отчаяно се опита да реши дали да му се довери. Не, нямаше... избор.

Той я бе целувал, удрял, унижавал. Но не бе извършил и половината от онова, което би могъл, напомни си тя.

А мъжът вече се пресягаше към дръжката на вратата. Тя го улови за ръката и той се обърна пак към нея, извил нагоре вежда.

— Ако наистина сте полицай, защо не се справите с тях? Защо не ги арестувате?

— О, Господи! Помогни ми! — вдигна той очи нагоре. — Госпожо Блейн, нима наистина предлагате да им се представя като полицейски служител? И да ги арестувам? Ще им кажа: „Хайде с мен в затвора!“ и готово! Нищо, че не съм въоръжен, те ще отвърнат: „Да бе, хайде да вървим, щом като ще ни опандизваш“.

Манди се изчерви.

— Но би трябвало да опитате...

— Нали това правя! — ядоса се той и изруга. — Опитвам се да ви опазя живота! И да предявя претенции към вас, та да не решат

онези, че какво пък, така и така са ви пипнали, по-лошо не може да им се пише... Ако разбирате за какво става дума, госпожо Блейн. Макар че вие ми се виждате доста особена. Може и да ви допаднат техните ухажвания. Заради парите ли се омъжихте за Блейн? Да, може би не съм прав по отношение на вас. Може предизвикателствата да ви допаднат.

— Какво? — изумена изкрещя тя.

Вече трябваше да се е научила да не крещи. Той рязко ѝ запуши устата и изплашено я придърпа към себе си, загледан в лицето ѝ. В погледа му се четеше опасен блясък.

— Ще млъкнеш ли!

Да млъкне? Манди премигна, давайки си сметка, че този мъж... това ченге си мисли, че тя е съпруга на сенатора, така както го допускаха и останалите. Той дори си мислеше, че се е омъжила за по-възрастен мъж заради парите му. Ама не, как смее!

Ръката му се отдръпна от устата ѝ. Тя се усмихна мило и присви очи:

— Не, Мигел. Омъжих се за Питър Блейн, защото е фантастичен в леглото и не се нуждае от никакъв допълнителен дразнител. Така че поеми юздите. Само не ме докосвай и аз ще бъда кротка и тиха като мишле.

Той се усмихна накриво и тя бе поразена от въздействието, което тази усмивка оказа върху изражението му. Беше хубав мъж, неподправено хубав. Тъмнокос, мургав, широкоплещест, мускулист, сексапилен и със силно, налагащо се присъствие. Бе поразителен с тези невероятни очи. А когато я поглеждаше със суха многозначителност, тя неволно усещаше особено парене и особени топли вълни. Което незабавно побърза да отрече пред себе си. Та тя бе все още влюбена в един спомен, все още убедена, че само дълбокото и всеизпълващо чувство е в състояние да предизвика подобни горещи приливи.

Затвори очи, замаяна. Ами ако не е ченге? Ами ако е?

Беше на път да полудее. Или вече полудяваше? Усещаше се толкова безсилна, че ѝ се искаше да се притисне към някого... особено към някой силен мускулист мъж... Защото е уплашена? Не, не беше. Не беше!

Мирисът му бе навсякъде около нея, както и твърдят му допир, онова усещане за стомана. Толкова искаше да му се довери.

— Госпожо Блейн — тихо заговори той с лека усмивка, — няма да ви докосвам, но ви предлагам *вие* да ме докосвате от време на време. Все пак не забравяйте, че нас двамата ни свързва страстна плътска връзка.

— Защо... — прошепна тя, навела глава. — Защо допускате, че ще повярват? Защо ще повярват, че ще рискувате живота си, за да бъдете до мен?

Той се засмя сухо.

— Защото латиноамериканците са хора на страстите, госпожо Блейн. Те обичат всеотдайно, мразят до дъното на душата си... и бранят жените си с преданост и жар, с каквато бранят и своята гордост.

Тя го загледа втренчено, търсейки отговор някъде зад чертите на това лице, молейки се да спре да бъде жертва на тази стряскаща хубост, на тези покоряващи очи.

— Латиноамериканец ли сте?

— Наполовина — кратко отговори той.

— Мигел!

Името му прозвуча отвъд дървената врата, съвсем близо до нея. Дали бяха чули думите им? Манди отново се разтрепери. Ако той наистина беше тук, за да ѝ помогне, а тя стане причина за неговата смърт, би ли могла изобщо някога да си прости? Нищо че е кучи син...

Проклет да е! Нямаше да му каже, че не е женена за Питър.

— Да тръгваме!

Тя кимна. Той я улови за ръката и Манди не се съпротивлява този път, но малко преди да отвори вратата, раздразнено обърна към нея хубавата си глава и почти беззвучно зададе въпрос:

— За малко да забравя. Как ти е името?

— Блейн! Знаеш...

— Малкото ти име!

— Аманда.

— Манди ли ти викат?

— Само приятелите — натърти тя.

Той се усмихна.

— И възлюбените, госпожо Блейн. Да вървим.

[1] Госпожо (исп.). — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Обядът се състоеше от салата и *arroz con polio* — пиле с ориз, поднесено горе на палубата враждебно на Манди и с усмивка на Мигел от Мария и от още една жена.

Манди бе направила всичко по силите си да запамети кое къде е разположено в платнохода по време на бързото прекосяване на коридора до стъпалата, водещи нагоре. Нямахше много за запомняне. Платноходът беше стар, поне четиридесетгодишен, износен, но добре поддържан. Имаше още две спални каюти след банята с тоалетната, след това доста неугледен салон и корабна кухня. Отсреща, в най-далечния ъгъл, беше капитанската каюта. По-възрастната жена изпроводи Манди със зле прикривано неодобрение в погледа, докато двамата с Мигел прекосяваха кухнята. Манди не ѝ обърна внимание, но не можеше да не обърне внимание на миризмите, които бяха подлудяващо апетитни, а тя умираше от глад.

Палубата на моторизирания двумачтов платноход беше обградена от двете страни с дървени седалки и именно натам я поведе Мигел. Манди си държа устата затворена известно време, докато оглеждаше къде се намира, и сбирщината от типове, които я бяха отвлекли.

Ето го Гарсия, наричан Хулио от останалите, младото момиче — Мария, по-възрастната жена и още двама мъже, единият набит, с мустаци, а другият мършав, с вид на вечно гладен и ненаситен. Зъл по характер, веднага го определи Манди, много различен от Гарсия, който, колкото и да бе странно, имаше вид на поет.

Всички се смееха и разговаряха на бързорек испански, пиеха бира направо от шишетата и се хранеха от хартиени чинии, сякаш бяха излезли на излет в морето.

Включително и Мигел. Смееше се и бърбеше заедно с останалите, като само по едно време видимо се напрегна, явно когато чу някакво цинично подмятане по неин адрес или от страна на

мустакация — Хуан, доколкото разбра името му, — или от Роберто, както се казваше мършавият с похотливите очи.

Ако Мигел наистина беше на нейна страна, то поне умееше да се забавлява в промеждутъците. Хранеше се със здрав мъжки апетит, като ръсеше комплименти за готварското умение на двете жени. Манди успяваше да улови тук-там по някоя дума от разговора, но жестовете и интонацията бяха универсални на всички езици и затова никак не ѝ беше трудно да забележи, че Мигел се вписваше доста добре в компанията. Имаше една-единствена разлика между него и другите мъже — последните имаха огромни пистолети в кобури под мишниците.

Мигел беше все още бос, гологръд, обут само с отрязаните джинси, които не оставяха съмнение, че никъде не крие оръжие.

Манди обърна поглед към океана, който се плискаше от всички страни, и се запита какво ли разстояние са изминали, в коя ли посока се движеха. Мигел спомена, че според него се намират някъде около Кат Кей, в акваторията на Бахамските острови. Не видя нищо наоколо обаче, освен море и небе и сърцето ѝ се сви от отчаяние. Може никога да не я открият, никога да не я спасят! Нищо чудно наоколо да има стотици необитаеми островчета в тази част на необхватния океан. Бяха я откарали първо с малка моторница, а сега се намираше на стар платноход. Полицията — ако изобщо започнат да я търсят, след като вече бяха извън пределите на американските териториални води — нямаше да знае дори какво да дири в океана.

Полицията!

Извърна леко глава и се втренчи в Мигел, разположил се тъй свойски до нея, хванал небрежно бирата и заливащ се от смях на една от шегите на Роберто. Дали наистина беше ченге? Толкова трудно ѝ бе да повярва в този момент. Беше по-висок, по-силен, по-як от другите трима, мускулест, но строен, слаб и заплашителен. Ако беше ченге, защо, по дяволите, не бе направил нещо досега?

Упрекна се, че никакви мускули не могат да противостоят на стоманен куршум, че може би прави всичко възможно, за да запази живота и на двамата. Но ѝ беше трудно да го оправдае в себе си, макар да съзнаваше, че до голяма степен това се дължеше на неприязненото ѝ чувство, задето бе предположил, че е съпруга на Питър и че, бидейки

доста по-млада от него, го е оплела в мрежите си заради материални облаги.

А може би неприязънта ѝ се дължеше на най-обикновено отчаяние и безпомощност. Божичко, физически бе тъй хубав! Със стегнат плосък стомах, дълги мускулести, но стройни крака, рамене като на титана Атлас.

И тази тъмна коса, тези искрящи очи, смарагдени на слънчевата светлина, това хубаво лице с високи скули и извити тъмни вежди, и бисернобелите зъби зад чувствената извика на устните... Дори тъмната сянка на небръсната брада не разсейваше впечатлението за невероятната му мъжка хубост. Като истинска канара от сила и воля... А не си помръдваше пръста за нея! Само си бърбеше на испански и си пиеше бирата.

Мария прибра празната му чиния и той обгърна Манди със свободната си ръка. Тя се опита да не се напруга. Жестът му бе непринуден и затова реши, че по-добре той, отколкото да се остави уязвима на неприкрито похотливото опипване с очи от страна на Роберто.

Мария доста грубо взе и чинията на Манди, като не пропусна да я изгледа злобно, и за голямо учудване на самата Манди, тя ѝ отвърна със същия поглед и се сгуши още по-близо до Мигел.

— Манди — заговори той тихо и тя подскочи, после се обърна и го погледна. — Искаш ли нещо за пиене?

Акцентът отново присъстваше в английския му.

— А, да. Диетична пепси-кола, ако може.

Той избухна в смях.

— Това да не ти е бар в скъп хотел? Имат само бира, вода, сок от гуава и кока-кола. Не диетична, ако не се лъжа.

Тя разпозна сухата подигравка в гласа му и едва се удържа да не избухне.

— Кока-кола — рече рязко.

Той се зае да превежда молбата ѝ на Мария, но момичето не по-рязко отсече на английски:

— Чух!

След което изчезна долу по стълбите.

Върна се с кока-колата, седна и загледа Манди втренчено. По-възрастната жена ѝ каза нещо, но Мария не ѝ обърна внимание. Сетне

Хулио изрече нещо със стържещ глас и двете жени, заедно с Роберто, както Манди не пропусна да отбележи с облекчение, слязоха долу. Манди отпи от кока-колата си, като си мислеше, че никога преди не ѝ се беше струвала толкова вкусна. Отново започна да се оглежда наоколо и се напрегна, като зърна някакво островче на хоризонта с малка яхта за морски разходки, привързана до брега.

Колко ли далече е островчето, запита се тя с копнеж. На три морски мили оттук? Или може би пет? И има ли това значение? Ако се наложеше, би могла да преплува пет мили...

— И така, *senora* Блейн, вие се примирихте с необходимостта от нашата компания, *si*?

Манди се стресна и осъзна, че необичайно любезният Хулио Гарсия я наблюдава.

— Да съм се примирила? — царствено попита тя, като се постара да не обръща внимание на пръстите на Мигел, впили се в рамото ѝ. — Ни най-малко. Може би — добави иронично — ще имате любезността да ми обясните какво точно целите, та евентуално да се... примиря.

Хулио погледна Мигел с любопитство, след което обърна тъмните си морни очи към нея.

— Мигел не ви ли е обяснил?

— Не ми даде възможност тази жена! — Мигел я придърпа поплътно към себе си и я вбеси, като разроши игриво косата ѝ. Тя се стегна, но хватката му беше желязна, колкото и любвеобилна да бе на вид, та не ѝ остана друго, освен да се усмихне мрачно на Хулио Гарсия.

— Нямам и елементарна представа какво става тук.

Хулио сви рамене и направи гримаса.

— Вашият съпруг ме подведе, госпожо Блейн. Той се закле, че ще освободи баща ми. Празни обещания.

Моят съпруг е мъртъв, помисли си тя с мимолетна болка, и никога никого не е подвеждал през целия си живот.

— Моят све... съпруг — побърза да се поправи — е сенатор, а не шеф на затвор. Какви ги приказвате?

— Баща ми е още в затвора! Хорхе Гарсия — държавен мъж, поет, един от най-прекрасните, най-храбрите борци за свобода на този свят! Питър Блейн обеща да направи нещо. Каза ми да имам вяра в

закона! Е, от години вече изпитвам законите му на гърба си. Откакто превозиха с лодки...

— Един момент! — прекъсна го Манди. — Нима се опитвате да ми кажете, че баща ви е бил затворник в Куба, и трябва да го оставим да си живее свободно в Съединените щати?

— *Idiota!* — изкрещя Хулио яростно.

— Хулио! Хулио! Тя не е наясно — опита се Мигел да го успокои.

Манди се ядоса още повече. Не можеше да повярва, че цялата тази история се разиграва заради някакъв си криминален тип!

— Да не си посмял да ме ругаеш на испански! Кажи го на английски! *No hablo espanol!*^[1] Тук сме в Съединените Американски Щати!

Изведнъж бронзовата ръка отново се озова върху устата ѝ, а искрящите зелени очи се забиха в нея като тирбушон.

— *Quieta! Cerra la boca!*^[2] Аманда! — рязко я сръза Мигел. — Искаш английски значи? Нищо не разбираш! Хулио, ще я отведе там, отпред, и ще ѝ обясня.

Хулио отново избухна в гневна тирада, измъкна пистолета от кобура и го размахна. Манди си пое дълбоко дъх, силно шокирана, когато Мигел я изправи рязко на крака, запушил устата ѝ с ръка, и я помъкна към няколкото квадратни метра свободно пространство около главната мачта.

— Проклета бъди! — напрегнато изръмжа той и най-сетне махна ръка от устата ѝ, но само за да я сграбчи за раменете и да загледа гръмовержно очите ѝ. — Искаш да убият и двама ни ли?

Тя отметна глава назад.

— Той е луд! Няма да...

— Да, той е луд! И крайно време е точно това да пробие в дебелията ти глава! Толкова ли не си чувала за тази история с кубинците? Мъжът ти никога ли не ти е говорил?

Мъжът ѝ? А, Питър...

Да, Питър ѝ беше говорил. Но тя бе ангажирана със собствените си дела и от известно време дори не го беше виждала.

— Не знам нищо — поклати тя сковано глава. — Ако Питър е отказал на някои убийци да се разхождат свободно по улиците, тогава...

Той си пое дълбоко, огорчено дъх.

— За твое сведение, госпожо Блейн... госпожо „Расов Предразсъдък“! Не всеки, който пристига с лодките от Куба, е убиец!

— Нямам предразсъдъци! Но не смей да ме убеждаваш, че Кастро не си изпразни затворите у нас, в Щатите!

— Браво! Значи всеки кубинец е...

— Не съм казала такова нещо!

— Но го мислиш.

— Не е вярно!

— Ти да не си председателка на дружеството за „Чистота на бялата раса“? Да не би безупречното ти потекло да може да се проследи до първите заселници, пристигнали на кораба „Мейфеър“?

— Ако искаш да знаеш — хладно отбеляза Манди, — те наистина са пристигнали с „Мейфеър“.

Изведнъж усети, че ще избухне в плач. Не беше искала да го оскърби, но и нямаше да допусне да я държат отговорна за пускането на един престъпник — бил той ирландец, немец, испанец или чист американец — на свобода.

Клепките се спуснаха над очите ѝ. Тя не проумяваше как стана така, че между тях двамата изригна това ужасно противопоставяне... Той бе спасителното ѝ въже, макар и доста хлъзгаво. Беше чисто и просто ужасена, но се опита да запази самообладание.

Изплашена, но решена да бъде силна. Ала в бронята ѝ имаше толкова пробойни.

Той беше все още ядосан, но се сдържаше. Заговори монотонно, без да пуска раменете ѝ, а гласът му сякаш идваше изпод земята:

— Хорхе Гарсия не е убиец, изнасилвач, нито дори крадец. Бил е политически затворник, а скалъпените срещу него обвинения са можели да го изпратят на разстрел. Някога е бил личност. Богат филантроп, юрист, учен. При режима на Кастро все още имал няколко високопоставени приятели, но въпреки това враговете му успели да го изкарат опасно луд. Бил изпратен с лодките в Америка и впоследствие се оказал в един кюп с десетки други случаи, чакащи решение от имиграционните власти.

— Опитваш се да ми кажеш, че бащата на Хулио не е просто добър човек, ами направо велика личност?

— Доколкото знам, да.

Тя поклати глава, а гневът ѝ нарасна.

— Значи ние сме виновни! Американците са виновни, а Хулио няма вина, задето се опита да убие Питър, а мен отвлече!

— Не съм казвал, че постъпката му търпи оправдание! Хулио явно не е издържал на напрежението. Просто е откачил в един момент. Явно е отчаян до смърт. Аз само се опитвам да обясня поведението му. Ти нищо не можеш да направиш и мъжът ти вероятно нищо не би могъл да направи, колкото и да се стареа. Най-много да ускори някои бюрократични процедури.

— Тогава защо ми крещиш?

— Не ти крещя!

— Крещиш ми и още как!

Той рязко пусна раменете ѝ.

— Извинете, госпожо „Борец за расова чистота“. Вината за това е в латиноамериканския ми темперамент.

— Ти наблягаш на расовия признак, не аз! — рязко го сръза Манди.

— На нищо не наблягам, само се опитвам да измъкна и двама ни от тази история. Аз съм ченге, а не законодател, нито съм политик. Дори сам не зная какви ги върша тук! Но много ще моля, госпожо, ако имате намерение да продължавате да живеете, да не влизате в морални спорове с Хулио Гарсия!

Тя го загледа, после отметна рязко глава. С крайчеца на окото си зърна острова, който бе забелязала преди време... и туристическата яхта, пуснала котва пред него.

— Ъ-ъ-ъ... Добре, няма вече да споря с Гарсия — обеща тя разсеяно.

— Чудесно. Не мисля, че има намерение да причини някому зло. Аз...

Прекъсна изречението си и се намръщи, дочул откъм палубата възбудени крясъци.

Яхтата не беше много далече. Най-много три мили, прецени Манди. А тя беше наистина превъзходен плувец. Тези, които я бяха пленили, бяха тъй увлечени в нещо, което се случваше на собствения им съд, че като нищо би могла да преполови разстоянието до яхтата, преди някой да се усети, че я няма.

Поколеба само секунда, мислейки си за Мигел. Не искаше да се тревожи за него, но ето че се безпокоеше. Хранеше смътно подозрение, че присъствието му я бе отървало от сексуален тормоз от страна на похотливия Роберто и не ѝ се искаше да пострада заради нея.

Ала той бе съумял да стане един от тях. Нямахте да го убият. Поне в този момент се опита да убеди сама себе си, че няма да го направят. А пък ако наистина е ченге, ще знае как да се погрижи за себе си. Сега ѝ се предоставяше възможност да избяга и не смееше да рискува да я загуби.

Най-сетне се реши да действа, загледана пред себе си. Всички бяха там и двете жени, и Роберто, и Хуан, и Хулио... и Мигел.

— Кървава баня... — стори ѝ се, че достигна до слуха ѝ. Но всъщност не слушаше, нито се замисляше.

Безшумно се приближи към левия борд, прекрачи парапета и се гмурна в морето.

Гмуркането ѝ бе безупречно. Сивият халат се изду около тялото ѝ, но тя бе спокойна. За да получи удостоверение за пригодност за оцеляване във вода, каквото се изисква за всеки, плаващ редовно с яхта или друг съд във Флорида, всяка година ѝ се налагаше да преплува една миля, както е облечена, че и с обувки, така че халатът съвсем не беше пречка. Пък и винаги би могла да го изхлузи... И да се появи чисто гола на яхта, пълна с непознати? Ама че мисъл ѝ минава в такъв момент! Плувай...

Изплува на повърхността, пое си дълбоко въздух и загреба плавно, съзнавайки, че трябва да поддържа равномерност, за да покрие разстоянието. Замах, въздух, замах, въздух... Слънцето бе високо в небето, топло и приличащо, водната температура се доближаваше до слънчевата и бе наситено синя тук, в дълбокото. Тъй приятно бе да плува, да усеща солта по лицето си, да предвкусва обещанието за свобода...

Отметна глава на една страна, вдиша, замахна и чу викове някъде зад себе си. Стисна зъби от изненада, защото се бе надявала да покрие доста по-голямо разстояние, преди да открият липсата ѝ.

Поспря за миг и се задържа на повърхността, за да види какво става. И с ужас откри, че всички я наблюдават — не сърдито, а пребледнели като призраци.

— Спри, Аманда! Спри!

Бе гласът на Мигел. Тя се обърна, за да заплува отново още по-силно, като ругаеше наум. Проклет да е! Каза, че е на нейна страна, а именно той стоеше до парапета, готов да се гмурне във водата и да я върне на платнохода.

Солта щипеше очите ѝ и направо ѝ се доплака, когато чу плясъкът на тялото му, гмурнало се във водата. Идваше след нея. Тя засили темпото, като се надяваше да му се изплъзне. Беше добра плувкиня, напомни си отново. Много добра...

Той също. Пък беше и по-силен физически. След секунди беше зад нея, до краката ѝ.

— Аманда! Върни се!

Ръката му обхвана глезена ѝ и менгемето на хватката му рязко я придърпа назад под водата, право в ръцете му. Тя се задави и изскочи на повърхността досами гърдите му, като плюеше вода и поемаше спазматично въздух.

— Мръсник такъв! — изкрещя веднага, бясна, на ръба на истерията. Щеше да успее, ако не беше той! — Дано вечно гориш в ада! Кучи син такъв! Ти...

Той беше все тъй блед и тревожен. Само я разтърси.

— Върни се назад! Веднага!

И силно я бутна към платнохода. Халатът се омота около нея, спирайки всяко движение. Не можеше да плува, не можеше да освободи ръцете си...

А Хуан и Хулио вече се бяха спуснали в малка безмоторна лодка. Хванаха отчаяно греблата и яростно загребаха към тях. Мигел отново я побутна.

— Не мога!

Той задърпа халата ѝ. Тя се опита да се вкопчи в подгизналия хавлиен плат и в същото време да се задържи на повърхността.

— Съблечи го!

Никога не бе чувала по-трескава заповед. След миг халатът изчезна във водата.

— Плувай! — изрева той и я забута.

Но не ѝ се наложи да плува, защото лодката се оказа точно зад нея, а Хуан и Хулио вече се навеждаха и я сграбчваха за ръцете. Гола и унижена, тя бе издърпана от водата и метната върху прогнилите дъски на дъното на малката лодка.

Инстинктът я накара да вдигне колене към гърдите и да ги обгърне с ръце, но чак тогава забеляза, че мъжете не ѝ обръщат никакво внимание. Бързаха да изтеглят Мигел в лодката веднага след нея. Той се прекатури почти отгоре ѝ. От него капеше вода. Лодката беше толкова маломерна, че нямаше къде да помръднат, а когато тя се опита да се свие на топка, той отвори очи и ги впери в нея с такава мрачна ярост, че ако пускаха огън, щяха да я изпепелят.

Мигел задъхано си поемаше въздух, но въпреки това намери сили да метне хавлиения халат на гърба ѝ, като клатеше гневно глава.

— Глупава жена! — чу го да мърмори.

Хулио каза нещо на Хуан, като посочи с ръка и рязко си пое въздух. Чак тогава Манди разбра на каква огромна опасност се бе изложила. Около малката лодка кръжаха поне пет перки... Перки на акули.

Те затваряха кръга, пореха водата и заплашваха да преобърнат лодката.

— Седнете долу! — рязко заповяда Мигел и двамата мъже тутакси се подчиниха.

Манди трепереше зловещо до него, докато той се пресегна към греблата и бавно, предпазливо загреба към платнохода.

О, Господи! Тя почти се бе врязала в пасаж от акули! Десет пъти по-добре да бъде застреляна, отколкото да я застигне такава ужасна смърт. А този мъж се бе гмурнал заради нея, беше се изложил на същата опасност...

— Изправи се много внимателно — нареди ѝ той, когато стигнаха платнохода. Хулио и Хуан се изкачиха първи по въжената стълба. Хулио беше посивял като мъртвец и тя си помисли, че може и да отвлеча хора, но поне не искаше да я види мъртва... Не и от такава смърт. — Качвай се!

Сама не помнеше как докопа мокрите въжета на стълбата, как се вкопчи отчаяно в нея. Имаше чувството, че и последните ѝ сили я напускат.

Той я следваше плътно, използваше силата на тялото си, за да я предпази от собствената ѝ слабост. Манди затвори очи, преборвайки се с виенето на свят.

Продължаваше да чува плясъка на мятащите се във водата акули. Обърна се назад и застина. Водата бе червена. Кървавочервена.

Кръвожадните риби се бяха нахвърлили върху свой събрат и сега го разкъсваха с масивните си челюсти и зъби-бръсначи.

— Давай, Аманда!

Единият крак, после другият... Отново и отново. Хулио я чакаше, за да я изтегли през парапета. Тя заметни подадената ѝ роба около треперещото си тяло и се просна върху палубата, останала без капка сила, все още в шоково състояние.

Видя слънцето над себе си, бавно потъващо на запад. Усети прохладата на вечерния бриз. Небето порозовяваше, поаленяваше, пламваше в красиво златно зарево, а луната, бледа, но пълна, бе изгряла, преди да дочака залеза.

Двайсет и четири часа... Вече цял ден, прокрадна се в парализираното ѝ съзнание. Цял ден, откакто бе отвлечена, ала изведнъж всичко, освен ужаса от последните няколко минути, изгуби значение. Винаги си бе мислила, че няма да се побои от смъртта, а ето, че я беше страх. И щеше със сигурност да умре. С безумното си бягство щеше така да разбуни водите, че безмозъчните кръвожадни акули неминуемо щяха да я открият... Ако не беше той.

Смътно осъзнаваше, че и той се е качил на корабчето, замъгленият ѝ мозък едва долавяше напрегнатата испанска реч, която изригваха около нея.

Отвори очи. Мария, чиито огромни бадемовидни очи бълваха огън и жупел, я следеше неотлъчно. Изплю се на палубата и отново заговори.

Putá. Една от испанските думи, които Манди знаеше. Наричаше я курва. Мария изкрещя думата, защото Мигел бе рискувал живота си, за да спаси своята англоговореща курва. За нея Манди бе боклук, който не си струваше усилието.

Хулио каза нещо рязко, Мария отново отвори уста, но той я зашлеви.

Манди разбра, че си е спечелила сериозен враг. Но дори това не бе в състояние да я трогне. Беше напълно изтощена и трепереше конвулсивно, без да е в състояние да се овладее.

Отвори отново очи и установи, че някой се е надвесил над нея и я обгръща със силните си ръце.

Срещна пламтящи зелени смарагди. Очите на Мигел. Беше прекалено омотана в робата, за да се съпротивлява, но дори и не си го

помисли. Изгледа го, неспособна да намери подходящи думи, за да му се извини, неспособна да изрече дори елементарна благодарност с треперещите си устни.

Около нея отново избухна испанска реч, но тя вече не се притесняваше. Изтощена до несвяст, облегна глава на рамото му и отново затвори очи.

— Ще я сваля долу — решително заяви Мигел, преминавайки на английски.

— *Si*. Направи го, *amigo* — отвърна Хулио.

— *Madre de Dios!*^[3] — изруга Хуан.

— Ако умре от пневмония, няма да ни бъде от никаква полза! — прекъсна го Хулио.

Мигел мина покрай тях и Манди отвори очи малко преди да заслизат по стълбите.

Нощта навлизаше във владенията си тъй бързо тук, сред морето. Само проблясъци на алено и златно се мяркаха на фона на вечната вода и вечното небе. И изведнъж, сякаш бе зрителна измама, и тези цветове се стопиха в тъмата.

Минаха през кухничката, през салона и тръгнаха по коридора. Той отвори вратата с крак, положи я върху тясната койка и я уви в одеялото с непроницаеми очи. Само пулсът на шията му издаваше колко е развълнуван.

— Много... много се извинявам... — започна Манди.

— Кълна ти се — прекъсна я той, — че съм полицай. Ако ми се довериш, ще те измъкна оттук.

Тя знаеше, че е в пълното си право да я вини. Беше заложил на карта живота си — заради нея. Тръпки разтърсиха отново цялото ѝ тяло, когато си помисли, че никога не би посмяла да се гмурне във водите, ако подозираше за съществуването на акули.

Изведнъж на вратата се потропа. Мигел бързо стана и отвори.

По-възрастната жена застана на прага с дървен поднос в ръце. Заговори тихо на испански и погледна Манди почти със съчувствие.

После подаде подноса на Мигел.

— *Gracias, gracias* — благодари той, а тя го попита нещо. Мигел ѝ отговори и отстъпи встрани, за да ѝ стори място да влезе в стаята. Тя седна до Манди, докосна челото ѝ, усмихна се вяло и размаха

укорително пръст под носа ѝ, гълчейки я майчински. Отново докосна бузата ѝ, потрепери и излезе.

— Какво... — започна Манди, насилвайки се да седне.

Мигел пъхна в скованите ѝ пръсти малка стъклена чаша, пълна с кехлибарена течност.

— Изпий го. Това е ром. Ще спреш да трепериш.

Тя не бе в състояние да пие.

— Мигел...

— *Senora* Гарсия — започна той, докато вземаше в ръка втората чаша — не е никак доволна, че синът ѝ те е отвлякъл. Намерението е било да отвлекат съпруга ти. Изпий го.

— Мигел...

— Аманда, намерението им е утре да се доберат до някакъв отдалечен, необитаем остров, на който имат малка къща. След това Хуан ще се върне в Маями да отнесе бележката с искането на Хулио. Мъжът ти всъщност не би могъл, няма властта да удовлетвори искането на семейство Гарсия, но може да започне преговори. Междувременно те ще са с един човек по-малко. Не желаят да те наранят. Ако имаш поне малко доверие в мен и ми дадеш някакво време, аз бих опитал да уредя въпроса, без да рискувам живота ти.

— Мигел...

— Изпий рома!

Тя поднесе чашката към устата си с треперещи ръце, но се задави от силния алкохол и се закашля. Той седна до нея и я потупа по гърба. После пак поднесе ръката с чашата към устата ѝ.

— До дъно!

Този път успя да пресуши чашата. Той я взе от нея, докато тя си поемаше въздух. Изпи своя ром, без да прави гримаси, постави двете чаши върху подноса и пак се обърна към нея.

— Добре. Малко по малко идваш на себе си.

Манди наведе глава, а ръцете ѝ зачоплиха края на одеялото.

— Извинявай. Трябваше да опитам. — Навлажни устни и пак го погледна. — Благодаря ти — прошепна сковано. — Спаси ми живота.

— Влиза ми в задълженията — каза той, загледан в ръката ѝ. После я улови и заразглежда кървавите отоци около китките. — Боли ли?

Тя поклати глава. Нищо не ѝ пречеше да излъже.

Вратата внезапно се разтвори широко и на прага застана Хулио Гарсия. Той даде някаква кратка заповед на Мигел, който яростно заклати глава. Тръпки на страх полазиха отново Манди. Тя разбра, се спорят във връзка с нея. Мигел изведнъж вдигна китките ѝ и почти ги навря в лицето на Хулио. Той се поколеба, после изрече нещо. Мигел я погледна някак особено и кимна. Хулио си тръгна, като преди да излезе, рязко изгаси осветлението в каютата.

Обгърна ги мрак. Манди още трепереше. Знаеше, че той продължава да се взира в нея въпреки тъмнината.

— Какво... За какво стана дума? — попита тя немошно.

— Искат от мен пак да те вържат.

— Ти ли беше вързал онези възли?

— Да. Трябваше да ги направя яки.

Тя подсмръкна в мрака.

— За яки, яки бяха.

Той помълча. После рече простишко:

— Отмести се.

— Какво?

— Отмести се, казах. Трябва или да те вържат, или да остана да спя при теб.

Нещо в нея се разбунтува. Идеше ѝ да му каже, че предпочита да я върже, че предпочита да страда от болки цяла нощ, отколкото той да лежи до нея.

Но замълча. Не искаше никога вече да изпитва паническото чувство, че е като дивеч, хванат в капан. Не искаше въжето да се връзва в разранената ѝ плът. Освен това се чувстваше смъртно уморена и изтощена.

Отдръпна се колкото можеше по-плътно към шперплатовата ламперия на койката, болезнено усещаща топлината на тялото му, докато се вмъкваше в постелята. Той не отрони и дума. След време очите ѝ свикнаха с тъмнината и тя почувства, че той лежи скован, с мокра от морската вода коса, в профил, забил поглед в тавана.

— Мигел... — тихо се обади тя.

— Какво?

— Наистина съжалявам. Но просто трябваше да опитам... Не че толкова ти нямам доверие, а по-скоро, защото ми се предостави

възможност. Благодаря ти. Искрено ти благодаря. И много съжалявам, че те изложих на опасност.

Усети как той свива рамене. Тясната койка едва побираше един човек. Двама неминуемо щяха да усещат и най-малкото движение на другия.

— Няма нищо — отговори той в мрака. И пак млъкна.

— Знам, че се сърдиш...

— Не се сърдя. — Той се извъртя към нея и докосна страната ѝ в тъмното. Едва-едва, като мимолетен полъх. После се отдръпна рязко, сякаш си припомни нещо.

— Знам какво е да се спасяваш с бягство, Аманда. Да търсиш спасение с цената на всичко. Заспивай. Ще трябва да си отпочинала и бодра, в случай че ти се предостави втора възможност.

Тя кимна и преглътна, но знаеше, че няма да може да заспи. Бягство... Свобода. Сега ѝ звучаха като кухо, изпразнено от съдържание ехо. Той познавал това чувство...

Отчаяно пожела да не е до нея. И въпреки това отчаяно се радваше, че е тъй близо. Радваше на неговата топлина и сила.

Може и да го мразеше заради някои от думите и постъпките му, но той бе на нейна страна. Трябваше да го повярва. И макар да се боеше малко от него, дълбоко някъде в сърцето си, все пак не можеше да не му се възхищава и да не му вярва.

Само глупак... или много храбър мъж би се гмурнал във води, гъмжащи от акули, за да спаси една жена, която с нищо не бе заслужила подобна жертва.

Бе изключено да заспи. Аманда лежеше там нещастна час подир час, несмееща да помръдне, несмееща да се докосне до него.

Спомените се редуваха в изтерзаното ѝ съзнание, кои приятни, кои болезнени, някои от далечното минало, други съвсем пресни. Не можеше да разбере дали мъжът до нея спи, или продължава да се взира втренчено в мрака, затънал в лабиринта на собствените си мисли.

Някъде късно, след полунощ, физическото и нервно изтощение си казаха думата и тя потъна в неспокоен сън. Но кошмарите не ѝ дадоха мира. Малкият ковчег на нейния син сякаш се носеше из пространството, а подир него един по-голям — на Пол. Изведнъж ковчезите започнаха да променят формите си, мракът и сенките

заиграха зловещо, станаха червени, кървавочервени, а въздухът се изпълни с тракащи челюсти на акули...

— Спокойно, спокойно... Всичко свърши. Аз съм до теб...
Всичко е наред.

Тя се скова, несъзнаваща, че е извикала, и прехапа долната си устна.

— Хайде, Манди, спи. Успокой се...

Ръката му галеше косата ѝ, тялото му бе като нажежен камък до нейното. Гласът му успокояващо мълвеше с шепота на океанския бриз.

И може би защото още бе затънала в полусенките на сънищата, тя се остави да бъде успокоявана от този глас и от плахите му ласки.

Аманда въздъхна дълбоко.

— Всичко е наред — повтори той. — Било е само сън. Напрежението постепенно изчезна и тя заспа. Този път никакви кошмари не я преследваха, усещаше само приятното спокойствие, че е на сигурно място, в силни ръце.

---

[1] Не говоря испански! (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Замълчи! Затваряй си устата (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Майко Божия! (исп.). — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

На сутринта се събуди със странното чувство, че всичко е минало, макар и белязано от горчиво разочарование.

Какви номера са способни да играят възприятията върху ума! Беше се пробуждала безброй слънчеви утрини сред плясъка на вълните, плавното полюшване на океана под себе си и солта във въздуха. Беше се пробуждала засмяна, топла, с чувство за сигурност, доволна, обгърната от ръката на своя съпруг, далеч от деловия бръмтеж на големия град.

Върна се и споменът за всичко, съпътстващо тези усещания: подвиквания до „поспаланковците“ да стават, мирисът на цвъртящ бекон... и шепот. Шепот, когато Питър казва на Миранда, че е време децата да стават, а Миранда му шътка, че „децата“ са още младоженци, а младоженците не скачат веднага от леглото. Обичат да се излежават.

Разбира се, всичко това отдавна е разбудило Манди и Пол, те се гледат в очите, кикотят се и си шъткат един на друг, за да не ги чуят загрижените му родители. После така или иначе се налага на бърза ръка да наскочат от леглото, защото Джонатан се е пробудил, а те все още гледат на родителската си роля с такова страхопочитание, че скачат на секундата, в която той отваря мъничките си устенца, за да нададе оглушителен вой.

Миг по-късно се пресягат трескаво за халатите си, тъй като бащата на Пол и майка му нахлуват в стаята. Те също скачат на секундата и действат, без да се замислят, при най-малък звук от страна на техния внук.

Беконът, разбира се, прегаря и приготвянето на закуската трябва да започне отначало. Всичко това е без значение, то се знае, тъй като те имат на разположение целия уикенд да се гмуркат с шнорхели, да плуват, да ловят риба и да се забавляват, а реалността е на много мили от тях. „Флаш Пойнт“ е техният измислен свят до момента, в който им се налага да се върнат към своите отговорности...

Манди отвори очи и усети как я залива вълна на пълна безнадеждност. Онези времена безвъзвратно бяха отминали. Миранда я нямаше, нямаше го Джонатан, нямаше го и Пол. Тя премигна, ужилена от жестокостта на реалността. Много отдавна не се беше чувствала по този начин, беше се приучила да се откъсва от света около нея, да си спомня само хубавото от миналото, да търси нови неща, заради които си струва да живее. Съумяваше дори да се смее, когато беше на борда на „Флаш Пойнт“, да носи цветя на гробовете и да се усмихва при спомена за милия смях на своя невръстен син.

Всичко беше заради този кораб, този смрадлив кораб. Беше тъй грозен на фона на всичко красиво. Тя бе затворничка, а не любима съпруга и обожавана снаха, над която трепереха щастливите родители на мъжа ѝ. Това бе гниещ корпус, а не грациозният „Флаш Пойнт“. Всичко тук бе една подигравка, една недостойна имитация. В усещанията ѝ нямаше и зрънце правдивост.

Като изключим факта, че гниещ или не, този съд се поклащаше на вълните като всеки друг. Морето, небето, соленият въздух — те не се променяха. Каквото и да идваше и да си отиваше в живота, те все си оставаха същите. Само топлината...

Манди бързо се обърна. Мигел беше взел прогизналата роба, когато я положи върху леглото. Сега бе едва-едва покрита от изтърканото одеяло, което бе метнал върху нея. Тя бе все още топла, топла от излъчваната от неговото тяло топлина, макар вече да го нямаше. Образът му продължаваше да преследва мислите ѝ, както съня ѝ до преди малко.

Аманда придърпа одеялото нагоре към брадичката си и взе да се пита защо този човек поражда у нея такъв несекващ поток от чувства. Усещаше как я привлича както светлината на свещта ношна пеперуда. Но изпитваше и някакъв срам. Беше я влачил полугола... какво ти полугола, направо чисто гола! Беше я овързвал, удрял... Но ѝ бе спасил живота. Знаеше точно какво мисли за нея. Беше го изразил недвусмислено с думи. Беше си съставил предварителното мнение, че е продажна расистка. Той трябваше да си плати за това. Въпреки всичко обаче по характерния си абсурден начин бе надхвърлил рамките на служебния дълг в опитите си да я спаси и несъмнено бе най-изключителният мъж, когото някога бе срещала.

Това всъщност бе основната причина да изпитва неприязън към него, призна си Манди. През последните три години от живота си бе станала напълно независима. С Питър бяха прекрасни приятели, но не се облягаше на него, не разчиташе на закрилата му. Всеки имаше своята работа и именно мисълта за нея ги предпазваше да не изгубят разсъдъка си.

Ала миналата нощ ѝ поднесе урок, който тя не желаше да научава. Пол го нямаше вече, любовта я нямаше вече. Случвало се бе двамата с него да се карат, да си крещят. Кой не го прави? И двамата не ги биваше две яйца да изпържат, тя искаше да си вземе куче, той смяташе, че едно дете им стига. Дребни неща, важни неща. Като живота. Не можеш да минеш през него в пълно съгласие с околните. Но въпреки всичко между тях имаше любов. Любов, на която Манди успя да се радва само две години, но затова пък тя бе истинска, прекрасна, надеждна. Проумя го, когато погребва сърцето си заедно със съпруга си и сина си. Никога няма да се съгласи на нещо по-малко. Болката от загубата бе тъй непоносима, все едно, че в нея бяха забили два ножа и постоянно въртяха остриетата.

Тя затвори очи и започна да вдишва и издишва дълбоко, равномерно.

Не. Повече не искаше любов. Пък и със сигурност не я заплашваше опасността да се влюби в този непознат. Но бе поразена от откритието, че не е загубила първичната си чувствителност подобно на вечността на небето и морето. Да, основната човешка необходимост от близост не бе изчезнала. Необходимостта някой да те притиска с обич към себе си, да усещаш нечия сила, когато падаш стремглаво, и сигурност, когато те обгръща мракът. Да се възхищаваш, да уважаваш някой мъж, да усещаш потръпващи мускули под пръстите си, стипчивия мирис на море и мъж, нежния допир на пръсти до лицето си.

Разтърси се гневно, с надеждата да прогони натрапчивите фантазии. Трябваше да се приучи да живее ден за ден. Трябваше да прояви най-обикновено благоразумие. Само ако си бе направила труда вчера да бъде по-наблюдателна, щеше да забележи акулите във водата и да не рискува с този нелеп опит за бягство. Трябваше да свикне да бъде нащрек и да помни, че трябва да му помага в усилията да я спаси, че трябва да действат като екип.

Стресна се, нечула звук, но усетила нечие присъствие на прага. Вратата беше отворена — на прага стоеше Мигел. Наблюдаваше я със странно, мрачно изражение. Тя се намръщи и изражението му омекна. Отново бе същият загадъчен мъж, когото вече започваше да опознава.

— Оставих те да поспиш — каза той и влезе.

Косата му беше мокра, миришеше на сапун и макар пак да бе обут в отрязани над коленете джинси, тези бяха други, явно взети назаем от някой. Носеше увит в хавлия вързоп, който ѝ подаде или по-скоро подхвърли на леглото и той се приземи някъде над корема ѝ.

— Дрехи. На Мария са. Не беше много доволна, че ти ги заема, но *senora* Гарсия ѝ каза, че не може да се развяваш наоколо както те е майка родила.

Манди не можа да не се усмихне горчиво.

— Благодаря — каза тихо. — Благодаря от мое име на *senora* Гарсия. Няма ли начин да се намери отнякъде и четка за зъби?

— Всъщност, да. Под мивката в банята има няколко чисто нови. Хулио се оказа маниак на тема поддържане на зъби. Каза ми, че когато пристигнал в САЩ, зъбите му били целите проядени от кариеси. Оттогава все се опитва да спаси каквото му е останало.

— Ами ти? — промърмори Аманда.

— Какво аз?

Тя държеше очите си полупритворени и недоумяваше какъв е този интерес у нея към този мъж.

— След като си избягал от Куба...

— Не съм от Куба.

— Но ти сам каза...

— Е, да, кубинец съм. Наполовина. Но не съм раждан там.

— Тук ли си роден? — вдигна тя поглед към него.

Той се усмихна и в очите му проблесна весела искра.

— Тук? Дали съм роден на кораб? Не, не съм роден в морето, нито на Бахамските острови, където съм почти сигурен, че се намираме.

— Искан да кажа...

— Роден съм в Дъблин.

— Дъблин? Ирландия?

Той бързо поднесе пръст към устните си.

— Не можеш ли да говориш по-тихо? Да не би твърдо да си решила да ме окачиш на бесилото?

— Не. Извинявай, честна дума.

Докато говореше, Манди седна в леглото и одеялото се свлече до кръста ѝ.

Тя го придърпа смутено и погледна отново Мигел.

Онова странно изражение отново се бе появило на лицето му. Напрегнато, мрачно. И изгладняло. Изведнъж проумя какво точно означава. Може да беше полицай, но беше мъж, който явно я намираше за привлекателна. Може да нямаше високо мнение за нея като човешко същество, но мнението му като за жена бе на висота. За него тя бе изкушаващо сексапилна.

Тази мисъл не ѝ достави удоволствие. Отметна коса назад, донякъде възмутена, донякъде развълнувана.

Внезапно ѝ се прииска да го подразни. Това би ѝ предоставило възможността да си го върне отчасти и мисълта ѝ допадна. В края на краищата, нали я имаше за продажна жена, омъжила се за старец заради богатството и общественото му положение. И беше твърдо убеден, че възгледите ѝ са расистки. Заслужаваше си всички мъчения, на които би могла да го подложи, нищо че се бе гмурнал при акулите.

— Ох... — промърмори тя, преструвайки се на смутена. Придърпа одеялото към гърдите си, но му позволи да се смъкне от гърба ѝ. След това наведе глава и се усмихна дискретно, защото реакцията му бе точно такава, каквато желаше да предизвика. Той стоеше като истукан. Стисна челюсти и до слуха ѝ достигна скърцане на зъби.

Аманда се прокашля.

— Вярвай ми — прошепна, — изобщо не искам да те обесят. Благодарна съм ти за всичко, което направи за мен.

— За теб и за съпруга ти, нали така?

Тя отново наведе очи, давайки си отлично сметка, че той прави и непосилното, за да стои на разстояние от нея, тъй като за него тя бе омъжена жена. Бе преценил това. Горкичкият! Да си принуден от чувството за дълг да скачаш при акулите заради някого. Да си принуден да спиш в едно легло с някого, за да не бъде завързан отново.

Дълбоко в себе си тя високо оценяваше това чувство за дълг. Но не и постоянните му прибързани преценки, отнасящи се до нея, нито

повечето му мъжкарски номера. Бе си изпатил от него, нека и той си поизпати от нея. Прекалено дълго се бе забавил, преди да я осведоми, че е ченге, а накрая я бе нападнал под душа, за да ѝ го съобщи.

Отново го дари с невинен поглед на широко отворените си очи.

— Имаш ли представа какво представлява островът? Имам предвид кой къде ще спи в къщичката?

— Ще трябва пак да се примириш с неотлъчното ми присъствие. Били са приготвили стая за съпруга ти, която сега ще е твоя... и моя.

— О!

— Не се притеснявай, Манди, любов моя. Ще бъдеш в пълна безопасност, все едно, че спиш с плюшеното си мече. Не си падам по омъжени жени. Особено...

— Расистки? — мило допълни тя. — Млада расистка, омъжена за дъртофелник заради парите му.

— Ти го каза.

— Ах, Мигел! Това несъмнено те плаши до смърт. Ами ако историята се доближава до истината? Горкичката аз, млада и омъжена за старец! В края на краищата, анализирай създалото се положение. Отначало ти почти ме нападна, а после аз ненадейно открих, че си мой спасител. — Като повлече одеялото след себе си, тя стана и се приближи към него, без да спира да се усмихва мило. — И ето те тук... Млад... мускулест като пантера. Та аз мога да си изгубя ума по теб! — И Аманда го потупа леко по бузата.

Той не помръдна. Не помръдна нито мускул на лицето му. Не помръдна, докато не се усмихна широко и не обгърна с ръка лениво като питон раменете ѝ. Толкова неочаквано, че тя се усети за намерението му чак когато бе осъществено. Придърпа я, пръстите му се плъзнаха ниско под талията ѝ и по бедрата.

— Госпожо Блейн... Манди, скъпа! — повлече той, пародирайки нейния маниер. — Нима забравяш, че мъжът ти е превъзходен, ах, превъзходен любовник?

— Пусни ме — рязко се дръпна тя. Предизвикваше я да стигне докрай с блъфирането си.

Той я отблъсна.

— Както казах вече, госпожо Блейн, аз съм безопасен като плюшено мече.

Тя се посъвзе и отново се усмихна хладно.

— Чудесно. — Отново блъфираше. Беше постъпила необмислено, докосвайки го. Прекаленото доближаване до него беше като подклаждане на огъня. Осъзна го твърде късно. — Дъблин — промърмори под нос. — Как не! Ченге... Кой знае?

— Наистина съм ченге.

— От телевизионния сериал „Ченгетата на Маями“ по всяка вероятност. — Тя въздъхна артистично. — Хм... Къде е любимият ми герой от сериата „Сони Крокет“, когато ми е необходим?

— Аз съм от главното управление на Маями. Разследвам убийства. На нас се пада и разследването на отвличания и заплахи за убийство. И много се извинявам, не съм Сони Крокет. Такъв късмет си извадила, какво да те правя?

— Истината винаги радва слуха.

— Това е истината.

— Че си ченге, наполовина кубинец, роден в Дъблин?

Той се засмя.

— Струва ми се, че прекалено ви интригува моята особа, госпожо Блейн.

— Самовлюбени хора като теб винаги интригуват. — Думите излязоха от устата ѝ прекалено бързо и тя веднага съжали за тях, както и за глупавите си постъпки. — Извинявай — Имаше чувството, че го произнася за стотен път. — Наистина съжалявам! Все пак съм жива. Признателна съм ти. — Не можа да се стърпи да не погледне към него и да не свие рамене. — И щом казваш, че си плюшено мече, така да бъде.

— Такъв съм.

Той още се усмихваше широко. Даваше си сметка, че интересът ѝ към него е огромен. И макар да бе предубеден заради нейното така наречено расистко отношение, то донякъде го и забавляваше. Смесица от чувства, които тя не одобряваше особено, но имаше ли значение? Бяха попаднали по неволя в тази ситуация заедно — тя, не по своя воля, той — само защото се бе поувлякъл в изпълнението на служебните си задължения. Пък и нека ѝ се смее колкото си иска! И тя имаше повод да му се изсмее. Не беше съпруга на сенатора Питър Блейн.

Усмивката му изведнъж се стопи, докато я наблюдаваше, а когато заговори, в гласа му прозвуча напрежение:

— Можеш да вземеш един душ и да се облечеш, ако искаш. Закуската е сервирана, а след това ще слезем на острова.

Манди кимна уморено. Казаното ѝ напомни, че е пленница и тя произнесе шепнешком:

— Наистина ли знаеш къде се намираме?

— Мисля, че да.

Той се скова внезапно и тя разбра, че някой се приближава по коридора. Следващите му думи бяха произнесени с тежък испански акцент:

— Хайде, обич моя! Под душа! Щом хапнем, и тръгваме!

Вратата се затвори. Тя се уви във все още мократа хавлия, събра накуп дрехите, които ѝ бе донесъл и тръгна към банята.

С удоволствие откри четките за зъби под умивалника. Радостта ѝ бе толкова голяма, че чак извика от възторг. После млъкна и се замисли, осъзнала потресено, че може да открива радост в такива дребни неща при подобни обстоятелства. Обаче, додаде тя на себе си, докато все още диша, явно ще е в състояние да открива приятни емоции в дребни неща и най-добре ще е да ги търси съзнателно.

Този път никой не прекъсна къпането ѝ, макар че тя не затвори докрай завесата и току поглеждаше напрегнато към вратата, решена да не се остави да бъде изненадана, ако някой нахълта. При тази мисъл потрепери и отново пламна, недоумявайки относно противоречивата палитра от чувства, които Мигел пораждаше у нея. Стисна зъби, докато си изплакваше лицето от сапуна, и си напомни за сетен път, че той е просто едно ченге, което си изпълнява служебния дълг така, както намира за добре, и има не особено добро мнение за нея.

Това не можеше да продължава дълго. Просто не можеше. Ако се бяха запознали на светски коктейл, тя спокойно би приела враждебното му отношение и веднага би го забравила. Единствено ужасното положение, в което бе изпаднала, и страхът я караха да се осланя на този непознат и да не е безразлична към мнението му. Все пак не знаеше нищо за този човек. Дори не знаеше пълното му име. Не знаеше дали е женен или ерген, нищо чудно да се окажеше баща на четири-пет отрочета...

Спря душа и бързо се избърса, после скоростно навлече дрехите, предоставени ѝ тъй неохотно от Мария. Мария да си гледа работата — дрехите никак не допаднаха на Манди. За блуза ѝ беше дала някакъв

невъобразим фланелен корсаж с презрамки и гол гръб в яркочервено, каквито се носеха в началото на седемдесетте. Срязаните като шорти джинси бяха избелвани и ѝ бяха прекалено големи, но поне имаха колан. Ефектът беше ужасен и Манди си помисли кисело, че явно такава е било и изричното намерение на Мария. За бога, какви бяха тези ревности от страна на момичето! Колко се радваше, че вече не е осемнайсетгодишна. Трудна възраст, когато жените по всякакъв начин се домогват към чувството за сигурност.

И веднага си зададе въпроса какво я интересува как е облечена, стига да е облечена, защо се впечатлява от душевността на Мария, след като момичето прави всичко в рамките на ограничените си възможности да се чувства нещастно.

Горе главата, малката, ободри тя сама себе си. Всичко се свежда до нагласата на човека. Акулите вчера бяха сръфали куража ѝ, днес щеше да се опита да си го възстанови. Беше подхваната от кошмарен водовъртеж, но и кошмарите рано или късно избледняват. Всичко това ще отmine, както всичко на този свят.

Взела това решение, тя рязко отвори вратата на банята и новонапомпаното ѝ самочувствие тутакси бе сритано, тъй като не Мигел я чакаше в коридора, а Роберто. Не ѝ допадна начинът, по който я гледаше, не ѝ хареса и начинът, по който се пресегна да улови ръката ѝ. Рязко се отдръпна и заяви, че и сама може да ходи, след което забърза нагоре по стълбите, усещайки присъствието му плътно зад гърба си.

Първото нещо, което видя, бе островът — ако можеше да се нарече така. Всъщност не беше нищо повече от рядка горичка с мангрови дървета, помежду които бяха нахвърляни няколко шепи пясък, та се образуваше подобие на плаж. Манди примигна срещу слънцето и различи нещо като разнебитена постройка.

Роберто я побутна отзад.

— Мърдай.

И тя побърза да заеме място до Мигел, който вече ядеше.

Храната миришеше апетитно. Бяха приготвили омлети. Дори кафето излъчваше силен, наситен аромат.

Мария, докато доливаше чашата на Хулио, наведе гъстите си черни клепки и изгледа косо Манди, като изсумтя недоволено. Хулио рязко ѝ рече нещо, което веднага даде повод за напрегнат спор. Мария

тропаше с крак, намусено крещеше и ръкомахаше. Хулио не ръкомахаше по-малко, вбесен до крайност, и за свое собствено раздражение Манди се усети, че се присламчва по-плътнo към Мигел и почти не обръща внимание на ръката, обгърнала раменете ѝ, освен колкото да си даде сметка, че това ѝ вдъхва сигурност.

Нямаше и най-малката представа за какво е този спор, само знаеше, че и тя е замесена в него и че ако Мария контролираше положението на борда, Манди би била застреляна още тук, на място.

Внезапно *senora* Гарсия се изправи на крака, затисна ушите си с ръце и кресна една-единствена дума. Хулио и Мария млъкнаха като облени със студена вода. Мария безмълвно отметна глава и демонстративно слезе долу, а Хулио прегърна майка си през раменете и започна да ѝ говори нещо кротко, с извинителен глас.

Мигел се възползва от тази възможност да прошепне на Манди:

— На Мария ѝ е неприятно, че трябва да ти прислужва. Според нея трябва да те накарат да работиш. Хулио ѝ каза, че не си виновна за некадърността на мъжа си.

— Питър не е некадърен! — възмутено го отрязва Манди.

Той я изгледа особено, после се извърна.

— Това сега не е съществено, нали така? Ето я Мария. Вземи си храната.

Мария, все още нацупена, се приближаваше към Манди, като балансираше чаша кафе в едната ръка и чиния в другата. Манди пое кафето и го остави на масата с едно сковано „Gracias“, после се пресегна да вземе чинията.

Мария — нарочно, Манди бе убедена — пусна чинията на милиметри от ръцете ѝ.

Горещите яйца се изсипаха върху голите ѝ колене и я изгориха. Манди скочи, за да изтръска от себе си топлата храна, Мария също отскочи, все едно, че е била стресната, и се заизвинява.

Изведнъж Манди почувства, че ѝ идва до гуша. Вбесена, тя направи две крачки, улови нахаканото момиче за раменете и го разтърси.

— Слушай, пикло! Вземи, че порасни. Не съм молила да ме доведат тук, идиотка такава! Ако само ме нараниш още веднъж, да знаеш, че ще намеря начин да ти го върна тъпкано!

Мария тутакси се разкрещя, сякаш Манди я душеше за гърлото. Мигел скочи между двете, като издърпа рязко Манди и я притисна към гърдите си. Хулио също се развика ядосано, а Манди изведнъж осъзна, преглъщайки, че той единствен не бе извадил оръжието си. Защото Роберто и Хуан вече бяха насочили пистолети към гърдите ѝ.

За секунда очите ѝ се разшириха от страх, но после тя разпери ръце и извика:

— Искате да кротувам? Добре, ще кротувам, но дръжте това лигаво хлапе на разстояние от мен!

И се извъртя толкова рязко, че дори Мигел се изненада, върна се мястото си, засърба кафето и взе да бърше колене, които, слава богу, не бяха изгорени сериозно.

Известно време мълчанието остана ненарушено. Сетне Манди чу Хулио да се обръща на английски към Мария:

— Почисти, Мария.

— Аз? Американската курва го разсипа! Хулио, тя щеше да ме удуши! Мен — братовчедка ти! А ти заставах на нейната страна!

Манди вдигна поглед и видя, че огромните бадемовидни очи на Мария се пълнят със сълзи.

— О, за бога! — ядоса се тя, стана, събра разсипаните яйца в падналата чиния и я побутна към Мигел с такова озлобление, че той повдигна едната си вежда, но само се усмихна, незабелязано вдигна победоносно палец, да ѝ покаже, че се справя добре, и се обърна да подаде чинията на Мария.

Мария не посегна да я поеме, отвори уста, но веднага я затвори. Накрая рязко грабна чинията и хукна ядосано надолу да изхвърли храната.

Манди не беше забелязала кога *senora* Гарсия е станала от мястото си, но възрастната достолепна жена вече ѝ подаваше втора чиния. Манди се поколеба и Мигел, плъзнал се на мястото до нея, прошепна:

— Вземи я.

Манди я пое, като благодари на майката на Хулио, а последната се усмихна и отпочна монолог, от който Манди нищо не разбра.

— *Senora* Гарсия ти се извинява за поведението на Мария — обясни Мигел. — Тя ѝ е племенница, а не дъщеря. Ако била отгледана от нея, щяла да е по-възпитана.

Манди не знаеше какво да каже, само кимна. *Senora* Гарсия ѝ харесваше, но не можеше да се изкаже по въпроса що за майка е. В края на краищата, беше отгледала Хулио, а Хулио несъмнено отвличаше хора.

— Хапни — подкани я Мигел. — Тръгваме към острова.

Манди с учудване откри, че изпитва вълчи глад. А и храната беше превъзходна. Допи чашата кафе, а *senora* Гарсия веднага се приближи да ѝ налее втора. Зададе някакъв въпрос на Мигел и той се засмя.

— Какво каза? — попита веднага Манди.

— Попита ме дали не предпочиташ кубинско кафе. Казах ѝ, че не го предпочиташ.

— Така ли? — доста хладно рече Манди. — Ако искаш да знаеш, много дори харесвам кубинското кафе.

— От време на време, нали? За да направиш добро впечатление на някой кубинец?

— О, Господи! — въздъхна Манди. — Ти с нищо не си по-добър от останалите. Всъщност ти си расистът между нас двамата!

— Замълчи — прекъсна я той.

— Няма да...

Пръстите му стиснаха ръката ѝ над лакътя и той се наведе към ухото ѝ, за да прошепне напрегнато:

— Манди, скъпа, не звучим като двама греховни любовници, докато спорим за кафето!

Тя хвърли бърз поглед на Хулио и видя, че той ги наблюдава с подозрение. Затова наведе бързо глава и продължи да спори шепнешком, като внимаваше да бъде чута и от другите.

— Извинявай, Мигел, наистина. — Прокара пръст по гърдите му. — Просто умирам от страх. А и Питър сега вече няма как да не научи за нас двамата...

Очите на Мигел я гледаха изумено, но той бързо прикри чувствата си, като я прегърна през раменете.

— Винаги можеш да му кажеш истината. Ще поискаш развод.

— Но, Мигел! Аз не мога без парите му! Помисли си само какво ще правим без тях! Приятно ми е да се любим в топлата вана, между копринените чаршафи, да пием шампанско... и да се усамотяваме в градината...

Чу как той преглътна рязко и наведе виновно глава, потрепервайки леко. Какво ѝ ставаше? Би трябвало да се засрами, но единственото, което ѝ минаваше през ума, бе, че във всяка ситуация, колкото и да е отчайваща, винаги се намира поле за отбелязване на червени точки.

Когато отново вдигна глава, откри, че всички мъже я гледат втренчено.

Притисна се по-близо до Мигел и го чу да преглъща мъчително. Този път постигнатият ефект не ѝ достави особено удоволствие.

— Е — сковано каза Хулио и стана от масата, — Хуан, ти се заеми с припасите, Роберто, пригответи лодката, Хуан — ние с теб ще откарваме първо *senora* Блейн, после ти ще се върнеш за останалите. Хайде, живо. Ще ти трябва време, за да се справиш с всичко.

Хуан стана и се подчини на заповедта като дресирано куче.

Манди откри в този момент, че никак не ѝ се иска да се раздели с Мигел. Беше притеснена, но и доволна, че ще бъде с Хуан и Хулио, а не с Роберто. Дребна утеха, но друго не ѝ оставаше.

— Хайде, *senora* Блейн — подкани я Хулио и протегна ръка. Тя се поколеба, но Мигел леко я побутна. Манди стана, но не улови ръката на Хулио. Той само сви рамене. — Откъм десния борд, *senora* Блейн. Лодката е готова. Мамо, ела и ти.

Манди тръгна пред него към въжената стълба и прекрачи парапета, без да се огледа назад. Хуан вече беше в лодката, готов да ѝ помогне. Тя се сви, усетила ръцете му на кръста си, но той бързо я пусна и тя отново въздъхна облекчено, че не е Роберто.

Senora Гарсия я последва долу. Хуан помогна и на нея, с най-голямо уважение. Хулио се спусна последен и лодката се отдели от корабчето.

Манди се загледа напред към острова.

Шон не можеше да повярва на късмета си — на борда с него останаха само Роберто и Мария. Ако само можеше да се увери, че и двамата са записани с нещо, би могъл да рискува един опит със старото радио на кораба. Още първата нощ го откри много лесно къде се намира, докато седеше с тримата мъже, пиеше бира и им доверяваше тъжната история на своята безумна и страстна любов с

тази омъжена жена, тази богата американска кучка, толкова сладка обаче...

— Ей, Мигел, помогни ми! — повика го Роберто.

Мъкнеше кашони с храна от кухненските шкафове и ги струпваше на палубата.

— *Si, si* — добродушно се съгласи Шон и заслиза надолу към кухнята.

Там завари Мария. Тя се обърна и се облегна на кухненския плот, дарявайки го с широка усмивка.

— Здравей — произнесе с тих морен глас.

Той се усмихна, защото тя беше такова хубаво дете. И имаше още много да расте. Обстоятелствата обаче не бяха в нейна полза. Беше израснала сред политически дисиденти. Майка ѝ и баща ѝ бяха умрели, чичо ѝ бе хвърлен в затвора първо в старата, а после и в новата си родина.

Шон би могъл да я разбере — и нея, че дори и Хулио Гарсия по начин, който би бил недостъпен за една госпожа Питър Блейн. Хулио не знаеше, че постъпва неправилно. Та той през целия си живот бе воювал по един или друг начин, бе обвързан с опасни протестни движения, непознаващи правила — всичко бе позволено. Беше прекалено млад, за да помни революцията, когато Кастро бе свалил от власт Батиста. Знаеше само, че едно потисничество бе сменило друго потисничество.

Искаше да бъде американец. Само че не знаеше как. Също като Мария, която искаше да бъде жена. Искаше да бъде свободна и освободена от задръжки. Но не знаеше как да осъществи желанията си, също като него.

— Здравей — отвърна той небрежно.

Хулио и на нея беше дал малък пистолет. Беше го затъкнала зад колана на чисто новите си скъпи американски джинси.

Шон се изкушаваше да се пресегне и да ѝ го отнеме. Щеше да му е толкова лесно да я прелъсти и после да я надвие.

Но сега не беше моментът. Хулио и Хуан държаха Аманда Блейн на брега и макар Шон да беше убеден, че Хулио никога няма да я убие предумишлено, би могъл да изпадне в паника и да стане опасен именно поради своята нервност. Когато надупчи пристана с куршуми, не беше се колебал нито миг.

Мария пристъпи кокетно към Шон и прокара маникюриран нокът по голите му гърди.

— Колко си глупав! — каза дрезгаво. — Тя не е за теб. Ще ти омръзне в най-скоро време, а помисли какво рискуваш заради нея.

Би трябвало да размисли над тези думи. Тя не е за теб...

Вярно, не беше. Беше омъжена. И макар да му се носеше славата, че си пада по нощния живот и че оставя след себе си диря от разбити сърца, винаги, когато ставаше дума за омъжени жени, се беше въздържал.

От него се очакваше да бъде хладен професионалист. А ето че тя го подлудяваше. В момента отчаяно му се искаше да не беше се увличал и да не беше се гмурвал след моторницата. Никога да не му беше хрумвала тази история с градинаря и жената на господаря... Да не бе зървал никога лицето ѝ. Безупречното, красиво, изтънчено, лице на потомка на английски аристократи. Златистите очи, златната коса, знойната... плът. Позлатена от слънцето, закръглена, чувствена. Искеше му се никога да не я беше виждал, докосвал, познавал, наблюдавал, слушал...

Това обезсилваше професионализма. Мразеше факта, че я харесва. Харесваше му нейната решителност, тъй всеотдайно, че бе решена да преплува няколко мили в здрача, за да получи свободата си. Тъй пламенна, че отказваше да сведе глава пред всекиго — дори когато срещу ѝ имаше насочени дула.

Тръсна леко глава, взе и двете ръце на Мария и ги върна внимателно долу, покрай тялото ѝ.

— *Chica*^[1], и без това играя върху тънко въже. Или искаш братовчед ти да ме убие заради твоята чест?

— Хулио ли? — Тя изпръхтя. — Ако Хулио беше истински мъж, нямаше да изпадне в това положение. Щеше да отвлече когото трябва, а не тази *puta*.

— Мария! Донеси храната! — нареди отгоре Роберто. Тя направи гримаса, но прецени за неблагоприятно да не се подчини. Явно всички се плашеха от злобата на Роберто.

Мария изчезна на горната палуба. Шон се пресегна под шкафа и започна с една ръка да събира продукти, докато другата протегна към радиото, без да откъсва очи от стълбата и люка над нея.

Отначало нищо. Наложил му се да изостави продуктите и да посвети цялото си внимание на допотопния апарат. Най-накрая чу глас и с огромно облекчение и изумление установи, че се е свързал с Крайбрежната охрана.

Опита се шепнешком да опише къде се намира корабът и установи с изненада, че още от момента на изчезването им са били разпратени екипи да ги издирват. Предупреди гласа, който идваше по радиото, че може да бъде внезапно прекъснат. Осведоми го за броя на хората, които ги бяха отвлекли и че Хуан вероятно ще се върне в Маями, за да оповести претенциите и условията си. След това увери човека, че съпругата на сенатора е добре.

Последва мълчание, което го учуди.

— Лейтенант Рамиро, съпругата на сенатора почина преди, повече от година.

— Какво? — изкрещя Шон, но веднага се сепна. Побърза да сниши глас: — Тя е тук, с мен. Те я отмъкнаха, а аз я последвах.

— А не, тя действително е госпожа Блейн, само че не е женена за сенатора, а е вдовица на неговия син. Той обаче наистина се съсипва по нея. Запазете спокойствие, лейтенант. Може да ни отнеме време откриването ви.

— Спокоен съм аз — сухо отвърна Шон. — Не съм от вчера в полицията, а вече десет години. И внимавайте как ще нахлуете тук. Гарсия е нервен като препатила котка.

— Ще съобщим на ФБР. А вие си дръжте очите на четири. Вече сте извън териториалните води на Щатите, но съм убеден, че бахамските власти ще ни окажат пълно съдействие. Ще съобщя на сенатора, че снаха му се чувства...

Шон чу Роберто да вика нещо на Мария, докато се приближаваше към стълбата. Загаси бързо радиото и отново се зае да складира консерви върху плота.

— Стига! — рязко го прекъсна Роберто, насочил пистолета си към гърдите му. Шон знаеше, че Роберто му няма доверие. Той никому нямаше доверие, такъв си беше по природа. Странни съюзници бяха Хулио и Роберто. Хулио идеалистът, Роберто главорезът.

Шон се изправи. Роберто му махна с пистолета.

— Качвай се горе. Лодката се върна.

Шон послушно се качи на палубата. През парапета Мария подаваше на Хуан провизиите долу в лодката.

— Дай да ти помогна — предложи Шон.

— *Gracias*, Мигел — измърка тя.

Той пое задачата от нея, като вършеше всичко машинално, ухилен доволно.

Значи не е съпруга на сенатора. Той се е тормозел за този, дето духа. Нарочно и преднамерено го е влудявала, ама сега вече беше негов ред.

— Мигел! Слизай в лодката! — нареди Роберто.

Хуан оставаше на платнохода, за да се върне в Маями. Той помахна на Шон, който се спусна в лодката.

Шон се загледа в островчето пред себе си. Измъкването от цялата тази каша все още криеше опасности. Роберто беше една голяма опасност сам по себе си.

А той си беше ченге, докато тя бе гражданин на страната и като такава, се бе клел да я закриля. Само дето не можеше да избърше от лицето си тази широка усмивка.

Защото Манди щеше да му плати.

---

[1] Малката (исп.). — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Същинско райско кътче. Едно от онези девствени малки островчета, до които могат да се доберат само собствениците на яхти. Неопетнен къс божествена ненакърнена природа.

Островът беше направо красив, неохотно призна пред себе си Манди, усещайки побутването на ръката на Хулио, който я караше да бърза напред. Малката ивица на плажа бе тъй невероятно бяла, че сякаш бе покрита със сняг, а не с пясък. Отляво на пясъчната ивица имаше издадени скали и коралово рифче, в което коренищата на мангровите дървета се бяха преплели във фантастичен мотив. Вдясно скали и мангрови дървета се издаваха напред в морето, създавайки естествен пристан. Островчето бе прекалено миниатюрно, за да подслони хотел, само една точица в океана, но Манди през живота си не бе виждала по прелестно място.

— *Senora* Блейн, *por favor*^[1]!

Хулио отново я побутна и тя си даде сметка, че спира почти на всяка крачка, за да се огледа. Той я водеше напред към постройката, която бе зърнала между дърветата, и тя се запита защо ли е толкова настойчив. Нямаше къде да избяга, а и той едва ли допускаше, че ще премери сили с него и ще го надвие — особено като се има предвид пистолета в ръката му.

Тя сви уморено рамене и продължи напред. *Senora* Гарсия вече беше вътре в паянтовата постройка, която вместо врата имаше дървена рамка с опъната мрежа против комари. Манди я последва и любопитно се заглежда наоколо.

Беше стара дървена къща, в която се влизаше в кухнята, и оттам в нещо като всекидневна. В дъното на второто помещение се виждаха две врати. Някой беше чистил и Манди допусна, че това е дело на *senora* Гарсия. Но дори и чиста, къщата бе в плачевно състояние. Между кухнята и всекидневната имаше двустранно огнище, предназначено да служи и на двете помещения, разнебитена стара маса в кухнята, още по-разнебитен диван във всекидневната. На пода бяха

метнати два дюшека, изравнени покрай стената до лявата врата в дъното. Встрани имаше масички от приспособени за целта бървички, от тези, в които се съхраняват кисели краставици — една до дивана, една между дюшеците и една до огнището. Никъде не се виждаха електропроводници (какво ли друго можеше да се очаква?) и единственото отстъпление пред съвременния начин на живот бе малкия хладилник на батерии, поставен до кухненския плот.

— Влезте вътре — каза Хулио.

Майка му вдигна към нея тъжен поглед и понечи да каже нещо, но Хулио я сряза:

— Нали видя, че може да причинява главоболия!

Манди продължи напред. Хулио ѝ посочи лявата врата и тя я отвори.

Беше спалня или поне приличаше на спалня. Дюшек на пода, още една врата в дъното.

— Това баня ли е или не ми е позволено да питам? — горчиво се обади тя.

Хулио сви устни и кимна. Манди се улови, че го разглежда с любопитство. Беше млад мъж, хубав, с чуплива тъмна коса и стройно мускулесто тяло. Ала тъмните му очи горяха с такъв трескав напрегнат огън! Тя не можеше да повярва, че той действително ще я нарани. Беше много различен тип от Роберто.

При мисълта за Роберто по гръбнака ѝ премина студена тръпка и макар често да ѝ се искаше да удуши Мигел, изведнъж отчаяно ѝ се прииска да е тук, с нея.

— Да, баня е. Стара и не особено добре функционираща. А и водата е възсолена. Не я пийте! Ясно ли е?

Тя кимна.

Хулио се усмихна някак особено, малко тъжно.

— Това е всичко, госпожо Блейн. Настанете се колкото можете удобно. Боя се, че ще ни отнеме време, докато се свържем със съпруга ви и удовлетворят исканията ни.

И се обърна да си тръгне.

— Почакай! — спря го Манди, макар да не беше сигурна какво всъщност иска. Просто изведнъж ѝ се доця да вкара младия мъж с добрата майка в правия път. — Хулио! *Senor* Гарсия! Чуй ме. Досега не си ми причинил нищо лошо. Ако ме върнеш у дома, няма да предявя

обвинения. Допускам, че все нещо ще ти сторят и няма да те пуснат да си вървиш безнаказано, защото стреля по кея, но мисля, че никого не нарани, нали така? Нали не искаш да бъдеш престъпник, Хулио? Можеш да пледираш временна невменяемост, прекомерно напрежение. Хулио, положението на баща ти ще се изясни. За това трябва само време. Нали не искаш той да бъде пуснат на свобода, докато ти влизаш в затвора? Тази история няма да ти се размине. Помисли. Какво толкова ще постигнеш, като се свържеш с Питър? Ако сложим край на всичко още сега, ще направя всичко във възможностите си да ти помогна. Питър ще...

— Госпожо Блейн — прекъсна я Хулио.

— Да?

— Млъкнете!

И тя млъкна. Той се усмихна накриво, обърна се и излезе. След като затвори вратата, тя чу острия категоричен звук на резето.

— По дяволите! — изруга Манди и отчаяно прокара пръсти през косите си. — Върви по дяволите, глупак такъв!

Отчаяна и потисната, тя се отпусна върху дюшека. Няколко минути поседя така, притиснала глава между ръцете си. После се отпусна назад и се огледа наоколо. Нямаше нищо за гледане. Само четирите стени и вратата на първобитната баня. Имаше само едно прозорче, и то заковано с дъски. Нищо, освен полумрак.

Прииска ѝ се да може да заспи. Прииска ѝ се да ѝ бяха оставили поне едно квадратно сантиметърче от прозореца, за да може да гледа навън. Времето се влачеше със слонски тътен. Всяка секунда ѝ се струваше колкото час, а затворничеството ѝ едва започваше. Единственото, което ѝ оставаше, бе да лежи в полумрака насаме с мислите си, които не бяха особено утешителни.

От време на време до слуха ѝ достигаха гласове иззад вратата. Бяха слаби и тя почти не различаваше думите, още повече че говореха на испански.

Къде, по дяволите, се губеше Мигел?

Подразни се, че копнее да го види. Наистина отчаяно копнееше да го види, но само защото не понасяше да стои повече в сенчестия полумрак и самотата си.

Опита се да мисли за своята работа. Опита се да мисли за онези дребни досадни нещица, които я чакаха след завръщането ѝ. Опита се

да мисли за морето, морно и спокойно. Дори се опита да види във въображението си овце, прескачащи ограда, както когато човек се опитва да заспи, та белким се унесе в сън и попречи на мислите си да препускат бясно на хиляди мили оттук. Нищо не се получи. Никога не бе допускала, че едно най-обикновено затваряне в стая може да бъде тъй плашещо, тъй изнервящо. Помисли си, че много скоро ще полудее, ще се втурне към залостената врата, ще запищи, заплаче и ще заудря глава в дървото.

И тъкмо когато реши, че е вече на прага да го стори, вратата внезапно се отвори. Манди премигна от рязката светлина, закривайки очи с ръка.

За миг се смръзна — беше Роберто. Той отново я гледаше с похотливата си многозъба усмивка. Тя потрепери вътрешно и усети как изстива като ледена шушулка. Беше сама в тази стая, съдържаща само един покрит с бял чаршаф дюшек, и нямаше накъде да бяга. Нямаше сили, нямаше надежда и си даваше пределно ясна сметка за намеренията на този мъж спрямо нея.

Не, Хулио не би го допуснал. Мигел не би го допуснал. Но къде, по дяволите, беше Мигел?

— Аманда!

Тя си пое дълбоко дъх и усети как кръвта отново се раздвижва във вените ѝ.

Мигел мина покрай Роберто и я загледа, подавайки ѝ ръка.

Без да се замисли, тя скочи от дюшека, хвърли се право към него, сграбчи подадената ръка и се притисна към силните му голи гърди, свела глава.

Усети, че свободната му ръка докосва косата ѝ, отначало колебливо, после успокояващо. Обгърна я и я поведе през всекидневната. Роберто ги следваше по петите.

В кухнята Хулио играеше карти с Мария. *Senora* Гарсия се бе надвесила над тигана, поставен върху газов котлон на плота. Пържеше кюфтета.

Мигел понечи да се отдалечи от Манди, но тя се присламчи към него, което предизвика подигравателното подсмиване на Мария. Манди се скова, а Мигел пое две чинии с храна от *senora* Гарсия и ги побутна към Манди със странно изражение на лицето. След това се върна да вземе и две бири в кутии.

— *Dos horas*^[2], не повече — предупредително каза Хулио на Мигел, без да вдига очи от картите си.

— Дадено — съгласи се Мигел и Хулио чак тогава се откъсна от играта, но за да погледне Роберто, който упорито държеше пистолета си насочен към Мигел.

— Скоро ще те сменя, *amigo* — каза.

Роберто се ухили на Манди и сви рамене. Стори й се, че Хулио леко потръпна и тя се запита как тези двамата са се събрали — идеалистът и... лешоядът.

— Хайде — обърна се рязко към нея Мигел с испански акцент. — *Dos horas!*

Тя представя си нямаше за какво става дума, но го последва навън.

Денят превалеше. Морето се простираше безкрайно пред тях, докосвано от отраженията на умиращото слънце, искрящо и назъбено от леки вълнички като вълшебна огнена сфера. Дори белият плаж като че блещукаше с цветовете на настъпващата нощ, златист и розов, нежно виолетов, диамантено искрящ...

Мигел вървеше редом с нея. Роберто ги следваше на разстояние.

— Насам — каза Мигел и се насочи към онази част от плажа, където скалите и мангровите дървета образуваха закътано местенце, засенчено сега от здрача.

Тя се озърна назад. Роберто бе спрял. Седеше на пясъка и ги наблюдаваше, но от разстояние. Манди изпусна дълбока въздишка, която накара Мигел да я изгледа остро.

— Този ме изнервя — промърмори тя.

Ако беше очаквала той да я успокои, остана разочарована.

— И на мен не ми доставя радост — съгласи се Мигел. — Но да го забравим засега. Няколко часа убеждавах Хулио, че ще полудееш и ще бъдеш много по-неуправляема, ако не излизаш навън.

Поведе я възможно по-далеч от Роберто към мястото, където корените на дърветата се губеха в камънаците.

— Седнете, госпожо Блейн — каза й с широка усмивка. Тя седна на един дънер, като балансираше двете чинии с кюфтета, докато той се настани на пясъка до нея. Отвори двете бири, подаде й едната и пое своята чиния.

— Благодаря — промърмори Манди и наведе глава, защото си мислеше за него, а не искаше той да разчете мислите в очите ѝ. Тя седеше на дънера, той пред нея, широките му рамене и гърбът до коленете ѝ, тъмнокосата му глава бе леко сведена, удивителните му зелени очи, вперени в морето.

Тя изведнъж си даде сметка, че всичко в него ѝ харесва — ръста, телосложението му, тези очи, дори квадратната челюст, силна под наболата брада. Беше тъй чаровен... и толкова я привличаше. Презираше се заради това, защото се имаше за зряла и здравомислеща жена и си мислеше, че знае достатъчно за човешката психология, за да се контролира напълно. Познаваше го едва от четирийсет и осем часа, а вече открито се радваше на присъствието му, готова бе да хукне, щом чуе гласа му, имаше му повече доверие, отколкото на самата себе си.

Естествено. Та той бе единствената пречка, изправяща се между нея и Роберто. Но пък беше полицай — това му влизаше в задълженията. Нямахше никакви основания да чувства подобна... тръпнеща признателност. Особено като се имаше предвид какво бе мнението му за нея!

— Яж — подкани я той и едва тогава тя видя, че се е извърнал към нея. И че в очите му проблясват особени искрици, сякаш се забавляваше от някаква своя тайна мисъл.

Машинално и някак предпазливо тя поднесе кюфтето към устата си. То залепна към сухото ѝ небце и тя отпи от бирата, за да го прокара.

Мигел обаче явно нямаше нейните проблеми. Хранеше се със здрав апетит, после се облегна на краката ѝ, отпуснат и спокоен, същински плажен безделник, отпиващ от бирата си.

Тя се скова, готова да отдръпне рязко краката си. Спря се само защото знаеше, че Роберто ги гледа от петдесетина метра разстояние.

Водата, простираща се пред тях, бе замайващо красива, също както и бялата чистота на пясъка, дивото и първично смесване на дървета и корали, вечното небе, здрачът...

И те двамата. Той я докосваше, отпуснат и ленив, сякаш бяха единствените човеци на тази земя, мъж и жена...

Тя остави нахапаното кюфте в чинията и повторно отпи от бирата. Беше щастлива, че не е в онази стая, че е далеч от мислите си.

И все пак беше притеснена, защото тъй силно го усещаше — загорялата плът, гладките играещи мускули по гърба и раменете му,

косата, абаносовочерна на спускащата се нощ, неговия мирис, свеж и солен като нощния въздух тук, в това диво великолепиe, тъй мъжествен, че тя се усещаше почти зашеметена от неговото присъствие...

Всичко това се дължеше на факта, че бе принудена да се осланя на него. Какво нещо са обстоятелствата! Ако го беше срещнала на светски прием, щеше просто да го отмине.

Тук обаче нямаше как да го отмине. Близостта му играеше опасни номера на чувствата и усещанията ѝ и тя го знаеше.

От какво тогава се страхуваше? Той смяташе, че е омъжена за Питър и твърдеше, че гледа да стои настрана от женените жени. Беше ѝ го казал с нескрита решителност в гласа.

Може би това трябваше да я радва, да бъде благодарна, че инстинктите и чувствата ѝ все още са живи. От много време насам тя работеше, общуваше с хора, смееше се, но всъщност нищо не чувстваше. Може би дори страхът и ядът са полезни за нея. Все пак реагираше. Понякога ѝ се струваше, че всичко е за предпочитане пред ужасната претръпналост. Това обаче...

Питър се бе опитал да я представи на няколко млади мъже. Тя не почувства и най-слаб интерес, само познатото равнодушие и претръпналост. А сега се мислеше за предателка, предала Пол и — което беше по-зле — себе си. Как изобщо е възможно да я привлича мъж, който тъй зле се отнасяше с нея?

Служеше ѝ за буфер. И това бе всичко, абсолютно всичко. Не може да се каже, че бе единствено привлечена от него. Бе също така възмутена и потресена от начина, по който действаше. На всичкото отгоре все още не беше сигурна дали може да му вярва, защото беше страхотен актьор, прехвърлящ се от акцент на акцент, без дори да се замисли.

— Ти наистина си невероятно красива. Знаеш го, нали?

Манди се стресна, задави се с бирата и неволно се втренчи в искрящите зелени очи с натезжали клепачи, които сега чувствено я опипваха. Преглътна напрегнато.

— Благодаря — промърмори. После попита: — Наистина ли си ченге?

Той се засмя тихо.

— Да.

Манди се загледа отново в морето. Бе объркана. Този глас, прегракналостта му, дрезгавостта... Какво му стана изведнъж? От деловия му маниер нямаше и следа. Нямаше го непоколебимият мъж, който се бе клел, че не би докоснал омъжена жена, който я презираше, задето се бе обвързала с много по-възрастен мъж.

Прочисти гърлото си и потърси по-неутрална тема.

— Какво общо има Хулио с Роберто? Двамата са толкова различни.

Той сви рамене.

— Така си е. Хуан е с него, защото са втори братовчеди или нещо такова. Според мен Роберто е склонил за пари.

— За пари?

— Да. Семейство Гарсия имат близки в Испания, а също и богати приятели в Колумбия. Ако правилно съм разбрал, Роберто е просто наемник. Нает е, защото е опитен. Затова именно му нямам доверие. Господи, колко си хубава...

— Престани! — рязко го прекъсна Манди. Той така бързо промени тона си, че тя известно време не можа да реагира, но сега знаеше, че е пламнала, също като залеза.

— Не мога да се контролирам — заяви той и допи бирата си, а после смачка кутията с една ръка, без да откъсва очи от нея.

Тя също преглътна последната капка, принудена да отвърне на погледа му, ужасена и в същото време запленена.

Той пое консервата от ръката ѝ, като докосна леко пръстите ѝ, повдигна се на колене, на сантиметри от нея.

— Нали мразиш омъжените жени! И най-вече мен. Аз се ожених за Питър Блейн заради неговото богатство. Нали не си забравил? — попита тя бързо. Прекалено бързо. Задъхано...

— Знам — тихо се съгласи той, а ръката му бавно я обви. Лицето му беше почти долепено до нейното. Тя усети силата на гърдите и рамене му, видя искрящата зеленина на очите му. — Всичко това ми е известно. Но нима не усещаш какво става? Морето, ветрецът, нощта, ти... и аз?

— Не, не! — бързо се възпротиви Манди. — Нищо не усещам. Освен, че ме мразиш. Нима си забравил?

Той поклати глава.

— Не те мразя, Манди, макар че имам всички основания за това. Не забравям и причините, поради които трябва да стоя далеч от теб. Все си повтарям, че си омъжена. Че аз съм полицаи. Че ти си забраненият плод. Но, Манди... Казвам ти, не мога да се преборя със себе си. Каквото и да си мисля, все ти си пред очите ми. Виждам тези твои златисти очи, тази лъвска грива. Виждам тялото ти... О, Господи! Виждам тялото ти! Голо и бронзово, лъскаво, гъвкаво и съблазнително...

— Престани! — изхриптя Манди и се опита да се отдръпне от пръстите му, посегнали да докоснат лицето ѝ. Но загуби равновесие и се прекатури върху пясъка.

Той беше вече над нея, надвесен, опрян на двете си ръце, дланите му от двете страни на главата ѝ. Готов да я покрие, краката му, преплетени в нейните.

— Махай се... — изсъска тя панически.

— О, Манди! Не мога! — страстно възкликна той и тя усети излъчването на цялата му сексуалност, силата на бедрата му, лекото докосване на покритите му с косъмчета гърди до кожата ѝ, нелепо сладостното притискане на бедрата му към нейните.

— Роберто! Роберто ни гледа — запротестира тя.

— Но аз трябва да го убедя, че сме любовници — прошепна Мигел, премести тежестта на тялото си и легна странично до нея, подпрял глава на лакът, за да я гледа в очите. — Аманда, не понасям повече това положение. Да бъда с теб денем и нощем. Да спя до теб. И душата си ще продам, за да те имам. Не ми пука, че си женена. Не мога да мисля за нищо. Трябва да те имам!

Гореща вълна като течен огън избухна в нея — успоредно с надигащата се паника. Беше прекалено мъжествен. Не знаеше как да постъпи, как да му се изплъзне. Усети се тъй изгубена и отчаяна!

— Чакай! Чакай!

— Прегърни ме, Манди! Просто ме прегърни.

Да го прегърне? Ръцете му бяха като менгеме около нея, тялото му — пъкъл от лава. Тя трепереше като притиснат в дупка заек, напрегнала цялата си сила, за да му се съпротивлява... напразно.

— Мигел...

— Господи, колко страдах, докато те слушах! Завиждах на нас двамата в топлата вана, на шампанското, което си отпиваме, едва

докосващи се, все по-близки, докато най-сетне си моя!

Той се премести леко и я докосна. Връхчетата на пръстите му погалиха лицето ѝ, шията ѝ, плъзнаха се по ключицата, на милиметри от линията на деколтето. Връхчета на пръсти... танцуващи опасно около гърдите ѝ, запленени от голата плът на талията ѝ. Нежни, плавни, еротични, пулсиращи от вибриращата топлина на тялото му, от тежестта му, от грапавия допир на краката му.

— Шампанско... Ти и аз. Топлите води на ваната около нас. Манди, ти имаше най-прекрасните гърди, които съм виждал.

— Мигел, недей...

— Господи, колко си хубава! Великолепна! Шампанско и пица. Съвършено голи... ние... заедно.

— Върви по дяволите! Само да се измъкнем от тази ситуация и ще те удуша с голи ръце!

— Помниш ли, когато ме докосна тази сутрин? Аз усетих желание в този допир. Знам, че Питър Блейн е старец. Знам, че ти си млада и чувствена и не виждам причина да не можем двамата...

— Има хиляди причини!

Той се усмихна. Не вярваше на думите ѝ. После пръстите му отново се задвижиха. Просто леко галеха ребрата ѝ... Плъзнаха се нагоре, докосвайки едва гърдите. Зърната им се втвърдиха и той го почувства, от което усмивката му стана още по-широка.

— Ще се оплача официално. Ако оживеем, ще подам официално оплакване до твоите началници. До всички! Ще искам уволнението ти.

— Само си приказваш, Манди. Знам си. Знам също, че тази сутрин ти ме желаше.

— Не е вярно!

— От нищо не ми пука! Оплаквай се колкото искаш. Давам си и службата, и живота за една нощ с теб!

О, не! Какво толкова беше направила тази сутрин? Заплахите не вършеха работа, те изобщо не го стряскаха.

— Моля те — зашепна тя, но и това не подейства.

— Ти ме омагьоса — дрезгаво изрече той. — Няма да те оставя да ми се изплъзнеш. Само за това съм в състояние да мисля — ти и аз, преплели тела, горещи, изпотени, напрегнати...

— Мигел, ти си полицай! Аз съм омъжена жена.

Изведнъж той избухна в смях — гледаше я и се смееше.

После се претърколи встрани и седна, обгърнал колене с ръце, забил поглед в морето.

— Госпожо Блейн, вие сте най-смешната лъжкиня, която познавам.

— Какво?

Изумена, тя се изправи и го загледа с ръце на хълбоците. Почувства облекчение, ярост... разочарование. Той вдигна очи, все така усмихнат.

— Аманда Блейн, ти си снаха на Питър Блейн, а не съпруга.

— Откъде знаеш?

— Ами успях да се свържа по радиото с Бреговата охрана.

— Какво?!

— Нали все това ти повтарям — че съм ченге? Дал съм клетва да закрилям гражданите и прочее. Съжалявам, че засега не ми се е удала възможност да спра с гърди куршум, предназначен за теб, но поне се свързах по радиото.

Тя се вбеси. Трябваше да подскача от радост, че властите са били уведомени за ситуацията, но той така се бе подиграл с нея! Без да се замисли, тя внезапно се метна напред и заудря с юмруци гърдите му.

— Копеле такова! И не си направи труда да ми кажеш, а ми разиграваш разни сценки! Ще те убия! Ще ти извия тъпия врат!

— Олеле! — възкликна той, удивен от яростта ѝ, и падна назад по гръб върху пясъка, съборен от силата на ударите ѝ. Бързо се съвзе обаче и улови размаханите ѝ юмруци, после се претърколи, подкоси с крака коленете ѝ, улови ръцете ѝ и я притисна, задъхан.

— Не ме докосвай! Кълна се, че ще подам оплакване! Как смееш!

— Роберто ни гледа!

— Хич не ми пука!

— А би трябвало... Освен ако не го предпочиташ него в тази поза.

— Каква разл...

— Голяма! Аз няма да те изнася, докато Роберто душа дава да го стори.

Манди направо се вкочани, стисна зъби и вдигна очи към него, все още задъхана.

— Ах ти, кучи...

— Ей! Ти ме излъга! Аз си рискувах живота, като ти казах, че съм полицай, а ти ме лъга...

— Не е вярно! Ти сам предположи, че съм съпруга на Питър! Ти ме осъди, преди да...

— А ти можеше да ме поправиш.

— От какъв зор, ако смея да попитам?

— От най-обикновена любезност. От най-обикновена учтивост. Особено в тази ситуация.

— Учтивост! Ами че...

— Тихо!

Тя отново стисна зъби. Той я гледаше със смарагдови отблясъци в очите. Просто се забавляваше.

А Манди отново го усещаше прекалено силно. Пръстите му, вплетени в нейните. Бедрото му, прехвърлено върху нейните бедра. Топлината му. Всичко в него, излъчващо мъжа, събуждаше в дълбините ѝ вълнение... въпреки съпротивата на разума. Потръпваше при всеки негов допир.

— Моля те, Мигел, пусни ме — прошепна тя.

Той я погледа още малко, а очите му внезапно потъмняха и напрежение изведнъж набразди лицето му. Въздъхна и я пусна, като се претърколи и легна до нея.

— Да знаеш, че сама си го изпроси.

— Това сте вие, мъжете! — рязко извика тя. — Казват, че сте еднакви, и вече го вярвам! Ти ме затрупа с какви ли не намеци и измишльотини и аз ти играх по свирката, защото си го изпроси!

Той се засмя отново и тя пак се усети, че усмивката му ѝ харесва. Прекалено много.

— Шампанското и топлата вана бяха на висота — каза той.

Тя се скова.

— Играех роля заради тези, които ни отвлякоха и ти го знаеш!

Той сви рамене.

— Просто се оказа много добра актриса.

— Престани, ако обичаш.

И не стой толкова близо до мен, не толкова близо, примили се наум, още по-объркана. Това се дължи само на обстоятелствата, успокой се веднага.

После затвори очи.

— Слава богу, че си се добрал до радиото. Кога да очакваме помощ?

— Не знам.

Очите ѝ отново се отвориха и тя се подпря на лакът, приближавайки лице към неговото.

— Как така не знаеш? Нали току-що ми каза...

— Не знам и туй то! Опитах се да им обясня къде се намираме, но аз самият не съм сигурен. До Кат Кей има само един ден път, а ние прекарахме в онова старо корито две нощи. Според мен се въртахме в кръг и нарочно се връщяхме обратно. Все още смятам, че сме в околностите на Кат Кей. Но наоколо има стотици островчета. Ще им отнеме време. И освен това трябва много да внимават. Бреговата охрана не може просто да се появи и хайде! При наличие на заложници не се действа по този начин. Може да те...

— Застрелят?

Той сви рамене.

— Няма да го допусна, Манди. — Когато беше разсеян я наричаше с малкото ѝ име, а не с язвителното „Госпожо Блейн“.

Тя отмести очи от профила му към океана, загреба в шепа пясък и го пусна да изтече между пръстите ѝ. Мигел рязко се изправи и ѝ подаде ръка.

— Дай да се поразходим по брега. Двата ни часа почти изтекоха.

— Откъде разбра?

— От небето — тихо рече той. — А и Хулио излезе да смени Роберто от поста му.

Манди хвърли поглед през рамо. На мястото на Роберто наистина откри Хулио.

Вдигна очи към подадената силна ръка, поколеба се, после я пое. Той я изправи, прегърна я през рамо и двамата тръгнаха лениво покрай брега.

Манди вървеше, защото нямаше кой знае какъв избор. Приятно бе да се движи, да бъде във на открито, а не в мрачната задушна стая. Приятно бе да усеща силната ръка на раменете си. Да знае, че той е с нея, нищо че ѝ идеше да го удуши. Много добре съзнаваше, че без него е загубена. Той бе нейната сигурност, нейното спасение срещу загубата на разсъдък. Това рано или късно щеше да свърши, но засега... Вечерното небе бе прекрасно, морският повей ѝ доставяше

неимоверно удоволствие. Той вървеше редом с нея и това бе далеч за предпочитане пред похотливите усмивки на Роберто.

Вървяха по самата линия на водата и тя охлаждаше приятно краката им. Ако затвореше очи, можеше да си представи, че е просто на излет за един ден, някъде в първобитен островен рай, пристигнала на крилатата „Флаш Пойнт“...

Тя хвърли кос поглед към Мигел и каза с кисела усмивка:

— Аз дори не знам фамилното ти име.

Той я погледна, поколеба се и отвърна:

— Рамиро.

— Мигел Рамиро — произнесе тя.

Странно, но той пак се поколеба.

— Не съвсем.

— В какъв смисъл?

— Ами недей да казваш на момчетата тук. Всъщност името ми е Шон. Шон Майкъл Рамиро.

— Какво? — Манди не се сдържа и се засмя. А може би просто я обземаше истерия. Погледна го с недоверие в очите.

— Шон Майкъл Рамиро? — отдръпна се от него и се запревива от смях, толкова невероятно ѝ прозвуча това име. — Сега вече знам, че си лъжец!

— Нали ти казах, че съм роден в Дъблин!

— Каза също така, че си кубинец.

— Казах, че съм наполовина кубинец. Баща ми беше от Куба, а майка ми е ирландка.

Манди продължи да се смее.

— Ама че комбинация!

— А, да! Забравих. Ти си госпожа „Расов предразсъдък“. Щерка на стария „Мейфлауър“.

Тя толкова примираше от смях, че дори не можа да се засегне.

— Шон значи?

— Да. Искаш ли да си изкараш нещо?

— Не, не! — Тя вдигна ръка, но много късно. Той доцапа до нея, сграбчи я за ръцете, прекара крак зад глезена ѝ и я изпрати с плясък във вълните, после цопна край нея.

— Извинявай! Извинявай! — изпищя тя, когато той понечи да натопи главата ѝ.

Но не я натопи. Само докосна бузата ѝ, а тя отново усети топлината и тежестта му, докато хладките морски води нежно се плискаха покрай тях. Усети силата на ръцете му, видя напрежението в очите му и се почувства като омагьосана.

Главата му се надвеси, устните му докоснаха нейните... Само ги докоснаха. Изпиваше я властно с очи. Като морето край тях, докосвано от изгрыващата луна. Очите му питаха и търсеха... А тя явно им отговори.

Защото устните му отново срещнаха нейните, но този път с настървение. Целувката му я изпълни с глад, завладя я до последната фибра. Тя вкуси море и сол, и страст, и горещина, усети помитащата властност на езика му... дълбоко в устата си. Той я изпълни, навлезе в нея с набираща скорост топлина, която изпрати вълни от тръпки по цялото ѝ тяло. Всъщност не я докосваше, само устата му... Само гъдела на наболата брада върху кожата ѝ, огъня на устните му, треската на устата му...

— Ей! Двата ви часа изтекоха! Тя да се връща в стаята си!

Стреснати, те се откъснаха един от друг, все още треперещи.

Манди се взираше в Шон Майкъл Рамиро с неподправен ужас. Не прие протегнатата му ръка, дори не забеляза Хулио, застанал наблизко.

Хукна към къщата, жадуваща този път за затвора си, отчаяно желаеща да остане насаме със себе си.

---

[1] Моля ви (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Два часа (исп.). — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Мракът, който се спусна над тъмницата ѝ, бе непрогледен.

Манди се изплаши, че ще полудее. Не можеше да различи дори ръката си, вдигната пред лицето. Не бе подозирала, че се страхува от тъмнината, но пък от друга страна не бе попадала в такъв пълен мрак.

Часове вече лежеше на дюшека, все още мокра от къпането в морето и трепереца, после се сковаваше напълно, за да се разтрепери отново. Понякога умът ѝ като че не раждаше нищо, друг път бе мравуняк от мисли, пъплеци една подир друга.

Мислите ѝ се заключаваха в две неща. Мракът. Преследващ, задущаващ, абаносов мрак. И Мигел. Не, не Мигел. Шон Майкъл Рамиро.

Нейните чувства, неговият допир... Неутолимата нужда, която започваше да изпитва от близостта му. Моралният ужас, че е възможно да бъде тъй уязвима, тъй зависима.

И тъй ненаситна. Да бъде държана в прегръдките му, да бъде обичана. Да се смее, да играе, да се радва на играта...

Копнежът ѝ по него граничеше с болка. Помисли си, че би понесла тъмнината, ако той бе до нея. Тук, в този ад наред рая, той се бе превърнал в нейно спасение, но и в нещо повече. Всичко изглеждаше нелепо усложнено: емоционалното и физическото, желанието и необходимостта. Тъй първично и изначално. Искаше просто да се сгуши удобно в него, така, както природата го искаше, без мисъл, без думи.

Нямаше къде да избяга от чувството, че е изневерила, нямаше как да лежи в тази съвършена тъмнина и да не мисли за Пол, за невръстното си дете. Нямаше какво да прави, освен да лежи, обладана от болка, глождена от непрестанен страх, пораждан не само от обстоятелствата, но и — също като желанието — от инстинкта.

Замръзна неподвижно, когато вратата най-сетне се отвори. Тънкото снопче светлина, което нахлу, бе като болка, не по-малко

заслепяващо от мрака. Манди затвори очи, за да се предпази и закри лице.

Светлината бързо изчезна. Цялото ѝ същество внезапно се съсредоточи върху другите ѝ възприятия.

В стаята ѝ имаше някой.

Присъствието на този някой се усещаше тъй силно. Логически допусна, че може да е Хулио, Мария или *señora* Гарсия. Вътрешно потръпване обаче ѝ показа, че със същата вероятност може да е и Роберто.

Ала светът ѝ бе чужд на логиката. Нямахше защо да се бои, това бе Шон. Знаеше го от присъствието, изпълнило стаята, от соления мирис, от неговото дишане.

Той остана няколко секунди до вратата, докато очите му свикват с мрака. После много бавно запристъпя към дюшека. Опря о него, опипа края му, приглади чаршафа.

Тя се отмести, за да му стори място. Той се сепна, стреснат от движението ѝ.

— Будна ли си?

— Да.

— Божичко, тук е по-тъмно от рог!

— Не намерих ключа за лампата — опита Манди да се шегува, но нямаше представа как реагира той, тъй като не виждаше лицето му.

Той не отвърна, само се изтегна до нея. Не смееше да го докосне, но знаеше точно в каква поза е легнал. С ръце преплетени на тила, кръстосал глезени, с крака по всяка вероятност повесени извън ръба на дюшека.

— Добре ли си? — чу след малко шепота му.

— Разбира се. Защо?

Представи си, че той може би се усмихва.

— Изглежда не се боиш от тъмното.

— Напротив, изпитвам ужас. Но какво мога да направя?

— Поискай фенер.

— Ще ми дадат ли?

— Сигурно. — Шон се поколеба. — Не мисля, че Хулио умишлено проявява жестокост. Той просто не си дава сметка колко е тъмно тук. Не че има някакво значение, ако спиш, но си тук от доста време. Утре ще се погрижа за фенер.

Тя не отговори. Не знаеше какво да каже. Беше смазващо щастлива, че той е тук и тя го усеща като своеобразен ориентир в борбата с мрака.

Освен това със същата смазваща сила усещаше самия него... и последните мигове, които споделиха на плажа. Испита страх — не от него, а от себе си, и такава превъзбуда, че никога нямаше да може да заспи. А бе нещастна и копнееше само за пълна забрава.

Мълчанието нарастваше лавинообразно в мрака и се спусна над двамата като тъмен облак, заплашващ да се изсипе в пороен дъжд. Не се докосваха, макар да знаеха, че ги делят сантиметри. Тогава Манди внезапно кихна и с това сложи край на тишината.

— Наздраве — промърмори той и се обърна към нея. Ръката му леко докосна нейната и изведнъж тя разбра, че се е надвесил над нея, че тъмните му вежди са склучени загрижено, че хубавите му черти са сковани в намръщена гримаса.

— Цялата трепериш и си ледена като шушулка!

— Така ли? — промърмори тя.

— Да, така. — Той се изправи бързо и взе да дърпа непохватно чаршафа в тъмното. Изруга, когато си удари пръста на крака в нещо. — Стани. Нали можеш?

— Разбира се, че мога. — Бе объркана. — Но защо?

— Ще те увия в чаршафа. Свали си дрехите.

— Какво?

— Престани, Манди! Нищо няма да видя в тази тъмнина. Пък и вече съм те виждал. Дрехите ти са вир-вода и ще пипнеш пневмония, ако заспиш с тях. И тогава, ако се наложи да се действа бързо, няма да можеш. Сваляй дрехите!

— Предпочитам пневмонията!

— Пред мен?

Как е възможно един глас да постигне толкова много? Да проникне през мрака и като кадифе, да гали, да топли...

— Ммм...

— Още ли ми нямаш доверие?

— Никакво.

— Тогава всичко е наред. Аз също ти нямам доверие.

— Да, ама аз не те карам да се събличаш.

— Засега. Но и това ще стане. Вие жените си приличате.

Тя се претърколи от дюшека и се засмя, изненадана. По някакъв начин той бе донесъл светлина и топлина в стаята. А също и чувство за сигурност, на което така разчиташе, дори жадуваше... И поради това бе крайно опасно. По-опасно може би от Хулио и неговите съучастници.

— Надсмивате ли ми се, госпожо Блейн? — тихо и заканително попита Шон и тя разбра, че е тръгнал към нея. Надвеси се по посока на гласа ѝ и я затърси с ръце. Тя не знаеше какво точно търси, но усети какво намери — гърдите ѝ.

— Ей! А ме караше да си свалям дрехите!

— Извинявай, мислех, че е лицето ти.

— Как не! Ще си получиш един ден заслуженото.

— Само ми обещаващ. Хайде, госпожо, дрехите!

— Това според мен не е стандартна полицейска процедура.

— Сваляй!

— Тогава се отмести!

Той я послуша. Манди съблече прогизналите си дрехи с чувството, че е стриптийзърка посред бял ден. Сви на топка мокрите джинси и фланелката, после затърси пипнешком чаршафа.

Той беше там, в ръцете му, готов да я увие с него. Усети, че ѝ се смее.

— Аз вече съм спал с... истинската, нали се сецаш?

— Я млъкни!

Тя още трепереше, но се почувства по-добре. Не си беше дала сметка колко студени са били мокрите дрехи. Дори сега, увита в сухия чаршаф, продължаваше да зъзне.

— Легни — дрезгаво рече той.

— Ама че отношение имате към жените, господин Рамиро! „Съблечи се! Легни...“

Той се засмя тихо в тъмнината и тя отново усети този звук като копринено кадифе по кожата си.

— Когато един номер върши работа, използвай го. Лягай.

Скърцайки със зъби, тя легна, увита като какавида в чаршафа. Миг по-късно се напрегна. Той я последва върху дюшека. Този път обаче не запази разстоянието между тях, а долепи гърди до гърба ѝ, обви ръце около кръста ѝ и я придърпа, за да я стопли.

Трябва да е била скована и напрегната като бетон, неподатлива на допира му, макар нищо да не каза.

— Успокой се! Само искам да те стопля.

Тя не си беше дала сметка, че е затаила дъх, докато не изпусна една дълга въздишка.

— Аз не съм лошият Кумчо Вълчо.

— Сигурен ли си?

— Стопроцентово. Защо толкова те притеснявам?

— Не съм притеснена.

— Притеснена си.

— И напълно основателно! Откакто те срещнах за първи път, първо ме събори на земята, после ме заподхвърля наляво-надясно...

— Че нали затова са мъжете — подразни я той. — Манди... Госпожо Блейн, много се извинявам за грубия си подход.

— А за по-нежния си подход? — промърмори тя, без да се замисли.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо — побърза да отвърне. Откъде ѝ хрумна да изрече подобно нещо?

Но знаеше отговора още докато си задаваше въпроса. Целувката. Истинската, в солената пяна на прибоя, прекъсната от появата на Хулио.

В мрака усещаше всеки негов дъх, всяко движение, колкото и да бяха леки. Усещаше го, жив и дишащ до нея.

Тишината отново се разстла из стаята, всеобсебваща като мрака около тях. А тя си мислеше колко лесно би било да се обърне към него, да се поддаде на изкушението под булото на мрака.

Винаги бе съзнавала, че един ден пак ще се люби. Ала „един ден“ винаги бе означавало някакво неопределено бъдеще. Никога не се бе замисляла над това, не си го бе представяла истински. Би било неловко и трудно, би се усетила притеснена и уплашена и — несъмнено — би сравнявала. Беше стигнала дотам, че да си помисли колко трудно би се съблякла или би наблюдавала някой мъж да се съблича, съзнавайки намеренията му.

Сега обаче тя беше без дрехи и наоколо бе тъмно. А в мрака не ѝ се налагаше да вижда лицето на мъжа. Не ѝ се налагаше да се замисля

дали му носи удоволствие или досада, нито че всичко това изобщо не би я вълнувало, че дори изпитва отвращение...

Вълнуваше се! От погледа му, от смеха му, от думите му, от ръцете му, които така умееха да я докосват, от твърдото дълго тяло, напрегнато и топло до нейното.

Лесно бе да забрави поради обстоятелствата. Лесно бе да си представи, че тъмнината ще я обгърне и ще може да се скрие от истината, светлината и мисълта. Лесно...

Никога нямаше да го направи. Дори мракът не можеше да ѝ отнеме спомените. И не ставаше дума само за Пол. Пол и детето. Ако единият от тях бе оживял — само единият! — тя нямаше да има чувството, че е лишена насилствено от всичко. Всичко, което означаваше нещо за нея. Нямаше да се бои до такава степен от чувствата, от опита да протегне ръка и да потърси някого. А тя вече знаеше, че удоволствието носи болка.

Не усети, че плаче. Сълзите ѝ бяха тъй безшумни в нощта. После изведнъж усети палец до бузата си, бършец влагата.

— Кога се случи? — попита той много тихо. Тя знаеше какво точно иска да знае.

— Преди три години.

— Какво стана?

Наложи се да подиша дълбоко, преди да е в състояние да прошепне отговора.

— Пиян шофьор — каза беззвучно. — Бебето умря на място. Пол живя няколко часа след това.

— А шофьорът?

— И той загина. Нямаше дори кого да мразя.

Той нищо повече не каза. Само нежно, разсеяно прокара длан по бузата ѝ, после по косата. И остана така до нея. Топлината му я обгръщаше цялата.

След малко тя заспа.

Когато се събуди, откри искрящите му зелени очи, приковани в нея.

От онази абсолютна тъмнина нямаше и следа. През затворения с дъски прозорец се процеждаше мътна светлина, подобна на сива мъгла. Сега вече Манди виждаше и него, и себе си. Прекалено добре.

През нощта явно се бе обърнала към него. Обърнала, извъртяла и оставила половината чаршаф зад гърба си. Краката им бяха преплетени, нейният ляв крак под неговия, десният праметнат върху бедрото му. Беше използвала ръката му като възглавница и той не би могъл да я помръдне, без да я оскубе. Това именно бе причината за насмешливия му поглед, докато тя отваряше все по-широко очи, осъзнаваща позата, която бе заела.

— О! Пусни ме, ти...

— Ей! Вие сте всъщност отгоре ми, госпожо Блейн!

Кое то си беше самата истина. Стиснала зъби и ругаеща тихо, Манди отдръпна краката си и сграбчи яростно чаршафа. Не поддаде. Чак когато Шон се премести със смях, тя можа да го издърпа. Изпъшка, омота го около себе си и се втренчи ядосано в тавана, което отново предизвика тихия му смях.

— Не можеш ли да отидеш някъде, да правиш нещо... Да се махнеш оттук? Като ми трябваш никакъв те... — Тя рязко млъкна.

Той, естествено, веднага се хвана за думите ѝ, подпирайки се на лакът, за да я вижда по-добре.

— Какво?

— Нищо. Просто си мислех.

— Не е вярно. Искаше да кажеш, че когато ти трябва, никакъв ме няма.

— Не ми трябваш. — Тя замълча и сведе клепачи. — Ти си просто за предпочитане пред някои от другите възможности на това място.

— Господи! Каква гореща препоръка!

— Мога ли да те помоля да вървиш по дяволите?

— А! Много ти отива да ревнуваш.

Манди въздъхна с преувеличена търпеливост.

— Не ревнувам.

После се обърна рязко, придържайки чаршафа около гърдите си, учудена, че всъщност ѝ беше приятно да се събуди и да го намери до себе си усмихнат... Макар в първия миг страшно да се притесни.

— Просто съм любопитна — промърмори, като си спомни какво всъщност смяташе да каже. — Аз съм напълно безобидна, а те ме държат затворена и заключена. А теб — поне деветдесеткилограмов

мъж — те оставят да се развяваш на свобода както намериш за добре. Защо?

— Защото съм лудо влюбен в теб. Затова ми позволяват да правя каквото искам, стига да те държа под контрол. Аз съм сроден дух на техния, емигрант или поне те така мислят. Аз съм един от тях — градинар, вмъкнал се в спалнята на господарката. А вие, госпожо Блейн, сте всичко друго, но не и безобидна, ако питате мен.

— Моля?

— Онази вечер за малко да ме убиеш.

— Аз за малко да те убия?!

— Ами да. Драци ме, размахва юмруци... Безобидна си колкото кълбо пепелянки.

— Така било значи? Като те гледам, не съм ти причинила кой знае какви вреди!

— Заради теб нищо чудно да съм изгубил месеци сексуална активност.

— Какво? — възкликна тя, изумена от това обвинение.

— Сигурно Брус Ли те е учил да риташ. Пък и моралните рани, които ми нанесе... Майка ми никога няма да ти прости. Тя очаква внуци от мен в най-скоро време.

Чак тогава тя видя широко ухиленото му лице.

— О, я се махай оттук! Върви при твоите приятели емигранти!

Смехът моментално изстина в очите му.

— Емигрант, госпожо Блейн, е човек, който търси убежище от нещо. Аз съм роден в Дъблин, но и двамата ми родители са американци. Така че не съм търсил никакво убежище.

Той се претърколи надалече от нея и стана, като я остави да се мръщи и да се пита какво толкова каза, че го накара да се отдръпне от нея с такова отвращение.

Беше с гръб, с ръце на хълбоците.

— И това не е мръсна дума, за ваше сведение.

— Кое?

— Емигрант, госпожо Блейн. Малка принцесо „Мейфлауър“. Тази страна съществува, защото хората са търсели по-добър живот. Затова е създадена. Тук са пристигали ирландци, англичани, италианци, немци и какви ли не още. Това е една от причините, поради която сме неповторими като народ, госпожо Блейн. Какво толкова

правя там ли? Ами разговарям с тях... на испански. Опитвам се да разбера накъде духа вятърът, опитвам се да разгадая мислите на хората. Заради вашата безопасност, госпожо Блейн. Ако си бяхте направили труда да понаучите малко испански...

— От къде на къде? — срязва го Манди просто защото трябваше да се защити по някакъв начин. Той определено я нападнаше. — Аз живея в страна, в която официалният език е английският!

Тогава той се извъртя и за голяма нейна изненада коленичи върху дюшека, а зеленият пламък в очите му излъчваше такова напрежение, че тя потрепери.

— Да, госпожо Блейн! Официалният език наистина е английският! И вие сте права — търсещите убежище трябва да го научат! Но що за изолационист сте? Деветдесет процента от европейците научават поне два чужди езика. За да могат да разговарят със съседите си. Нима никога не ви се е приисквало да учите нещо заради самата радост от учението? За да общувате? Нима сте толкова самодоволна, толкова доволна от самата себе си, че не изпитвате никаква необходимост да давате?

— Какво, по дяволите, ти става? — ядоса се Манди. — За твое сведение, аз съм учила чужд език. Но просто това бе немски, а не испански. Пък и не ме бива много за езици. Ако наистина ме имаш за лицемерна расистка, много съжалявам, но това си е твоя работа. — Манди се разпали, грабна чаршафа и се изправи на колене, за да бъде с лице към него. Бе не по-малко ядосана. — Нека погледнем някои от фактите, господин Рамиро! Немалко истински престъпници ни бяха изсипани в страната! Като полицейски служител ти поне би трябвало да знаеш това! И не ми пука дали убиецът е немец, французин, англичанин, японец или чист американец със смесена кръв! Мястото му не е на свобода по улиците!

— Какво се опитваш да кажеш? Че всички кубинци са убийци?

— Не съм казала такова нещо и ти много добре го знаеш!

Ръцете му изведнъж се стовариха върху голите ѝ рамене. Тя усети камшичното изплющяване на силата му и ураганът от чувства, които сякаш я покосиха. И тогава, тъкмо когато очакваше да я разтърси яростно или да ѝ се разкрещи, или и двете, той я пусна с едно възклицание и се изправи на крака.

Насочи се право към вратата, без дори да погледне назад и я хлопна след себе си.

— Тъпо копеле такова! — промърмори Манди подире му. Но в следващия миг установи, че сълзи щипят очите ѝ, без да знае защо.

Препъвайки се, грабна дрехите си и хукна към банята. Възсолената вода, ръждива от тръбите, запръска със съскане от крана. Тя притвори очи, за да не вижда цвета ѝ, и си наплиска лицето. Защо постоянно се караха? Защо той не разбере най-сетне... И от къде на къде тя се притесняваше за него, след като бе жертва на отвличане?

Манди въздъхна и изведнъж осъзна, че всъщност не е истински изплашена. Вече не. Хулио беше повече заблудено дете, отколкото реална заплаха. Като изключим факта, че знаеше да използва пистолета.

Тя обаче не вярваше, че той ще ѝ причини зло. Единственият, от когото се страхуваше до мозъка на костите си, бе Роберто, но нямаше защо да се тревожи, защото Хулио явно бе решил нищо лошо да не ѝ се случва.

— Това е безумие! — прошепна тя на глас.

Вярваше твърдо, че всичко това скоро ще свърши. И странно — тази мисъл се отрази чудотворно на духа ѝ. Странното беше също така, че дори спорът с Шон я накара да се почувства по-силна — сърдита, но оптимистично настроена.

— Притрябвал си ми!

Отрязаните джинси и фланелката бяха още влажни, но поради липса на друг избор след жълтеникавия душ, който взе, отново ги навлече. Тъкмо се облече и долови апетитен аромат да прониква в тъмницата ѝ.

Шон просто беше излязъл. Защо пък тя да не може да стори същото?

Отиде с решителна крачка до вратата и натисна дръжката. Тя не поддаде. След излизането на Шон някой беше пуснал резето.

— Сигурно той самият го е направил — промърмори тя. — Ей! — заблъска с юмруци по вратата.

За голяма нейна изненада, тя се отвори. На прага застана Хулио, гладко избръснат, спретнато облечен в чисти джинси и риза.

Същинско добро момченце — само дето все така имаше пистолет, затъкнат отзад.

— Добро утро, *senora* Блейн. До края на деня днес се надяваме да имаме новини от вашия съпруг.

И той се усмихна, сякаш очакваше да получи пощенски запис, който ще я отърве от големи неприятности.

— Чудесно — промърмори тя.

— Кафе?

— Ако обичаш — прие с лека ирония тя.

Той я подкани с жест да тръгне към кухнята. Майка му вече беше там и се усмихна на Манди с обичайното извинително съчувствие, щом я видя. В тигана се пържеха яйца и бекон, на печката се варяха два вида кафе — гъсто и сладко кубинско, и — съдейки по кутията — американско, марка „Максуел Хаус“.

Хулио проследи погледа ѝ.

— Мама го вари специално за теб.

Чудесно, помисли си Манди. Глези отвлечената жертва.

Само дето не беше съвсем така и тя го знаеше. *Senora* Гарсия беше очевидно много разстроена, задето Манди бе взета като заложница и вареше двата вида кафе като искрен опит да направи за нея каквото може.

Манди се приближи, пое от ръцете ѝ чашата кафе и благодари. *Senora* Гарсия се усмихна и Манди се загледа през прозореца на кухнята към плажа.

Мария, Роберто и Шон... Мигел! Не биваше да забравя това, колкото и да е ядосана! Тримата седяха, оставили настрана картонените чинии, смееха се и бърбеха, докато си пиеха кафето.

Мария, както личеше, доста се бе привързала към Шон. Докато му говореше, току слагаше ръка с лакирани червени нокти върху неговата, гола и силна, а тъмните ѝ очи бяха прекрасни в смеха си.

А Шон... И той се смееше.

„Върви по дяволите!“ — войнствено си каза Манди.

— *Senora, por favor...*

Тя се извърна. *Senora* Гарсия беше придърпала за нея стол до масата, върху която бе поставила чиния с яйца и бекон. Манди ѝ благодари отново и седна.

До нея Хулио сърбаше кафето си. Тя взе вилицата, защото бе гладна, но след малко се обърна и го заговори.

— Знаеш, надявам се, че това, което вършиш, е крайно нередно.

Той рязко я погледна. После повдигна ръце и тупна върху масата.

— Баща ми е вече стар и болен. От прекалено много години, прекарани по затворите. Няма да живее още дълго. Като използвам всички средства, на които съм способен, ще му издействам свобода, преди да умре.

— Но...

— Госпожо Блейн — кротко я прекъсна той, — аз бях само на три години, когато Батиста бе свален от власт. Той не беше цвете за мирисане, но ние попаднахме от трън, та на глог, от един диктатор на друг. В Щатите кубинските емигранти се молят за нова революция. В Куба онези, чиито мозъци не са промити от новия режим, също я подготвят. Когато бях дете, около мен се стреляше, умираха хора. Нуждата поражда средствата, не мислите ли? Шпионирането е почтен занаят... Ако шпионираш за собствената си страна, разбира се. Ако обаче заловиш чужд шпионин, той трябва да бъде обесен. Това е животът. Насилието е грозно, но то може да бъде и начин на живот. Тайни, насилие, отвличания — всички са средства за постигане на набелязаната цел. Ще видя баща си свободен! Това е простата истина.

— Не и тук! — възкликна Аманда. — Хулио, това е огромна страна. Питър Блейн не я управлява, той просто изпълнява своите задължения. Съдилищата може да са тромави и справедливостта да възтържествува със закъснение, но по-добри нямаме. Хулио...

— Не мога да се върна назад! — решително изрече той и стана. — Ако искате да прекарате известно време извън стаята си, сега е момента. Денят е прекрасен, водата е топла. Идете на плажа.

Тя стана заедно с него, готова да отнесе чинията си, но *senora* Гарсия я взе от ръцете ѝ усмихнато.

Манди излезе навън заедно с Хулио. Другите млъкнаха, докато те минаваха покрай тях. Манди улови погледа на Шон, но очите му отразяваха слънцето и тя не можа да разчете изражението в тях.

Изглежда го също тъй безизразно и продължи с Хулио към водата.

— Какво ще стане — попита тихо, — ако Питър Блейн не удовлетвори искането ти. Казвам ти отсега, че той няма властта да отиде във федерален затвор и да поиска освобождаването на баща ти.

Хулио я изгледа втренчено.

— Най-добре ще е да намери изход.

— Ще ме убиеш ли в противен случай?

Той седна на пясъка и протегна крака, за да могат вълничките да мият краката му. Манди последва примера му.

— Следващата стъпка ще е да му изпратя част от вас.

— Част... от мен?

— Един ваш пръст, госпожо Блейн.

Тя за малко да падне във водата. Не, това няма да се случи, бреговата охрана вече е по дирите им. Шон...

Шон се заливаше от смях в компанията на сладострастната Мария.

Манди наведе глава и си помисли, че каквото и да е мнението му за нея, Шон няма да допусне тя да бъде... разчленена.

— Не бих искал да ви сторя подобно нещо — додаде Хулио.

— Благодаря — издума Манди с горчивина.

Обърна се и погледна назад към къщата. Шон все така я наблюдаваше прикрито.

Също и Роберто, по онзи същия начин, от който студени тръпки полазваха по гръбнака ѝ. Нещо в хиленето му напомняше за бясно куче. Манди имаше чувството, че почти чува как точи зъби, готов да я разкъса.

Тя потрепери и извърна поглед към водата. Морето се простираше докъдето поглед стига, сякаш бяха сами на този свят. Манди стана и навлезе във водата.

— Къде отивате? — рязко попита Хулио.

Тя се обърна и го изгледа, после се засмя.

— Къде мога да отида, *senora* Гарсия? Ще поплувам, нищо повече. Нямам намерение да плувам до Маями, ако от това се боите.

Той се засмя смутено и Манди продължи напред, докато водата стигна до гърдите ѝ, после заплува.

Акулите бяха все още в мислите ѝ, затова не се осмели да навлезе много навътре, но беше толкова приятно да чувства, че се движи. Заплува срещу течението, после по течението. Отпусна се по гръб и остави слънцето да напече лицето ѝ.

Когато се върна на брега, Хулио го нямаше. Беше се присъединил към другите при къщата. Бяха преминали от кафе на бира, за да се разхладят от вече припичащото слънце.

Манди полежа на пясъка, после пак влезе в морето. Знаеше, че физическата умора ще ѝ помогне да заспи и ще ѝ попречи да мисли.

Когато пак излезе на брега, другите се бяха прибрали в къщата. Само Роберто я чакаше отвън. Роберто, който обичаше да държи пистолета си навън, на показ, и да го милва, без да откъсва очи от нея. Галеше оръжието така, сякаш бе жена.

Манди все гледеше да е на разстояние от него. Отметна глава назад и изстиска водата от косата си. От променената посока на погледа му разбра, че мократа фланелка е прилепнала плътно към гърдите ѝ.

Пое си рязко въздух, кръстоса ръце пред себе си и мина покрай него към къщата. Той не я последва... Освен с поглед.

Вътре се оказа, че Мария е пуснала високо транзистора. Момичето седеше в голямата стая, провесило небрежно крак през облегалката на дивана, заслушано в музиката. Тя изгледа Манди от глава до пети и се усмихна презрително.

Манди не ѝ обърна внимание, тя и така знаеше, че е мокра и че косата ѝ прилича на четка за миене на под. Какво значение?

Неизвестно защо обаче по някакъв досаден, дразнещ начин това все пак имаше значение. Още я сърбяха ръцете да зашлеви Мария. Не ѝ беше приятно да ѝ се присмиват презрително, не ѝ беше приятен начинът, по който това момиче изпиваше с поглед Шон. Онова, което желаше, бе изписано по хубавото ѝ лице и чувствените сочни устни.

Горката, тийнейджърските години не са никак лесни. Горката... Как не!

Манди отвърна на погледа на Мария със свиване на рамене и огледа кухнята. На масата беше сервиран обядът. Хулио и Шон се хранеха, Мария явно бе приключила.

Senora Гарсия ѝ поднесе нейната чиния. Манди седна да хапне. Шон и Хулио вдигнаха очи към нея, после възобновиха разговора си.

Тя отново се подразни, че полицаят Шон Рамиро все така нищо не върши. После забеляза, че и по време на обяда Хулио не се разделя с пистолета си и държи едната си ръка в скута, готова да посегне към него.

Когато Хулио се нахрани, той отиде при майка си, прегърна я през кръста и ѝ каза нещо. Шон се надвеси над масата към нея:

— Искаш ли да излезем пак навън?

Тя не можеше да си обясни какво я прихвана, та му отвърна рязко:

— Не, благодаря. Ние, лицемерните расисти, предпочитаме да сме сами!

Той се облегна назад, клепачите му прикриха очите, устата му се стегна мрачно.

Манди стана и мина кръшно покрай Мария и нейното радио. Изненада я глас с приятен бахамски акцент, който обяви, че часът приближава четири.

От плуването все пак имаше полза — времето бе минало бързо. А тя, глупачката, се бе затворила в стаята, когато можеше да е на свобода.

Манди въздъхна и се отпусна на дюшека. Изведнъж се стресна като видя на пода газова фенерка и кибрит. Шон бе удържал на думата си.

С потреперващи пръсти запали фенерка. Помисли си, че би могла да запали къщата. Помисли си също така, че може да я оставят да изгори, а тя не беше чак толкова отчаяна — поне засега — за да рискува живота си.

В осветеното пространство откри току до фенерка някаква книга. Вдигна я от пода и прочете заглавието. Беше за видовете риби, които се въдят в Карибско море. Може да не беше увлекателна, но бе по-добре от нищо. Явно Шон не бе открил друго четиво в къщата.

Тя се усмихна леко и я запрелиства. После се прозя и за голямо свое учудване откри, че се унася. Изгаси фенерка и остави сънят да я обори.

По-късно, може би много по-късно, тъй като навън бе вече тъмно, тя се събуди рязко. Озадачена се надигна на лакът и напрегнато се втренчи в мрака, изплашена до смърт, незнайно защо.

И тогава разбра. Нямаше шум, нямаше движение — но тя разбра. В стаята имаше някой. И този някой не беше Шон.

В стаята имаше някой и той се движеше безшумно. Тя отвори уста да извика, но нечия ръка се спусна и я затвори. Жилава тежест се облегна отгоре ѝ и тя дочу напрегнат шепот на испански.

Обзе я лудост. Не можеше да извика, затова се опита да хапе. Опита се да ритне, да размахва ръце, да се бори, но жилавата ръка бе силна и непоколебима.

Усещаше дъха му. Виждаше отново в мислите си онези скърцащи зъби, онзи животински глад.

Опита всичко, но не успя да се освободи от ръката върху устата си нито от тежестта, която я притискаше.

Чу рязко разкъсване на материя и разбра, че свободната му ръка е върху фланелката ѝ. Усети горещата му напрегната длан върху кожата си.

Точно тогава успя, в последен отчаян изблик да освободи с рязко извъртане глава. Пое си въздух и извика с все сила, пронизително.

Юмрукът му се стовари върху лицето ѝ и светът се завъртя. Но това нямаше значение, нямаше никакво значение. Защото вратата рязко се отвори.

Не ѝ трябваше светлина, звук или движение. Веднага разпозна присъствието, изпълнило стаята.

Шон.

ОСМА ГЛАВА

В един момент Роберто бе отгоре ѝ, в следващия вече не.

Светлина, нахлуваща през вратата, къпеше стаята в сюрреалистични сенки. Манди си пое спазматично дъх, притисна скъсаната фланелка към гърдите си и скочи на крака.

Абаносово гъстият мрак се разсея. До слуха ѝ достигнаха тъпи звуци на юмруци в съприкосновение с плът.

Чу се гръмък трясък. Роберто и Шон връхлетяха вкопчени към нея и се приземиха върху пода, и двамата яростни, разкъравени, в смъртна схватка. Потресена, Манди ги последва. Хулио нещо викаше, Шон крещеше, *senora* Гарсия разтреперана наблюдаваше биещите се с пребледняло лице.

Тогава проехтя изстрел. Манди отново изпищя, но този път никой не я чу. Шон и Роберто застинаха при звука на изстрела и се извиха настрани да погледнат Хулио.

Манди не разбра какво стана след това. Всички говореха на испански. Роберто ругаеше яростно, Шон до него спореше разпалено. *Senora* Гарсия се опита да каже нещо, Мария също заговори, изгледа Манди и се изплю на пода.

Хулио изкрещя някаква заповед, на която никой не обърна внимание. Тогава той стреля повторно в тавана, което най-сетне му осигури тишината, която се мъчеше да въдвори.

Когато всички млъкнаха, той заговори — отначало на Роберто, после се обърна към Шон. Накрая млъкна, изгледа втренчено Манди, която стоеше, отворила широко очи, с пепелявосиво лице, на прага на стаята си. Хулио отново се обърна към двамата мъже. Роберто взе да протестира.

Въпросът, какъвто и да бе той, явно бе решен. Шон и Роберто се изправиха и мрачно се насочиха към входната врата. *Senora* Гарсия се прекръсти и влезе във втората спалня, като хлопна вратата след себе си. Хулио последва двамата навън.

— Какво става? — най-последно изкрещя Манди, стиснала юмруци до бедрата си.

Мария, само по лека нощница, която изкарваше на показ всичките ѝ прелести, дари Манди с поредния си презрителен поглед и заговори:

— Ти си проблемът! Заради теб ще се избият!

— Какво? — стреснато промълви Манди.

— Ти си виновна за всичко.

Мария явно не възнамеряваше да каже нищо повече, а друг наоколо нямаше. Манди решително се втурна към нея в пристъп на внезапна ярост и я сграбчи за тъмната лъскава коса.

— Веднага ми кажи какво става!

— Ох! Пусни ме! — изпищя момичето, опитвайки се да освободи косата си. — Хулио каза, че няма нищо против да се бият за теб. А Роберто е убиец, мръснице! Заради теб Мигел ще бъде убит!

— Хулио няма да допусне да се избият! — срязва я Манди.

— Роберто ще строши врата на Мигел! И всичко заради теб!

— Той се опита да ме изнасили, глупава вещице!

— Трябваше да му се насладиш...

— Да се насладя? На изнасилване? Като толкова го харесваш, пикло, заповядай, отстъпвам ти го! А сега се разкарай от пътя ми!

Манди бутна Мария настрана и се запита що ли за убиец е Роберто. Всеки може да се прави на герой с пистолет в ръка, а явно в оръжието бе силата на Роберто. Опита се да се ободри с мисълта, че е само въздух под налягане и че Шон ще може да се погрижи за себе си.

Но беше изплашена. Много изплашена. Ако нещо наистина му се случеше, нямаше да може да си прости цял живот.

Ако имаше живот пред себе си, подсети се мрачно, защото щеше да се съпротивлява на Роберто до последния си дъх в буквалния смисъл на думата.

Манди отвори рязко външната врата. Прохладният океански бриз докосна страните ѝ, но тя не усети успокоение, докато се взираше в звездната нощ. Различи три силуета долу край брега.

Хулио още държеше пистолета си в ръка. Шон и Роберто се биеха в пясъка, ту се отскубваха един от друг и се дебнеха, ту се вкопчваха и започваха да се търкалят в пясъка.

Манди изтича до Хулио. Той наблюдаваше схватката с очевидна липса на вълнение.

— Накарай ги да спрат!

— Не мога. Никой не може.

— Нали имаш пистолет...

— Мигел каза, че сте негова, само негова. А Роберто — че не сте вода ненапита, та да ви връща недокосната. Щом сте имала един любовник, той също си иска своето.

— Нали не си ме отвлякъл за развлечение на този лешояд, Хулио! Хайде, помисли! Ти си главният тук, нали така? Постъпи лошо, но все пак си човек с принципи. Ти...

— Не съм сам! Ако Роберто загуби, то си е за негова сметка!

— Ами ако не загуби? Хулио! Не мога да повярвам, че постъпваш така! — Тя млъкна и преглътна, защото хубавото му лице остана непроницаемо. — Хулио! Аз не съм военна плячка! И ти го знаеш!

— Роберто не може да застреля Мигел. Силите им са еднакви, не са въоръжени и двамата. Борбата е честна и това е единственото, което мога да направя.

Честна... Манди млъкна, ужасена, защото двамата мъже отново бяха скочили на крака и предпазливо се въртяха в кръг.

Дъхът ѝ секна. Рамото на Шон беше одрано и в десния край на устата му се стичаше кръв, но се държеше. В присвитите му очи проблясваше войнствена ярост и явно беше готов да се бие докрай.

Роберто изглеждаше по-зле. Беше жилав и силен, но нямаше мощните рамене и ръце на Шон. Едното му око вече беше насинено и подпухваше, челюстта му също бе подута. Ала в очите му просветваше кръвожадността на човек, който знае какво върши. Беше решен да спечели.

Шон внезапно наведе глава и се метна напред към Роберто. Повали го на пясъка и двамата се затъркаляха, после се разделиха. Този път Роберто поизгуби от самоувереността си, но се усмихна подло, бръкна в джоба си и извади сгъваем нож.

— Внимавай! — изпищя Манди.

Шон видя ножа. Острието изсвистя, но той ловко го избегна. Роберто разсече само въздуха. Сцената се повтори. Шон все успяваше да избегне намушкването в последния момент.

Манди се извъртя към Хулио.

— Нали каза, че не били въоръжени! Че ще се бият честно! Каза...

— Не мога да се намеся! Толкова ли не разбирате? Той трябва да победи Роберто, иначе Роберто няма да миряса.

Манди не беше убедена, че Роберто някога ще се примири. Както и да свършеше тази история, той все щеше да се опита да наръга смъртоносно Шон — или когото и да било — в гърба, стига това да бъде в негова изгода.

Тя понечи да тръгне към тях, но Хулио я улови за раменете.

— Какво правите?

— Роберто има нож. И Мигел трябва да има!

— Върнете се! Или искате вас да пронижат накрая?

— По-добре да ме убият — яростно изрече Манди, — отколкото да ме връчват на този или онзи като трофей!

— Не! — просъска Хулио, но тя се изтръгна от него и не погледна дори към пистолета му, сякаш не съществуваше. Не вярваше, че ще стреля.

Шон я видя и изкрещя:

— Махай се, Манди!

Роберто се засмя, явно доволен, че противникът му се разсея. Хвърли се напред с ножа в ръка, но Шон се извъртя в последния момент. Манди инстинктивно се наведе, загреба шепа пясък и го хвърли в очите на Роберто.

Но отчаяната ѝ намеса не реши нищо, тъй като в същия миг Шон ритна ръката на Роберто и ножът изхвърча в тъмнината.

Шон се хвърли напред. Събори врага си по гръб и се стовари отгоре му. После го преобърна, изви му ръката назад и го възседна.

Манди въздъхна облекчено и се отпусна на пясъка. Наблюдаваше отстрани как Хулио се приближава до двамата мъже и нещо им казва гневно на испански, сякаш издаваше заповеди.

Тя зарови пръсти в пясъка. И изведнъж осъзна, че напипва някакъв метал. Очите ѝ проследиха пръстите и тя видя, че държи ножа. Стисна го в ръка и докато мъжете се изправяха, успя да го пусне в джоба на джинсите си.

Хулио продължи да говори сърдито на Роберто, докато Шон се надигна. Той прокара пръсти през косата си, усмихна ѝ се широко и ѝ

подаде ръка да се изправи.

Тя прие помощта му, после го огледа загрижено.

— Как си? Добре ли си?

Усмивката му стана по-широка. Той сви рамене и отговори като малък разбойник:

— Да, „мамо“, виж само на какво го направих!

Тя му се усмихна в отговор. Шон я прегърна през кръста и двамата се прибраха заедно в къщата.

Мария чакаше в кухнята. Като видя Шон, тя нададе радостен вик и се хвърли към него, без да обръща внимание на Манди, облегна се на рамото му и зацелува драскотините, без да престава да говори възбудено на испански.

Аманда я изгледа търпеливо и снизходително; повдигна вежда към Шон и се отдалечи малко.

Той отстрани Мария, като ѝ каза нещо кротко, но твърдо. Тя отново докосна рамото му.

— Сега ще се погрижа за това...

— Не е необходимо, Мария. Само драскотини. Аз... — Той млькна, после придърпа Манди към себе си. — Ние си лягаме.

И тръгна напред, като поведе Манди. Тя хвърли един поглед назад към Мария и въпреки всичко усети жал към момичето.

Двамата с Шон явно споделяха едно и също мнение за нея — въпреки прекрасното си лице и сладна фигура, тя все още бе дете, което се опитва да играе в света на големите.

Бих могла да ревнувам, каза си Манди и тази мисъл я разтревожи. Все пак такива са... обстоятелствата, напомни си тя. Но имаше и нещо повече от обстоятелства и тя го знаеше. Времето, което бяха прекарвали заедно, беше твърде ограничено, но крайно напрегнато. Имаше чувството, че го познава по-добре от много други, които познаваше от години. Той я изнервяше, но провокираше любопитството ѝ. Изцяло бе пленил въображението ѝ...

Вратата на втората спалня се отвори, преди да стигнат тяхната. *Senora* Гарсия, все още с мъртвешки бледо лице, излезе отвътре и заговори тихо на Шон. Той ѝ отговори нещо. Накрая тя се усмихна, кимна и се върна в спалнята, която споделяше с Мария.

Манди отново хвърли поглед през рамо. Хулио и Роберто взе още не бяха се върнали. Мария обаче не беше помръднала от мястото си,

вперила очи след тях. Следеше ги с трагичен поглед, като една нова Скарлет О'Хара, която проследява как Ашли Уилкс отива в спалнята с неговата Мелани.

Шон я побутна да влезе и запали фенера, преди да затвори вратата.

Манди стоеше смутено, донякъде притеснена и обърквана от развоя на събитията.

Шон остави фенера до леглото и чак тогава забеляза, че тя не е помръднала.

— Какво ти става?

— Благодаря ти.

— За какво?

— Задето отново ми спаси живота.

Той сви рамене и се излегна върху дюшека. Сключи пръсти зад тила си и я изгледа с лека насмешка.

— Не съм ти спасил живота. Той нямаше намерение да те убива.

— Но аз щях да предпочета да умра — тихо изрече тя. — Пък и... можеше да те убие.

— Да не дава Господ — изсумтя Шон.

Манди пристъпи към дюшека и се свлече на колене до Шон, после прекара леко пръсти около драскотините на рамото му.

— Не трябва ли да ги промиеш?

Той изскърца със зъби и сграбчи ръката ѝ.

— Нищо ми няма. Просто не ги докосвай.

Тя отдръпна ръка и се изчерви. Той обаче не забеляза. Седна и взе да оправя разкъсаната ѝ фланелка, да се опитва да я нагласи така, че да не пада.

— Няма нищо. Остави я!

Шон отдръпна ръка и се намръщи.

— Ако утре вземеш да се развяваш наоколо в този вид, пак ще си имаме неприятности. Впрочем, ако и днес не го беше правила, всичко това можеше да ни се размине.

— Какви ги приказваш? — ядоса се Манди.

— Ами ти... във водата. Тези твои идиотски дрехи те правеха да изглеждаш като от плакат на „Плейбой“.

— Тези идиотски дрехи не са мои! Никой не ме предупреди да се облека подходящо за отвличане! А и не бих казала, че Мария ми даде

най-подходящото от гардероба си.

— Тогава да не беше влизала във водата!

— О, така ли? Защо теб не те заключим часове наред самичък в тясна стая, пък да видим дали няма да откачиш!

Той не намери какво да отговори. Затвори очи, отпусна се назад и въздъхна.

— Аз и така полудявам — заговори монотонно. — Щях да полудея и ако ти бях правил компания в стаята. Защото нищо нямаше да науча.

Манди се поколеба.

— Сега какво научи?

— Не е кой знае какво — призна Шон. — Хуан вече е трябвало да се върне, но още го няма.

— И Хулио се притеснява?

— Засега не. Но утре вечер вече няма да е на себе си. Дано имаме късмет дотогава да ни открие Бреговата охрана.

Манди навлажни устни.

— Ами ако Хуан изобщо не се появи? Тогава Хулио какво ще прави?

— Нищо.

— Как така нищо?

— Хайде, стига си се вълнувала! В скоро време нещо ще се случи.

Тя нищо не каза.

— За бога, легни си най-сетне! Почини малко. Ако нещата наистина се развият според предвижданията, трябва да имаш сили.

Тя легна до него, без да го докосва, макар болезнено да усещаше присъствието му. Той мълчеше.

— Заплаши, че ще отреже един от пръстите ми — проговори тя най-сетне. — Хулио. За да го изпрати на Питър.

Дочу лека въздишка до себе си.

— Само заплашва, нищо повече.

— Звучеше ми като напълно реална заплаха.

— Че каква е ползата от заплахата, ако не звучи като реална?

Той стана и се наклони настрана, за да изгаси фенера.

— Но...

— Манди, престани! Имай ми доверие. Всичко ще се уреди. Хайде, моля те, заспивай.

И той се отпусна пак назад и абаносово плътния мрак ги погълна.

Манди долови в гласа му досада, долови и острите нотки на надигащото се раздражение. Запратена за кой ли път във водовъртежа от чувства, тя се притаи и се помъчи да диша равномерно.

Не беше честно! Той я обвиняваше за неща, които бяха извън нейния контрол. Тя се опита да му благодари, задето бе рискувал живота си, но дори това го подразни.

— Не съм молила да бъда тук! — сопна се тя и се извъртя с лице към него, макар изобщо да не можеше да го види.

— Не съм твърдял, че си молила.

— Имаш някакво странно отношение към всичко, което става. Аз бях длъжна да ти благодаря, защото нямаше да мога да се справя сама с онзи гад. Но не е моя вината, че той е такъв боклук и че ми дадоха подобни парцали!

— Аз...

— Млъкни за малко! Не смей да ме обвиняваш за нищо! Не съм те карала да идваш — изборът беше твой!

Гневните ѝ думи бяха последвани от гробовно мълчание. Той не помръдна и тя се запита каква ли ще е реакцията на нейното избухване.

— Шон?

Той се засмя тихичко и този звук прозвуча като ласка в мрака.

— Каза ли всичко?

— Да!

— Чудесно. За нищо не те виня... Като изключим невъзможността да заспя.

— Съжалявам — сковано отвърна тя.

— Лягай.

— Пак започваш.

— Нищо подобно. — Тя не виждаше усмивката му, но я усещаше. — Не ти казах да се съблечеш, а само да легнеш.

— Ти...

— Шт! — Движението, с което запуши устата ѝ с длан бе толкова бързо, че я стресна. — *Querida*^[1], опитай се да заспиш.

Тя покорно се отпусна пак на дюшека. Допирът, гласът му я превърнаха в трясеща се развалина. *Querida...*

Беше произнесъл думата, тъй нежно. *Querida...* Мила, скъпа, любима... Не беше просто смисълът, а начинът, по който я произнесе — на испански, сякаш тя не съществуваше в английския или нямаше точен еквивалент.

Той се сви, с гръб към нея. Тя отново се опита да диша равномерно, броейки издишванията си. Вече не бе раздразнена, нито дори обидена, но объркването ѝ не изчезна — не само от близостта му, но и от нейните чувства. А също и от копнежа, който изпитваше в мрака.

Опита се да заспи, но имаше чувството, че е попаднала в окоето на ураган. Сама го бе предизвикала, но това не го правеше по-малко истински. Чуваше биенето на сърцето си, всяко свое вдишване и издишване. И всяко негово... Имаше чувството, че въпреки разстоянието, което бе оставил помежду им, чува сърцето му.

Не можеше да заспи. Не можеше дори да държи очите си затворени. Усещаше тревожна енергия, която отправяше предизвикателство към нощта, а ако задържеше очите си затворени прекалено дълго, започваше да си представя Роберто. Спомняше си как се събужда, как нищо не вижда и въпреки това знае, че той е до нея. Спомняше си усещането за опипващите му ръце, спомняше си отново ужаса, че не успява да се пребори с него...

Пое си дълбоко дъх, после издиша. Шон искаше да спи, но може би щеше да се съгласи тя да остане на запален фенер в другия край на стаята. Може би няма да протестира.

Шон... Отново усети вълни на свръхвъзбуда и не можа да си обясни състоянието си. Би могла обаче да изброи хиляди причини, поради които не би искала да има нищо общо с него. Би могла да зарови глава в мъката си или дори в болката като щраус в пясъка. Ала нито една от тези причини нямаше значение, поне тази нощ.

Всъщност дори не изпитваше необходимост от светлина. Искаше го, буден. Да ѝ шепне, да ѝ говори, да ѝ вдъхва сигурност. Искаше да прокара пръсти по загорелите му от слънцето гърди, да целува леко кожата му, да вкухва солта на морето от неговата плът...

Беше тъмно, но тя цялата пламтеше. Как е възможно да я спохождат подобни мисли? Подобни чувства?

Седна рязко на дюшека, решена да се пресегне внимателно към фенера и кибрита. Ще го отнесе в ъгъла и ще почете от книгата си. Това можеше да я разсее от мислите, които всяваха такова объркване в съзнанието ѝ.

Но когато се пресегна през него, закръглеността на гърдите ѝ опря в ръката му, а голият ѝ стомах влезе в съприкосновение с гърдите му. Късите къдрави косъмчета безмилостно я загъделичкаха. Допирът на телата им бе непоносимо мъчителен, горещи, въпреки прохладата на нощта, излъчващи такава енергия. Тя затаи дъх.

Той улови ръката ѝ и я закова на място.

— Какво правите, госпожо Блейн?

— Ами аз... просто...

— Госпожо Блейн, ще ви помоля да не ме докосвате, ако нямате сериозни намерения.

Каза го игриво, закачливо, но Аманда знаеше, че не се шегува.

— Няма... — започна тя, ала думите замръзнаха на устните ѝ. „Не ме докосвайте, ако нямате сериозни намерения.“ А тя имаше най-сериозни намерения, извиращи от дълбините на душата ѝ, на цялото ѝ същество... тази нощ.

Среднощната чернота сякаш напусна стаята, отплава в небитието, в миналото или в бъдещето... Манди знаеше само едно — че го иска. Иска да го докосне. Да бъде докосвана. Да отпътува натам, накъдето щеше да ги отведе това мимолетно съприкосновение.

Надвеси се над него и притисна устни към мишницата му, задържа ги там една трескава секунда, после с връхчето на езика си опита вкуса на кожата му. Затвори очи, когато усети солта. Задържа този бягащ като пясък между пръстите трептящ миг, който избухна и я изпълни с танцуваща звездност. Вдиша въздуха, изпуснат от рязкото му издишане, и пое трепета, разтърсил тялото му.

— Ей!

Той рязко я сграбчи за раменете и я издигна над себе си. Дори в нощта тя видя блясъка на очите му. Мускулите му бяха напрегнати, шепотът му — остър.

— Казах вече... — Той преглътна мъчително и продължи през стиснати устни: — ... да не ме докосваш, освен ако...

— Намеренията ми са сериозни — прекъсна го тя с не по-малко дрезгав глас. Не желаше да говори за това, не желаше да я

предупреждава. Искаше да я притисне в прегръдките си. Да я люби. Да усеща светът да кръжи около нея, да се извива и чезне в чувствено изкушаващо великолепие.

А той продължаваше само да я стиска за раменете.

Тя се опита да му прошепне нещо, но от гърлото ѝ не излезе нито звук.

Миг по-късно нищо от това нямаше значение, защото той я спусна над себе си — бавно, докато телата им се докоснаха и притиснаха, по цялата си дължина, с преплетени крака, гърдите ѝ горещи до неговите, устните им на милиметри разстояние...

После трепетно се докоснаха с ръце.

Може би той още не вярваше, може би имаше основания за това. Продължи да я стиска за раменете, само допря устните ѝ и пак се отдръпна. После отново притисна своите, някак с любопитство, въпросително. После ги опита на вкус, езикът му като четка на художник, се плъзна по тях. Обрисува извивката на устата ѝ, после премести устни на голото ѝ рамо.

А сетне сякаш се отказа от всеки проблясък на разум. На здравомислие. На минало. На бъдеще...

Ръцете му я обгърнаха трескаво и бурно, устните му размазаха нейните, почти ги разраниха във внезапен изблик на страст. Езикът му нахлу дълбоко, изиска пълен достъп, пълна капитулация, прекърши нощното вълшебство, в което тънеше тялото ѝ, и го подчини на волята си, запрати сърцето ѝ в луд бяг, накъдето го отвее случайността.

Претърколи се заедно с нея, притисна я под себе си и вълшебството отново изплува. Тялото му, прилепено към нейното, бе тъй приятно на допир, тъй на място, сякаш не бяха случайни познати, а мъж и жена, създадени един за друг. Плъттa му сякаш се разтопи и сля с нейната, сливане на жежък плам и огън. Изпуснаха искри, като кремък ударен в камък, после отново... докато се възпламениха. Помитаща огнена стихия, която едва ли някога ще изтлее.

Той зарови пръсти в косата ѝ и закова лицето ѝ, за да посрещне целувката му. Замилва главата ѝ, за да се наслади на великолепието на косата ѝ. Тя галеше тила му, после плъзна пръсти по гърба, по гръбнака, одраска го с нокти. И затръпна от натиска на бедрата му о нейните, от нескритото му желание да я има.

Той прекъсна целувката и се отдръпна от нея, изпепелен от желанието да я види в този миг. Да се опиянява от цвета на косите ѝ. Да я гледа как го докосва, да я разсъблича... бавно, опивайки се от всеки нов сантиметър плът, разкрил се пред зора му.

Притисна се към нея и прокара тръпнещи пръсти по овала на лицето ѝ, после я целуна бавно, с наслада, като остави ръцете си да блуждаят, да изследват закръглеността на гърдите ѝ, едновременно меки и тъй твърди, със зърна, напрегнати под тънката памучна материя. Само при мисълта за тях нещо избухна в него. Сега! Трябваше да я има веднага...

Но се насили да запази контрол над желанията си. Помилва голите ѝ рамене, преди да потърси възлите на презрамките, да ги развърже бавно, да пусне материята да се плъзне надолу. Възбуденото му тяло отново предяви претенции към разума, горещо и неотложно, щом голите ѝ гърди се озоваха в шепите му. Наведе надолу глава и описа сложен рисунък с език в дълбоката падинка между двете нежни полукълба, после усети как развихреното му въображение се потопа и разля в магията на случващото се, докато вкушваше плътта ѝ с език, хапейки я нежно със зъби.

От силното желание усети лек световъртеж. Плъзна ръце надолу, пръстите му се пъгнаха под колана на отрязаните ѝ джинси, плъзнаха се надолу по корема, после задърпаха ципа... Тя леко извика и той запуши устата ѝ с целувка, а ръцете му нежно засмъкнаха джинсите по-надолу и по-надолу.

И тогава той изстена, по-скоро изруга нетърпеливо и се отдръпна от нея, сграбчи разнищените краища и ги дръпна по прекрасните ѝ източени бедра.

Искаше светлина. Искаше да я вижда. Искаше слънцето да играе в пшеничената ѝ коса, да види как очите ѝ преливат от желание, как чертите ѝ се напрягат от страст. Да види хълмчетата на гърдите, падината на корема. Да види гърба ѝ, извивката на облите полукълба... Да види всичко.

Понечи да се изправи от постелята и тя разбра намерението му. Възкликна тихо и стана насреща му, пресрещна раменете му и ги обхвана, зарови глава в извивката на шията му и притисна гърди към неговите.

— Недей! Моля те!

— Исках само да запаля фенера.

— Не. Не искам светлина. Нека да е тъмно. Нека е вълшебно...

Той трябваше да се противопостави. Трябваше да й каже, че и светлината искри от вълшебство. Трябваше да не се съгласява да се любят на тъмно.

Извършено в мрака, в мекия абанос на нощта, усещането нямаше да е реално. Щеше да изчезне с настъпването на деня.

— Моля те, Шон! Моля те...

Нейният шепот, неговият горещ дъх до голата й плът разбуниха наново страстта й, близка до отчаяние. В този миг не би могъл да й откаже нищо.

Изправени на колене, те се поклащаха в бавен ритъм. Той се опиваше от допира на нейното женствено тяло, плътно прилепено към неговото. Целуваше я, милваше я, най-сетне я накара да се отпусне по корем и я притисна под тялото си.

Не виждаше, затова трябваше да я опознае. Притисна устни към тила й, към гърба й, към нежните издатини на прешлените. Похотта се разгаряше като пожар във вътрешностите му. Същинско мъчение, но тъй прекрасно!

Продължи да я целува по целия гръб, да движи ръце по бедрата й, надолу по краката, да усети формата им. Стигна най-долу, до пръстите, зацелува ги, замилва петите в отмала. Тя се заизвива, застена глухо, издавайки приглушени стонове на наслада. Господи, как жадуваше да я вижда в този миг! Усмихна се малко мрачно, малко дяволито, защото движенията на тялото й крещяха към неговото, макар тя да сподавяше възгласите си на крайна възбуда, на готовност...

Но той нямаше намерение да се даде толкова лесно.

Пръстите му оставиха стъпалата й и се плъзнаха леко, възбуждащо, по вътрешността на бедрата, принудиха ги да се разтворят, откриха, че тя няма сили да им откаже.

Преобърна я. Беше податлива и отпусната лениво като котка, страстна като тигрица, когато се пресегна към него, когато го замоли да престане, да навлезе в нея.

— Още не — прошепна той до устните й. Остана така над нея, докато пръстите му сладострастно играеха между бедрата й, а тя се задъхваше и се извиваше, притискаше го, отблъскваше го, опитваше се и тя да го докосне.

Ноктите ѝ дращеха леко гърдите му, опипваха гърба му, опитваха се да бръкнат дълбоко в отрязаните му джинси, но, разочаровани, срещаха съпротива. Задърпа копчето и ципа с разтреперани пръсти, но отново безуспешно. Те не поддаваха. Отново се върнаха към него в болка... и екстаз.

Той я целуна и езикът му нахлу дълбоко в устата ѝ. И тогава зашепна за чудото, което нейното тяло предизвикваше у неговото, зашепна на милиметри от устните ѝ, докато тя не усети, че обезумява от желание.

— Шон!

— Какво?

— Свали... свали си дрехите.

— О! Казах ли ти, че рано или късно ще го поискаш? Всички жени сте еднакви!

— Шон...

— Манди, за теб ще се разсъблека по всяко време. На четири очи, разбира се.

Тя се изкикоти. Или може би изхълца.

А той си помисли, че ако изчака още, ще експлодира и някой ще трябва да събира на късове нещо, което е било мъж. След секунди вече подчинил се на нагона си, захвърли джинсите и се отпусна върху нея с цялата мощ на своето тъй недвусмислено желание.

Манди го докосна и нетърпението му премина в напрежение. Взе лицето ѝ в шепи, разтвори бедрата ѝ с колене, целуна я дълбоко и я прониза още по-дълбоко.

Черната сладна магия на нощта ги залюля. Отначало темпото беше бавно, после прерасна в безумие. Целувки, ласки и водовъртеж от желание ги накараха да забравят за останалия свят. Това бе дълго стаявана страст, породена от тъмата, подхранвана от страха, признателността и естествения глад. И нещо друго, неизказано...

Сигурно беше луд. Потъна, изгуби се вътре в нея. Изгуби се в жадната прегръдка на тялото ѝ, потръпващо от сладост, каквато не бе познала преди. Да я докосва отвън и отвътре, да я преоткрива, да я гали, да стигнат заедно бленувания връх, да се прегръщат, да тънат в блажено безвремие...

Това е само плътска страст, успокой се той.

Странно... Докосна влажното си чело, когато тя се сгуши до него и извивката на гърдата ѝ докосна неговите гърди, а стройният ѝ крак се преметна доверчиво върху неговия...

Само плътска страст.

Но състоянието му тъй наподобяваше любов.

---

[1] Мила (исп.). — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато Шон се събуди, едва се развиделяваше и само слаби розовеещи отблясъци проникваха в стаята. Различи в полумрака свитата на кълбо Манди, сгушена тъй доверчиво до него, с леко разтворени устни, дишаща равномерно, с мигли, засенчили страните ѝ, и коси, покриващи раменете ѝ... и неговите.

Отмести се и внимателно я покри със завивката. Искаше му се да я прегърне, да усети отново цялото великолепие на тялото ѝ, но нощта си бе отишла и той съзнаваше с цялото си същество, че е била негова само поради прикритието на тъмата.

Стана безшумно и obu джинсите си. Имаше нужда да остане сам. Излезе на пръсти и затвори вратата след себе си.

Хулио, изтегнат върху постелка пред вратата на стаята, беше буден, с неизменния „Магnum“ до себе си.

— Ще се разходя до плажа — каза Шон.

Хулио кимна и се отпусна пак върху постелката. Шон излезе навън. Още никой не бе станал. Никой, освен него.

Изпитваше радостно чувство. Няма по-прекрасен миг от пукването на зората. Няма друг момент, когато небето да е с по-лазурен цвят, отколкото когато триумфално настъпващото слънце целува нежно пясъка. Лек бриз раздвижваше короните на дърветата и вълнуваше водата.

Стигна до меките очертания на дюните и продължи към морето. Заслуша се в кроткия шепот на прилива. Не можеше да откъсне поглед от водните пръски, искрящи на изгряващото слънце. И отново осъзна иронията на положението. Тук, в този рай, те бяха пленници, а би трябвало островът да е пристан на свободата. Никакво престъпление не биваше да хвърля сянка върху този романтичен бряг, само смях, нежност... и страст.

Би трябвало да се любят под звездите, а не върху опърпан дюшек в примитивно скована къщичка, под прикритието на мрака. Това място се отличаваше с девствена красота и трябваше да остане неосквернено.

Шон седна на пясъка и прегърна колене.

Толкова много неща в живота му бяха красиви, каза си той.

Хавана беше красива. Някога фантастичен град, игрална зала за богатите и прочутите. Имало е танци и музика, красиви жени, поети и музиканти, артисти и учени. Топлият карибски вятър е галел вътрешните дворове на къщите и нощните клубове, полюшвал е палмите, а въздухът е ухаел опияняващо.

Някога...

Беше едва шестгодишен, когато видя Хавана, но до края на живота си щеше да помни онази нощ.

Дъхът на революцията отдавна вече витаеше във въздуха. Старците говореха за нея по кафенетата, младите крещяха лозунги на висок глас. Батиста бе диктатор и, което си е вярно, бедните страдаха неимоверно под неговото потисничество. Да, революцията назряваше. Просто баща му бе прозрял хода на събитията.

Шон обожаваше и двамата си родители. Бяха се запознали в Ню Йорк, където майка му била фотомодел, а баща му търгувал с хавански пури. И двамата имали огнени темпераменти, но коренно различен произход, рожби на диаметрално противоположни култури. Сплойката помежду им била любовта. Затова се налагало да научат колкото се може повече за културата и бита на другия, за да се разбират по-добре. В резултат на това Шон се родил в Дъблин, под благосклонния и добронамерен поглед на родителите на майка си.

За нещастие, бяха се озовали в Хавана, когато започна стрелбата.

Толкова ясно си спомняше всичко. Беше месец декември, гореща нощ. Баща му бе долу в оградения вътрешен двор и разговаряше с приятели. Майка му беше в кухнята, тананикаше си, приготвяше пунш с ром за гостите. Шон седеше на кухненската маса и старателно се учеше да пише.

И тогава се започна. Пукотевицата долетя някъде надолу от улицата, толкова далече, че отначало не ѝ обърнаха внимание. Но след малко я последваха писъци и баща му, тъй хубав с искрящите си черни очи и стройната висока фигура, дотърча нагоре по стълбите.

Изкрещя, че трябва да се махат и да се опитат да стигнат до летището. Шон си спомняше как майка му избухна в сълзи, когато разбра, че баща му няма да ги придружи.

— Ти също си американец! Американски гражданин! Това не е твоята...

— Американец съм, но съм и кубинец. Моля те, Шивон, тръгвай веднага, заради нашия син! Ще се срещнем в Щатите. Обещавам!

И те побягнаха. Един приятел на баща му, Ксавие, ги преведе по улици, осеяни тук-там с трупове. Улици, пълни с войници, с революционери. С ранени и умиращи. Улици, огласяни от злокобни изстрели.

По едно време ги спряха — оказаха се мародери. Сграбчиха майка му, докато той, малкото момче, се съпротивляваше отчаяно. Ала безуспешно. Именно тогава реши да не се предава.

С чистата ярост на дете се изтръгна от мъжа, който го държеше, и ухапа другия, нападнал майка му. Това предостави на Ксавие възможност да избие пистолета от ръката на мъжа. После Ксавие го уби и техният безумен устрем към свободата продължи.

Стигнаха посолството... и се измъкнаха от страната.

Но повече никога не видя баща си, нито Ксавие. Преселиха се с майка му в Маями и тя прекара следващите десет години в очакване да чуе някаква новина за баща му. Когато новината се получи, тя бе лоша. Бил застрелян през онази страшна нощ. Бе загинал заедно с революцията.

Трудно се приспособиха към живота в Маями. Шон говореше испански като роден език, но английският му беше с ирландски акцент и децата му се подиграваха. В Ню Йорк на никой не му пукаше как говори, защото там живееха какви ли не хора. Но не и в Маями — поне по онова време.

Кубинците започнаха да нахлуват в града на приливи, бягащи към свободата. Федералното правителство ги подпомагаше, което доведе до лоши чувства от страна на местното население. Животът на Шон стана по-труден. Никой не разбираше кубинчето на име Шон с майка ирландка.

Някъде по това време, май беше в трети клас, той си създаде свой свят. Започна да разправя на съучениците си, че баща му е испанец, че майка му се омъжила за него в Мадрид.

Когато майка му научи, пребледня като платно и заплака, сякаш разкъсваха сърцето ѝ.

— Как можа, Шон? Как можа да се отречеш от баща си?

Той повече не го направи. Прегърна майка си и плакаха заедно. Когато си легна тази нощ, мислеше само за баща си, за неговия смях, за неговия буен нрав, за безрезервната му преданост към жена му... и сина му. Любовта му към света като цяло и към етническото наследство на собствения народ.

От този момент нататък той започна да се гордее с това, което беше. Ирландец, кубинец и американец. Преди всичко американец.

И, то се знае, времето изглади всичко. В гимназията половината му съученици бяха варианти на англосаксонската раса, другата половина бяха какви ли не латиноамериканци. Американският футбол му се удаваше, дори може да се каже, че имаше природен талант за него, и след време стана изключително популярен в училище.

Като известен футболист получи стипендия за следване в колеж в Небраска. В Небраска му хареса, но не колкото у дома. И макар да завърши право, не му се искаше да адвокатства. Искаше да стане полицай. Това бе мечтата му от онази нощ в Хавана, когато научи цената на реда и законността.

Щом се завърна у дома, той се влюби. Тя се казваше Сандра Джонсън и беше много красива. Руса, синеока, със синя кръв по всички линии. Запознаха се в нощен клуб и се влюбиха под звуците на мелодия, изпълнявана от Джон Денвър. Танцуваха бавно под въртящите се цветни светлини. Единственото, което знаеше за нея, бе, че работи на рецепцията в семейната компания. Друго не му и трябваше да знае... Тогава. Срецаха се всяка вечер. Любиха се по всички плажове из щата или поне така им се струваше.

Тя бе страстна, прелестна и всичко, което би пожелал.

Ала една прохладна септемврийска вечер, когато той бе на двайсет и четири и си мислеше, че светът е негов, му бе нанесен удар, който за малко да го съсипе.

Тя се срещна с него и тази нощ, притеснена до смърт, със зачервени от плач очи, напрегната и възбудена. И начаса му съобщи, че е бременна, след което зачака да види как ще реагира.

Той не беше на себе си от радост. Дом и семейство! Беше готов и за двете. Дете, което да държи в ръце и да обича, да възпитава, да му предостави света, както неговите родители бяха сторили за него. Америка с нейните многолики преплитащи се култури.

Той я притисна нежно към себе си и те започнаха да кроят планове за бъдещия си живот. Канеха се да огледат хубавите нови къщи на Милър Роуд. Щяха да се оженят на Деня на Света Тереза. Заплатата му не беше голяма, но щеше да им стига.

Очите на Сандра светнаха като звезди, тя бе щастлива като чучулига. Решиха, то се знае, да запознаят родителите си. Шон знаеше, че майка му ще обикне Сандра. И не виждаше причина, поради която семейство Джонсън да не го одобрят.

Пристигна в дома им издокаран с нов костюм. Беше изненадан от огромното имение на брега на морето, но и той не идваше от бедняшко семейство. Майка му беше известна модистка, а всички инвестиции на баща му бяха в Щатите. Майка му имаше прекрасна стара къща в Маями Шорс и ако някой притежаваше „класа“, това несъмнено бе Шивон Рамиро.

Но не и за семейство Джонсън.

Когато прислужницата го покани в елегантната приемна, от Сандра нямаше и следа. Вътре завари само майка ѝ и баща ѝ, които го посрещнаха учтиво, но го осведомиха, че Сандра е заминала. „Къде?“ — попита объркано Шон.

И тогава всичко излезе наяве. Много съжалявали, но той би трябвало да разбере, че те са Локуд Джонсън, а не кои да е Джонсън. Просто и дума не може да става тяхната дъщеря да се омъжи за... един... емигрант.

И двамата Локуд Джонсън хладнокръвно го уведомиха, че вече са взели мерки за бебето.

Той, полицаят, бе арестуван онази нощ. Неговият темперамент — ирландски, кубински или чисто американски — се възпламени до степен, че пред очите му причерня и той се нахвърли срещу семейство Локуд Джонсън с цялата ярост, която бе придобил на футболното игрище.

Джонсън, бащата, изглежда очакваше нещо подобно. Той изсвири със свирка и тутакси дотърчаха четирима от охраната. Но дори на тях им трябваша петнайсет минути, за да го усмирят.

Още си спомняше как госпожа Джонсън промърмори нещо за „емигрантски боклуци“, но всъщност най-добре запомни събуждането си в затвора.

Единственото, за което бе в състояние да мисли, беше, че всъщност Джонсънови трябва да са в затвора. Те бяха убили неговото дете, те бяха отнели част от сърцето му.

Много добре си даваше сметка, че те са всъщност представители на едно крайно мнение в обществото. Неговите приятели, най-близките му познати и всички колеги бяха със смесено потекло. Повечето кубински момичета, които познаваше, се бяха омъжили за англосаксонци и обратното. Разбира се, културните различия си оставаха. Имаше хора, които презираха испаноговорещите, докато други бяха убедени, че е полезно да се знаят два езика. Нещата не се променяха бързо. Но хората са си хора и приятелствата изникваха там, където имаше почва за тях, също като любовта... Когато ѝ позволяваха да съществува.

Оттогава той реши повече да не се влюбва. Особено в блондинка.

Затова какво, по дяволите, правеше сега? Това бе нелепо, невъзможно! Трябва да се държи колкото се може по-надалеч от госпожа Аманда-англо-Блейн...

Стисна очи и пак ги отвори срещу просветляващото небе. Изведнъж осъзна, че е стиснал юмруци с такава сила, щото ноктите се бяха впили в дланите му.

Не съм влюбен, каза си гневно. Всичко в тази история е плод на обстоятелствата. Познаваше я само от няколко дни, а тя се бе обърнала към него само защото бе изплашена до смърт и сама. Беше се обърнала към него в тъмното, но едва ли би се осмелила на дневна светлина.

Той изправи рамене. Господи! Веднъж само да се махнат от този проклет остров!

Опита се да се вземе в ръце, ала ядът го изпълваше. Напомни си, че в никакъв случай не може да подложи живота ѝ на риск, а въпреки това бе готов да се нахвърли още сега срещу Роберто, за да сложи край на всичко.

Снощи позна екстаза, тази сутрин — ада.

— Шон!

Обърна се и я видя, застанала зад гърба му. Руса и красива. Тънка, гъвкава, пищна и толкова англосаксонка, че му идеше да закрепчи. Лицето ѝ бе тъй безупречно, златистите ѝ очи пълни с живот над англосаксонските скули. Не различи изражението ѝ, но му се видя бледа под загара. Държеше две чаши кафе и му подаде едната.

Той прие и се улови, че гледа краката ѝ. Дълги, стройни увити около него... Отново му се зави свят.

Господи, как я желаше! С жар и страст, разяждащи го отвътре. Направо тук, на пясъка. Искаше Хулио и Роберто ѝ дори мама Гарсия и Мария да се провалят вдън земя. Желаше я гола под себе си върху белия пясък, далеч от всички хора. Далеч от кошмара, където едно неродено дете може да бъде убито заради наследената си кръв.

Тя се засмя тихо, леко притеснено.

— Няма ли да ме поканиш да седна?

— Няма. Благодаря за кафето. Върви си. Какво правиш тук?

Той се намръщи и се втренчи във водата. Усети как тя се напруга, но знаеше, че така е по-добре. Не му беше трудно да се сприятелява с красиви англосаксонки, да ги кани на срещи, да спи с тях. Но не и да се влюбва.

— Просто излязох с кафето. Никой не ме спря.

— Ами върви някъде другаде.

По лицето ѝ прочете какво да направи със себе си. Тя се обърна кръгом и се отдалечи.

Къде, по дяволите, беше проклетото ФБР? Едно никакво отвличане, а от тях вече толкова време ни следа, ни знак. И имат наглостта да се присмиват на ченгетата!

Тя тръгна, но не обратно към къщата, а покрай брега. Той имаше чувството, че част от сърцето му се е вледенила.

Извърна глава. Роберто също бе излязъл навън, приклепнал до вратата, насочил проклетия си „Магнум“ към Аманда.

Шон погледна към нея. Беше изпила кафето си и сега се къпеше в морето.

Дълго седя така и я наблюдаваше как плува. По едно време се изправи и изстиска дългите си коси. Гърбът ѝ бе гол, лъскав от водата. Беше пооправила по някакъв начин скъсаната фланелка и тя прилепваше към гърдите ѝ като втора кожа. Отрязаните джинси също очертаваха бедрата ѝ.

Шон се изви леко и видя, че Роберто не откъсва очи от нея. Затова стана и тръгна по плажа. Без да мисли за нищо, усети как отново побеснява. Нагази във водата, приближи се към нея, сграбчи я за раменете и я разтърси.

— Пусни ме! — изсъска тя. Хубавите ѝ златисти очи бяха зачервени. От солената вода? Или беше плакала?

Той поомекна.

— Казах ти! Махни си от мен мръсните ръце!

Шон я пусна.

— Снощи нямаше нищо против мръсните ми ръце.

— То беше за снощи.

— Чудесно. Защото, както я караш, скоро няма да са моите мръсни ръце, а на Роберто. И ако си въобразяваш, че пак ще се бия заради теб, много се заблуждаваш.

Шон се извърна и понечи да се отдалечи.

Докато приближаваше къщата, от нея излязоха *senora* Гарсия и Мария. Мария си беше сложила миниатюрни бикини, които ѝ стояха прекрасно. Съучастница в отвличане или не, момичето умееше да се облича. Шон я проследи с поглед, докато тя се запъти към морето.

В този момент усети, че му се говори на испански. Забеляза, че Аманда е легнала по корем на пясъка, далеч от всички останали. Върна се към брега. Мария бе още дете, но в този момент му се играеха детски игри.

Това бе най-дългия ден в живота на Манди.

Когато се събуди, зарадва я самотата, която той ѝ бе предоставил. Макар и омотана в завивките, тя остро усещаше голотата си. Голотата и тялото си. Мускулите, ненапрягани от дълго време, приятно я наболяваха. Усети вина, усети и срам, но в същото време се чувстваше като котка, милвана и обичана.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, защото всичко бе тъй прекрасно. Защото той бе нежен и внимателен, и тъй великолепно буен, а тя бе забравила, че любенето е ярко преживяване. Това я накара отново да почувства вина. Толкова много бе обичала своя съпруг!

Ала дори тогава, наред вината и срама, тя осъзна с неочаквана сила, че той не е в състояние да изтрие миналото, да го заличи. Той бе тъй силен, тъй запленияващ, че тя се опиваше от мисълта за него така както тялото ѝ се опиваше при спомена за ръцете му, за споделената интимност.

Бяха пленници на остров, принудени да бъдат заедно, напомни си тя. Това бе един кошмар и тя се молеше, всичко да свърши и двамата да тръгнат всеки по пътя си, да се върнат към живота, който бяха водили досега. И все пак...

Тя трябваше да го види. Да признае, че се е страхувала от светлината, но че нищо няма да отрече. Искаше отново да го докосне, да се увери, че е още тук... поне засега. Трябваше да му каже колко много държи на него, колко много цени всичко, което прави, колко много... е запленена от него.

Съвсем като истинско влюбване.

Тя се облече, но откри, че фланелката е още по-съдрана. Излезе от стаята, като я придържаше с ръце. *Senora* Гарсия изцъка неодобрително, после ѝ подаде игла и конец и тя я позакърпи. После милата жена ѝ поднесе кафе и тя забърза към плажа, изгаряща от нетърпение да види Шон.

И получи най-ужасяващата плесница, право в лицето. Той беше с Мария. Заболя я толкова много, че цялата бе залята от мъка и объркване. Единственият начин да се отърве от тях бе като се гмурне във водата.

Какво толкова бе правила? Освен любов с него?

Цяла сутрин лежа на слънцето. А той игра с Мария. Да върви по дяволите. Педофил! Но на нея какво ѝ пука? Беше се проявила като глупачка и толкова.

Тогава защо, за бога, отчаянието я разкъсваше с нажежени щипци? Би трябвало всъщност да се притеснява за физическото си добруване. Хуан още не се бе завърнал. Кога ли ще започне Хулио да реже пръстите ѝ един по един?

Женски глас заговори укорително на испански. Манди се претърколи и видя *senora* Гарсия до себе си с чиния в ръка. Поклати глава. Не беше гладна.

Senora Гарсия въздъхна, отпусна тежко пълното си тяло на пясъка до нея и я накара да вземе храната.

Манди започна да яде примирено. Обядът се състоеше от тънка пържола с ориз и черен боб, стотвени невероятно вкусно. Омете всичко, докато *senora* Гарсия се усмихваше добродушно.

По едно време възрастната жена изчезна, после се появи отново с чаша кока-кола. Манди ѝ благодари и заотпива с наслада от студената

напитка. *Senora* Гарсия си тръгна и повече не се върна.

Скучаеща, все по-тревожна и разстроена, колкото и да си внушаваше кураж, Манди отново навлезе във водата. Плува дълго, докато изведнъж не се натъкна на друго тяло. Нечии ръце я сграбчиха и тя се озова в упор с Роберто.

Той се изсмия подигравателно. Тя запляска във водата по-надалеч от него, но се натъкна на второ тяло.

Шон!

Той я придърпа към гърдите си, както беше с гръб към него, без да я погледне. Всъщност се взираше над водата към Роберто, който заплува надалеч от тях.

Шон обаче не я пусна. Водата беше хладна, ала тялото му бе горещо като пъкъл. Усещаше всяка частица от него.

Ядоса се и се опита рязко да се освободи. И в същото време усети как сърцето му тупти с нейното и превръща кръвта ѝ в жар. Прииска ѝ се да са стари приятели и любовници. Да могат да се смеят като деца, извършили заедно пакост, да могат под прикритието на водата да свалят джинсите си и да притиснат тела...

Роберто заплува към Мария. *Senora* Гарсия се беше скрила в къщата. На брега беше само Хулио, облегал на стената на къщата.

Сцената можеше спокойно да е извадена от рекламна брошура на туристическа агенция. Ако не беше пистолетът в ръката на Хулио.

На Манди ѝ се прииска да наруши мълчанието, да каже на Шон колко го мрази, да се маха... Веднага! Ала шепотът му парна ухото ѝ, тих, копринен, чувствен. Тъй дрезгав и галещ, че внезапно съзнанието ѝ бе пометено от всяка следа от мисъл, с изключение на... С изключение на тази всепоглъщаща възбуда. Тя препусна по тялото ѝ и го подчини. Изцяло.

— Не мърдай — примоли се той.

Ръцете му я прегърнаха още по-силно и той запристъпя заднешком във водата към по-дълбокото. Усети се безтегловна, краката ѝ не докосваха дъното. Просто се носеше редом с него, а ръцете му придържаха бедрата ѝ на равнището на неговите.

И тогава се озоваха в по-дълбоки води. Тъй прохладни, докато телата им горяха. Тя не помръдваше, не се опитваше и да каже нещо. Ръцете му бавно зашариха по нея, уловиха в шепи гърдите ѝ, палците

му загалиха зърната. В гърлото ѝ приседна глуха въздишка, когато той притисна горещи устни към тила ѝ.

И тогава Шон задвижи ръце тъй умело, че тя отново се преизпълни с трепетно желание — тъй осезаемо, че се пребори дори със силата на парещото слънце. Усети как ръката му се плъзва по корема ѝ, после пръстите му се пъгнаха под колана на джинсите, преди да започнат да свалят ципа. Натискът на дланта му върху корема ѝ я накара да задиша тежко, а сърцето ѝ запрепуска лудешки. Помисли, че губи разсъдък, но в същия миг настигна облаците, защото мислите ѝ срещнаха неговите. И всичко това бе постигнато от едно просто докосване, тяло о тяло. Нуждата... желанието... въпреки всичко... Имаше нещо потайно, незаконно и затова още по-изкушаващо. Би трябвало да се шокира, да го намрази, да го отблъсне, да закрещи...

А вместо това едва дочакваше да го усети вътре в себе си. Джинсите ѝ се изхлузиха, но той ги подхвана. Тя беше гола под водата. Шон обхвана с една ръка кръста ѝ, а с другата заигра по бедрата ѝ. След това бързо я повдигна, докато бедрата ѝ не се заключиха около неговите.

Нямаше сили да го гледа в очите, затова облегна глава на рамото му. Сподави един вик на възторг, който сам се надигна към устните ѝ в мига, в който той рязко навлезе в нея, и леко заби зъби в плътта му.

— Гледай ме — нареди той прегракнало. — Смей се, все едно, че си говорим.

— Не... не мога — задъхано изрече тя.

Той я изпълваше. Тя гореше, до болка, искаше още.

— Манди... моля те. Ох, Манди!

И като отметна насила главата ѝ назад, Шон я накара да преплете пръсти зад тила му и да го погледне в очите. И двамата осъзнаха за пореден път факта, че всеки миг другите могат да разберат какво вършат, но това правеше всяко движение още по-възбуждащо. Плясъкът на водата и чудото на неговото присъствие, караше пулсиращото напрежение да се надига бързо в нея на горещи вълни. Ах, колко прекрасно беше! Изведнъж разбра, че ще избухне и ще закрещи от радост, че всичко това се случва.

Но не закрещи. Той улови устните ѝ в своите и животинският ѝ вик на разтърсващо задоволство бе пленен между тях. Притисна я с

все сила към себе си, направи последно силно движение и тя се отпусна, неспособна да реагира. Слава богу, че я държеше.

Водата се развълнува край тях и дори ѝ се стори, че става по-студена.

— Трябва да си ги сложиш — дрезгаво изрече той.

— Не мога да помръдна.

— Трябва.

— Ти ги свали, ти ми ги обуй.

Тя се чувстваше морно отпусната. В отговор той се засмя гърлено. Искаше ѝ се да забрави всичко. Искаше да остане така, облегната на рамото му, и да заспи.

— Дадено — съгласи се той развеселено.

И се гмурна под водата, след като я пусна. Но това, което започна да ѝ прави, нямаше нищо общо с обуването на джинсите и имаше много общо с възобновената ѝ възбуда. Тя понечи да го спре, нагълта вода, грабна от него джинсите си и започна да прави опити да ги нахлузи.

Когато накрая успя, той още се смееше.

— Не е честно! — възкликна Манди.

Изведнъж той я придърпа плътно към себе си, към сърцето си. Шепотът му парна ухото ѝ.

— Извини ме. Ще ми простиш ли?

— Мисля, че току-що го сторих.

— Не, това беше секс, не прошка. Прощаваш ли ми?

Тя не можеше да отговори. Не знаеше дали му прощава, но знаеше със сигурност, че не искаше да го пусне, искаше да го задържи до себе си.

— По дяволите! Хулио пак размахва проклетия си пищов. Хайде. Трябва да вървим. Вече се стъмва.

Наистина се стъмваше. А след това последва и караница между Хулио и Роберто.

Манди нищо не разбра. Целият скандал беше на испански. Всички бяха в кухнята, когато се започна, вечеряха кренвирши и хляб. *Senora* Гарсия реши, че Манди не бива да присъства на караницата и бързо я отведе в стаята ѝ, накара я да чака и след малко се върна със сапун и шампоан. Манди инстинктивно разбра, че въпреки

настояването на възрастната жена тя да вземе един душ, всъщност причината е другаде. *Senora* Гарсия беше много разстроена.

Изплаши я и фактът, че Шон също бе разстроен от спора. Той не възрази, когато *senora* Гарсия отведе Манди. Остана при другите, заслушан напрегнато в спора им.

Манди взе да се разхожда нервно из стаята, заслушана в извисяващите се гласове. Накрая реши все пак да се изкъпе, поне щеше да убие малко време.

Когато се върна в стаята, Шон беше там, легнал под одеялото, с отворени очи, загледан в тавана. Бързо се обърна към нея и се усмихна на светлината на фенера.

— Какво... — започна тя.

Но той не ѝ даде да довърши мисълта си. Скочи от дюшека и тогава тя видя, че е гол. Приблужи се бързо и започна да сваля навитата около тялото ѝ хавлия. После зацелува раменете ѝ, гърдите, корема.

Тя го улови за раменете.

— Чакай, Шон. За какво беше всичко това? Какво става?

— По-късно — промърмори той.

Ръцете му бяха върху бедрата ѝ, устните му притиснати към корема ѝ. Дъхът му пареше плътта ѝ и тялото на Манди неволно откликна на тази ласка.

Тя зарови пръсти в косата му.

— Шон...

Той раздалечи краката ѝ и устата му се плъзна надолу, докато Манди усети, че ѝ прималява.

Забрави въпроса, който искаше да му зададе. Забрави всичко. Пое си рязко въздух и се вкопчи в косата му, защото това бе единственият начин да се задържи на крака.

Почти заплака, толкова силно бе усещането. Загърчи се и заскимтя и му се отдаде докрай. И чак тогава той подхвана безсилното ѝ тяло, отнесе го върху дюшека и потърси собственото си удовлетворение.

Чудната топлина на нощта обгърна Манди с такава пълнота, че островът сякаш се превърна в техен, единствено техен. Накрая, след като полежаха мълчаливо един до друг, Шон се обърна към нея и приглади назад все още влажната ѝ коса.

— Трябва да направим нещо... утре сутринта.

Сърцето ѝ подскочи и запрепуска, пронизвайки я като нож.

— Какво? Какво е станало?

— Хуан така и не се върна. Роберто смята, че са го заловили.

Иска да вземе утре лодката и да се върне в Маями.

Манди се намръщи в мрака.

— Нищо не разбирам.

Шон дълго се колеба.

— Иска да отнесе със себе си като доказателство един от твоите... пръсти. Нарече Хулио страхливец без убеждения, каза, че баща му още дълго ще гние в затвора, ако не...

— Господи! — изхълца Манди.

Пръстите на Шон я сграбчиха болезнено за косата.

— Ти нищо няма да предприемаш! Разбираш ли? Ще стоиш тук и няма да мърдаш. Нищо да не предприемаш, чу ли? Няма да съм в състояние да изпълня намеренията си, ако трябва да се притеснявам и за теб, ясно ли е? А сега спи.

— Да спя?

— Да!

Тя никога нямаше да заспи. И тази нощ наистина не можа да склопи очи.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Шон също не заспа. Цяла нощ лежа по гръб и крои планове.

На някои неща го бяха учили, други сам беше усвоил. Индивидуалните прояви на героизъм рядко се срещаха в полицейската практика. Престрелките съвсем не са всекидневие и дори ченгетата от отдела за наркотици не търчат напред-назад с пушещи пистолети в ръка.

Основата на полицейската работа се състои в това да направиш всичко възможно, дори невъзможното, жертвата да не пострада. Ако това беше обикновено отвлечане, ако криеха Аманда някъде в големия град без полицаи до нея, както в случая, той и партньорът му, а и целият екип, разследващ случая, щяха да работят съвместно с ФБР, тъй като отвлечанията са федерално престъпление. В случая обаче той не беше действал по установения ред. Не беше писал отчети в три екземпляра. Не беше си блъскал с часове главата зад бюрото в миниатюрната кутийка на петия етаж, която наричаше свой кабинет. Нямаше ги и безкрайните спорове с ФБР.

Но пък от друга страна това положение беше уникално. Беше плувал в морето с невиджано красива блондинка. Подобно нещо не ти се случва всеки ден. Дори се беше любил с нея. Ама че щяха да позеленеят от завист момчетата в участъка!

На това поне можеше да разчита. Само дето се беше привързал към нея, сякаш беше вчерашен хлапак. Историята не можеше да има продължение, просто нямаше такъв сценарий. Той и госпожа „Расов предразсъдък“ просто не бяха кроени с една ножица и между тях нищо не можеше да има.

Хайде обаче да погледнем нещата в очите. Той й имаше зъб. А тя не заслужаваше яда му. Но така или иначе, докато му я отнеме, по множество причини тя бе негова и нямаше да допусне косъм да падне от главата ѝ, докато е жив.

Работата не беше шега, предупреди сам себе си. Засега беше играл по свирката на престъпниците, защото и най-големият глупак

знаеше какво може да направи с човешкото тяло един-единствен куршум от „Магнум 357“. Ако му се случеше, той бе отписан от света и нищо нямаше да може да направи за нея. Ала сега...

По дяволите проклетото ФБР! Вече трябваше да са тук!

Разделяй и владей — мъдрост, по-стара от времето, но и също толкова вярна. Трябваше да изненада единия от тях, да му отнеме оръжието и, ако се наложи, да застреля другия.

Въпреки всичко не изпитваше омраза към Хулио Гарсия. Хулио беше просто един мечтател, изгубил представа за времето, в което живееха, вярващ, че ще промени света. Не това бе начинът да го постигне, но Хулио бе от безразсъдните. Шон просто не знаеше на какво е способен, ако бъде притиснат натясно.

И все пак трябваше да се опита да обезоръжи именно Хулио. Щеше да е рисковано, но нямаше друг начин. Роберто бе закоравял престъпник. Ще отреже пръста на Манди, без да му мигне окото. Ако му се предоставеше и най-минималната възможност би я изнасилвал, докато умре — без изобщо да се замисли.

Шон не мислеше, че *senora* Гарсия ще се намеси. Тя явно си даваше сметка, че синът ѝ се е запътил със сигурна крачка към затвора. Просто бе решила стоически да го чака да излезе оттам.

А Мария? Мария бе непредвидима. При определени обстоятелства би била опасна. Но от друга страна не би подложила и на най-малък риск драгоценната си красота.

— Шон!

Манди прошепна името му тихо, като настъпващото утро, и докосна ръката му, сигурна, че е буден.

Той я отбутна от себе си. Последното нещо, което му трябваше сега, бе да бъде докосван. Не биваше да се колебае, не биваше да мисли за нея. Докосна устните ѝ с пръст в мрака.

— Нито дума, нито движение, нито звук! Чуваш ли?

— Ей! Моят пръст е поставен на карта, не твоят!

— Мълчи. Сериозно ти говоря! Или искаш да ме убият? — попита той сърдито.

Стори му се, че очите ѝ замяха мълнии, дори в тъмното.

— Не! Предпочитам сама да те убия.

Той се засмя тихо, стисна ръката ѝ и взе да търси пипнешком джинсите си. После стана бързо и тръгна към вратата. Както и

очакваше, Хулио и Роберто — този път и двамата — спяха върху постелки пред вратата. Роберто се размърда леко и загледа Шон с презрително присвити зорки очи. После Хулио се събуди, така че Роберто пак се отпусна и заспа.

Странно, че Хулио тръгна веднага след него, но това бе от полза за Шон, та той дори се зарадва. Не погледна назад, само напрегна инстинктивно рамене и излезе през кухненската врата, за да тръгне право към брега. Спря досами водата.

— Да не си разстроен, приятел? — попита иззад гърба му Хулио. Шон сви рамене и го зачака да се приближи още повече.

— Няма да я боли, поне не много — продължи Хулио. — Ще оцелее. Какво е едно малко пръстче, а? Те трябва да разберат, че не се шегувам.

Шон продължи да гледа напред към морето.

— Едно малко пръстче, казваш? Хулио, сега пък аз ще ти задам въпрос: какво е за теб едно малко пръстче? И помисли за нещо друго — ами ако те заловят? До този момент не си я наранил. Тя може и да свидетелства в твоя полза. Знам, че те харесва.

Хулио се изсмя злобно.

— Американка да свидетелства в моя полза? Не, не го вярвам. Нейният мъж не пожела да освободи невинен, защо тя да си дава труд за един виновен?

— Не я осакатявай, Хулио.

— Какво? Да я осакатя ли? — попита раздражено Хулио, и се приближи още. — Нима ще сторя нещо на очите ѝ? На краката ѝ? На нещо, което тя цени? Ще оставя всичко, което заслужава да бъде обичано. А един ден тя ще се гордее с отрязания пръст като символ на нейната храброст.

— По-вероятно е да умре тук — отвърна Шон с горчивина. — Ще хване тетанус от мръсните ножове. Кръвта ѝ ще бъде отровена.

— Хората са оцелявали с къде-къде по-страшни рани.

Хулио беше съвсем близо — както Шон го искаше. Не можа да изрече нищо повече. Шон заби остро лакът в ребрата му — с такава сила, че Хулио се преви одве, неспособен да си поеме въздух. Шон не можеше да си позволи да прояви милост към него. Рязко заби коляно в челюстта му и го запрати назад.

Пистолетът тупна на пясъка, без, слава богу, да произведе изстрел, парче безобиден метал.

Шон бързо го вдигна и го затыкна в джинсите си, после протегна ръка на Хулио.

— Извинявай, *amigo*, но няма да ти разреша да я докоснеш дори с пръст.

Хулио, все още неспособен да се изправи на крака, с разкървавена уста, се вкопчи в ръката на Шон и го изгледа пронизващо.

— Роберто беше прав! — с мъка произнесе той. — Трябваше да те убия в самото начало.

— Мисля, че имаш счупени ребра — каза Шон.

— Ще се разкрещя. Ще извикам на Роберто да я убие.

— Ти не я искаш мъртва и много добре го знаеш. Нито желаяш да бъдеш обвинен в убийство. Пък и се съмнявам, че в този момент си в състояние изобщо да крещиш високо.

Хулио се намръщи и Шон разбра, че ребрата силно го болят.

— Да тръгваме — каза. — Щом приближим вратата, ще повикаш Роберто да излезе навън. Няма да издаваш тревога, иначе ще ти продупча главата. Ясно ли е?

Хулио намръщено позволи да бъде завлечен назад към вратата на съборетината.

— Хайде! — настоя Шон и го разтърси.

— Добре де, добре. — Той се поколеба още секунда, после извика: — Роберто! Роберто! *Ven aqui!*^[1]

Те зачакаха. Шон държеше Хулио като щит пред себе си. Ослуша се и чу стъпки. Вратата се отвори и макар че викът на Хулио не бе прозвучал тревожно, Роберто бе нащрек. Подушил опасността, той погледна иззад открената вратата... и стреля по Шон.

Шон наведе бързо глава и веднага стреля в отговор. Нямахме друг избор.

Намръщи се, когато Роберто изкрещя. Писъкът бе последван от още един и още един. Мария беше станала, също и *senora* Гарсия. Всички крещяха вкупом.

Шон отново побутна Хулио пред себе си и влезе в къщата, като търсеше с поглед Роберто.

Откри го на пода, свит до стената, оставил кървава диря по дъсчения под. Шон видя, че е бил улучен само в ръката, но раната кървеше обилно.

Роберто бе коленичил от болка. Мария стоеше до задната врата, вдигнала ръце, цялата се тресеше и истерично пищеше. *Senora* Гарсия стоеше с пепеляво лице.

Шон кимна с глава към ранения.

— Погрижете се за него — нареди лаконично и внимателно се пресегна да вземе от Роберто втория пистолет.

Почти не обърна внимание, че Мария се скри в стаята си. Нареди на Хулио да седне до ранения си съучастник.

— Ти го уби — каза Хулио с упрек в гласа.

— Не съм. Ще оживее.

— Какъв си всъщност? — попита Хулио и присви очи. — Не си градинар.

Шон въздъхна.

— Аз съм лейтенант Рамиро, от отдела за убийства.

— Е, Роберто, поне ни е казал истинското си име — опита се Хулио да се пошегува с обезумелия от болка мъж.

Senora Гарсия се бе навела над него и оглеждаше раната.

— Пусни пистолета... ченге!

Очите на Шон се стрелнаха моментално към Мария, която бе насочила срещу него малък „Смит & Уесън“ със седефена дръжка. Той от своя страна насочи „Магнум“-а срещу нея.

— Няма да стреляш, малката! Пусни го на пода.

Мария се усмихна и вдигна дулото над главата му, после натисна спусъка. Куршумът мина през тънките дъски, като ги раздробиха на тресчици.

— Не бих разчитал на това, лейтенанте — изрече тя спокойно и добави цветуща заплаха на испански.

Той тъкмо се канеше да провери дали блъфира и да стреля на свой ред, когато вратата на другата спалня се разтвори внезапно и на прага застана Аманда Блейн в цялото си русо великолепие и ярост. За голямо учудване на Шон, в ръката си държеше сгъваем нож, чието острие незабавно допря в гърба на Мария.

— Казаха ти да го пуснеш, пикло! Писна ми от теб!

Мария, кротко като агънце, пусна пистолета да тупне на пода.

— Вземи го! — побърза Шон да каже и Аманда го послужи начаса. — Вие двамата — Хулио, Мария — бързо в спалнята! *Senora*, бихте ли помогнали на Роберто?

Senora Гарсия погледна Шон с молба в очите.

— Той има нужда от лечение, от лекарство — замоли го тя на испански.

— Съжалявам. Трябвало е да мисли за това, преди да стреля по мен.

Когато всички бяха затворени в спалнята, която бяха споделяли двамата с Манди... с госпожа Блейн, поправи се той, защото вече започна отново да я нарича така — Шон застава на прага и официално обяви, че са под домашен арест, след което им прочете конституционните права. Макар че, тъй като се намираха на територията на Бахама, щеше да му се наложи отново да го стори, понеже тук нямаше правомощия. Все пак предпочиташе да не рискува.

Тъкмо залостваше вратата, когато чу възбудения глас на Аманда:

— Шон! Корабчето! Корабчето на Хулио се връща!

Шон дотича до нея и се загледа през прозореца.

— Нали ти казах да си стоиш в стаята и да не чувам звук от теб!

Огромните ѝ златисти очи се впиха в неговите.

— Но ти имаше нужда от мен!

— Напълно контролирах положението.

— Хм... — изпръхтя Аманда. — Тя умираше от желание да простреля... определена част от анатомията ти. Стори ми се, че би ти липсвала... въпросната част.

— Аз пък мислех, че не разбираш испански.

— Все съм усвоила някоя и друга дума.

— Все жизненоважни думи, както виждам.

— Шон, корабчето!

— А, да.

— Е?

Той сви рамене.

— Може да е Хуан. Или Хуан, бахамските власти и ФБР. — Гледа я известно време замислено, после додаде: — Така или иначе, госпожо Блейн, ще можеш да се прибереш у дома. Не се ли радваш?

— Разбира се. А ти?

— И още как. Имам да пиша купища доклади. — Погледа я замислено още малко, после отмести очи към прозореца.

— Както казах, може да е Хуан. Или Хуан плюс властите. Трябва да разберем. Ще изляза навън. Той няма да се изненада, ако ме види на брега. Ти остани тук. Ако някой се опита да излезе — макар че резето би трябвало да издържи — стреляй. Не задавай въпроси, а направо стреляй. Разбра ли?

— Шон...

— Разбра ли?

— Да, сър! Да, господин полицай! Да, лейтенант Рамиро!

— Проклети БАСП-ки! — промърмори той, докато отваряше вратата на кухнята.

— Извинете, лейтенанте!

— Какво? — попита той и се спря. Между тях вече се отваряше пропаст.

— Аз съм католичка, за ваше сведение.

Той се намръщи и поклати глава неразбиращо.

— Радвам се за вас, госпожо Блейн. Само че какво, по дяволите, ме засяга това?

Тя се усмихна с горчивина.

— Ами току-що ме нарекохте БАСП-ка, което е съкращение на Бял Англо-Саксонец Протестант. Ще трябва да ме наричате по друг начин, тъй като не съм протестантка.

— О, Господи! — простена той тихо и се измъкна безшумно през вратата.

Седна на брега и загледа приближаващото се корабче. Седеше сковано, скрил пистолета в скута си, гложден от вътрешно напрежение. Всъщност всичко мина доста гладко. Далеч по-добре, отколкото изобщо беше очаквал. Никой не изгуби живота си. А сред оцелелите бяха той и жертвата. Госпожа Аманда Блейн. Нямаха дори драскотина.

Но се опасяваше сега да не се окаже, че Хуан пристига сам или с подкрепление. Усети възбуда и тревога... и някаква всеизпълваща го празнота, което го учуди.

Нали искаше всичко това да свърши? Ами да, искаше. Беше си отвличане, животът на една невинна бе изложен на опасност. Преживяното по принуждение никога не бе истинско. Никога. Всичко се бе случило наред един кошмар.

Ала сега всичко бе свършило и той се чувстваше празен.

Не изпускаше корабчето от очи. То се канеше да хвърли котва и Шон различи Хуан на палубата.

И тогава зърна и друг мъж, макар че онзи само се мярна много бързо. Висок мъж в униформа.

Изправи се, без да се замисли, завика по посока на корабчето, замаха с ръце.

— Ей! Всичко е наред! Идвайте!

Мъжът престана да се крие и опря мегафон до устните си.

— Вие ли сте лейтенант Рамиро?

— Аз съм, аз съм! Хайде!

— Къде е госпожа Блейн?

— Вътре! Жива и здрава!

Старият платноход изведнъж се препълни с хора. Хуан бе окован в белезници и изведнъж изчезна, отведен нанякъде. Свалиха лодка и в нея се качиха петима. Двама представители на бахамските власти, един мъж с костюм и жилетка, и друг, по-възрастен, достолепен, с тъжно изпито лице и прошарена коса. Шон го разпозна от снимките, които бе виждал. Сенаторът Питър Блейн.

Шон стоеше неподвижно и чакаше лодката да се приближи. Дори не разбра, че Аманда е излязла от къщата, че е застанала зад него. Не усещаше нищо, освен ветреца и пясъка под голите си стъпала.

— Манди! Манди!

Възрастният не дочака лодката да се приближи до брега. Скочи от нея в плитката вода, като се намокри почти до коленете.

— Манди!

Само след секунда тя тичаше към него и потъна в прегръдките му. Виждаше се от пръв поглед колко се обичат.

Шон изведнъж усети, че не може да диша. Мъжът нещо говореше, нечленоразделно, колко били изплашени всички, какъв глупак бил, как никога, ама никога нямало пак да изложи живота ѝ на опасност.

Когато преди време Блейн се отказа високомерно от полицейска охрана, Шон се подразни, но като наблюдаваше сега разигралата се пред очите му сцена и болката в очите на сенатора, някак си го оневини. В края на краищата, ако беше приел да го охраняват,

полицаяте нямаше да са на пристана, когато Аманда Блейн бе отвлечена.

Макар че Блейн не се нуждаеше да бъде оправдаван от Шон. Старецът съзерцаваше снаха си, сякаш виждаше милион долара на куп, а Манди възбудено му обясняваше, че изобщо не било толкова лошо, че се чувствала великолепно, че той нямал никаква вина и тя много се радвала да го види.

Но много скоро Шон бе откъснат от умилителната сцена, тъй като един от мъжете в костюми се запъти към него.

— Рамиро? Аз съм Фаркел, от ФБР. Какво е положението тук?

Интересно защо ченгетата на ФБР имаха такова въздействие върху хората. Фаркел само се беше представил, а Шон вече изпитваше неприязън към него. Беше от онези изпити мъже с тесен нос, кафяви очи, кестенява коса и безцветно лице. Усмивката му приличаше повече на гротескна гримаса.

Шон посочи с ръка съборетината.

— Двама мъже и две жени. В задната стая вляво. Единият е прострелят в рамото, вероятно се нуждае от спешна медицинска помощ.

Агентът на ФБР се намръщи.

— Значи е имало престрелка? Вероятно сте надвишили правомощията си, лейтенанте. Трябвало е да изчакате появата ни. Можели сте да нараните цивилно лице.

Шон едва забележимо присви устни.

— Извинете ме, Фаркел, но те вече се канеха да започнат да кълцат пръстите й тази сутрин и на мен това ми се стори крайно неучтиво.

— Един пръст е за предпочитане пред нейния живот — надуто репликира Фаркел.

— Те са там, отзад, господин Фаркел. И сега вече са под ваша отговорност, ако не се лъжа. И по-кратко с възрастната жена. Тя беше неохотен участник в цялата тази история.

Агентът на ФБР мина покрай него, а неговият партньор — по-млад русоляв мъж — хвърли извинителен поглед на Шон, който му се усмихна в отговор. Някои от федералните не бяха лоши момчета. Той дори бе готов да се обзаложи, че този споделяше мнението му за Фаркел.

— Нещастни полицайчета — мърмореше Фаркел. — Всички се изживяват като герои от телевизионни сериали.

— Как му е малкото име? — сериозно попита Шон по-младия агент.

Онзи се засмя.

— Фред. Името му е Фред Фаркел.

— Прилича точно на Фред Фаркел — измърмори Шон.

Русия протегна ръка.

— Аз съм Бил Дъфи. Извинете, лейтенанте, но той ми е шеф. В бъдеще обаче ще се постарая да имате работа предимно с мен.

Шон кимна. След това двамата бахамски полицаи дойдоха да му се представят и също да го разпитат за положението, и те не питаеха голяма любов към Фред Фаркел, поради което Шон си направи извода, че онзи се е опитал да узурпира властта.

Сега това нямаше значение. За него случаят беше приключил. Оставаше попълването на безкрайните бумаги.

По-високият бахамец, който се казваше Мат Хейнс, тихо осведоми Шон, че се очаква катер, с който да ги отведат обратно в Маями. Шон му благодари, след което двамата с Бил Дъфи влязоха в къщата.

Най-сетне можа да хвърли един поглед на Манди. За миг очите ѝ срещната неговите. И за миг на него му се стори, че видя нещо в тях. Нещо като обич. Нещо, надхвърлящо обстоятелствата.

После тази искра изчезна. Сенаторът я прегърна през рамената и възторжено я задърпа напред, твърдо решил да се добере до Шон.

Питър Блейн вървеше с протегнатата напред ръка, с широка, топла и много човечна усмивка, и Шон си помисли, че сега вече му е ясно защо старецът печели мандат подир мандат.

— Лейтенант Рамиро! Сто живота няма да ми стигнат да изразя всичката си признателност!

Шон стисна протегнатата ръка, като се стараеше да не поглежда към Манди.

— За мен беше удоволствие, сенаторе. Искам да кажа, че не съм направил нищо изключително. Тоест...

Шон взе да се изчервява. Май не успяваше да каже нищо свястно.

— Нищо изключително! — възкликна Питър Блейн. — Ами че ти, синко, си бил видян! Видели са те как скачаш от пристана и се опитваш да се качиш на моторницата! За мен това превишава, и то с много, служебните задължения. Прекалено си скромнен.

— О, да. Скромнен е. Ужасно скромнен — намеси се Манди. И тя беше смутена не по-малко от него, защото и двамата знаеха, че никой от тях не бе проявил и капчица скромност. Добре, че Питър Блейн не подозираше нищо.

Значи това е нейният свекър. Бащата на Пол. Божичко, какво, ли щеше да си помисли, ако знаеше?

Тя се чувстваше ужасно. Толкова неща искаше да каже на Шон, а нищо не можеше да изрече. Поне тук. Не и сега.

Загледа го в очите и като срещна погледа му, цялото ѝ същество сякаш се смрази.

Очите му бяха ярки, все така зелени като изумруди, все така твърди като диаманти. Трябва да е била луда, когато е допуснала, че в него има някаква нежност. Това не бе мъжът, когото бе познавала, не бе мъжът, с когото бе се любила. С когото бе лежала уплашена в мрака. С когото бе победила накрая.

Погледът му превърна топлия карибски ден в полярна нощ. Отново пред нея бе непознатият, който ѝ нареди да се махне от плажа, който я ненавиждаше, след като я бе обичал.

Тя вдигна глава, усети как очите ѝ се напълват със сълзи и си заповяда да не пролее нито една. Не можеше да разбере какво става вътре в този човек и реши, че не иска и да научи, че не ѝ пука.

Обстоятелствата... вече ги нямаше. До нея стоеше Питър. Трябва да гледа на последните няколко дни като на лош сън, заблуда, кошмар.

Протегна ръка на Шон, хладна като морските вълни.

— Лейтенанте, и аз искам да ви благодаря.

Той пое ръката ѝ с крива усмивка. Спомни си как същата тази ръка шареше по тялото му. Тъй тънка, мека, изящна... А сега тъй чужда.

— Няма за какво, госпожо Блейн — изрече провлачено. — Винаги на вашите услуги.

— О, няма да се отървете така лесно от нас — увери го сенаторът. — Ще имам грижата за това.

Шон се усмихна. Това бе полицейската съдба. Арестуваните искат да те убият, спасените искат да ти бъдат приятели за цял живот. Питър Блейн щеше да забрави обещанието си. Като всички останали.

— Разбира се — съгласи се той с усмивка.

— Шон... Лейтенанте, сега какво ще стане? — сковано го попита Манди.

Шон сви рамене.

— Федералните ще предявят няколко обвинения. Предполагам, че ще искат от вас да свидетелствате в съда. — Усмихна ѝ се малко закачливо, после се засмя високо. — Фред Фаркел ще отговори на всичките ви въпроси. Топката е вече в негови ръце.

Манди кимна. Тримата замълчаха и това като че ли озадачи Питър Блейн. Но нямаше значение. На хоризонта се появи два катера.

Мат Хейнс излезе от къщата и тръгна към тях.

— Лейтенанте, госпожо Блейн, налага се да ви помолим да останете за малко в Насо. Надявам се, че нямате нищо против. Трябва просто да изясним някои неща и да се погрижим за подробностите около екстрадирането. Само за тази нощ. Много съжалявам. Знам, че нямате търпение да се приберете у дома.

И изведнъж всички се изсипаха на плажа — Хулио в белезници, Роберто, Мария, *сепога* Гарсия, агентите на ФБР и бахамците. Хулио се задържа за малко пред Манди и Питър.

— *Senor* Блейн, никога не съм искал да ѝ причиня зло. Но сега може би ще разберете. Аз желая свободата на баща си така, както вие сте желали нейната.

Питър Блейн се усмихна тъжно.

— Хулио, нали ти казах, че правя каквото мога. Освобождането на баща ти е въпрос на седмици. Само че сега ти ще влезеш в затвора.

— Това няма значение, ако баща ми е свободен.

— Тръгвай, Гарсия — грубо го подкани Фаркел.

И те отминаха. Манди се зарадва като разбра, че няма да пътуват в същия катер. Беше ѝ мъчно за *senora* Гарсия, дори и за Хулио. Но никога вече не искаше да види Роберто — докато е жива!

Трябваше да седи редом с Шон в лодката, която ги отведе на катера. Трябваше да усеща голия му крак, да бъде гъделичкана от

късите тъмни косъмчета. Да усеща дъха му, да вдъхва мириса му.

Не го погледна. Гледаше право пред себе си.

На катера усети нещо като облекчение. Дадоха ѝ малка кабинка, в която можеше да се изкъпе, и удобен, мек хавлиен халат.

Къпа се дълго, не ѝ се излизаше от чистата вода. Не ѝ се излизаше и на палубата, макар да знаеше с какво нетърпение я очаква Питър. Той ще ѝ задава въпроси, естествено. И, естествено, Шон също ще бъде там. И... Господи!

Все пак се наложи рано или късно да се появи на палубата. За голямо облекчение, от Шон нямаше и следа.

Поднесоха ѝ прекрасна напитка с ром и още по-прекрасен обяд. Питър седеше редом, той просто не искаше да се откъсне от нея. Уведоми я, че родителите ѝ вече знаят, че е в безопасност, че помолил един от студентите да храни котката ѝ. Бъбреше непрекъснато, което не бе никак характерно за него. Накрая я попита:

— Ох, Аманда! Наистина ли си добре? Освен теб си нямам никого, скъпа!

Стомахът ѝ се преобърна от чувство за вина.

— Добре съм, Питър, честа дума.

— Но как...

Тя си пое дълбоко дъх.

— Шон... Лейтенант Рамиро, се престори на твой градинар.

— Мой градинар?

Тя направи гримаса и сведе очи към чашата с коктейла.

— Испанският му е безупречен. Той е... ъ-ъ-ъ... наполовина кубинец. Убеди ги, че бил твоят отруден градинар и мой... любовник, и ще може да ме накара да се държа кротко. Жулио всъщност не е закоравял убиец, за разлика от съучастника му Роберто. Благодарение на лейтенанта бях в пълна безопасност почти през цялото време. А *senora* Гарсия наистина не бива да бъде наказвана, Питър. Дано да се намери някакъв начин да отърве затвора. Тя беше против всичко, което ставаше, и се държа много добре с мен.

Той я потупа по ръката.

— Ще видя какво може да се направи, мила. Ще можеш да се изкажеш в нейна защита по време на процеса.

Манди кимна и се запита къде ли е Шон. Изглежда Питър неволно следваше мислите ѝ.

— Къде е онзи младеж? — попита високо. — Много искам да го опозная по-добре. Много е интересен, не мислиш ли?

— Ами... да — отвърна Манди и преглътна.

Повече не го видя обаче, поне на катера. Пристигнаха в пристанището на Насо и бяха настанени в един хотел в края на Маркет Стрийт. Манди се настани в стаята си и почти веднага пристигна Питър с куфар, в който бе напъхал нейни дрехи веднага след като му разрешили да придружи служебните лица.

Едва успя да се преоблече и веднага я поведоха към полицейския участък. Властите се държаха много любезно. Зададоха ѝ хиляди въпроси, на които тя отговори възможно най-изчерпателно.

След това беше свободна... Или поне така си мислеше. Пред вратата я причакваше агентът на ФБР Фаркел, който я предупреди, че веднага след завръщането ѝ в Щатите отново ще бъде привикана за разпит.

Болеше я силно глава, и само Фаркел ѝ липсваше. Мислеше си, че ще се пръсне, когато се намеси Шон.

Той също се беше преоблякъл — в лек сив костюм, строг, но много му отиваше. Появи се изневиделица от една стая и заговори, но на Фаркел, не на нея:

— По-спокойно, Фред. Ако те чуе човек, ще си помисли, че госпожа Блейн е престъпникът. За днес вече много ѝ дойде, не мислиш ли?

Фаркел го погледна сковано.

— Аз просто...

— Ще дойде ѝ твоят ден — прекъсна го Шон. — Но тази вечер тя е свободна. Самолетът ни излита рано сутринта и щом кацне в Щатите, ще можеш да я подложиш на разпит.

— А довечера? — чу Манди шепота си.

Отговори Питър:

— Довечера ще си поживеем! Онзи приятен бахамски полицаи ни препоръча да вечеряме в „Райския остров“, после ще гледаме шоу и дори ще поиграем комар. — Той се засмя и прегърна Манди през раменете, придръпвайки я към себе си. — Манди, според мен дължим на лейтенант Рамиро най-хубавата вечеря, която предлагат Бахамите. Ти, аз и лейтенантът... в „Райския остров“!

Не, раят вече го нямаше, помисли си Манди отчаяно. Но какво можеше да направи? Свекър ѝ от едната страна, мъжът, с когото бе изневерила на мъртвия му син, от другата.

Шон се поклони театрално, като я гледаше някак особено. Не му се идва, помисли тя. Не, хем му се идваше, хем не му се идваше. Дали я мрази... или обича?

— Предложението ви звучи примамливо, сенаторе. Мога ли да ви предложа ръката си, госпожо Блейн?

Фаркел изсумтя презрително и се извърна.

— Да пукна, ако не се има за Сони Крокет от телевизионния сериал.

Шон щракна с пръсти.

— Де да можех да си позволя неговия гардероб, Фаркел.

— Костюмът ти не е за изхвърляне.

— Благодаря. Твоят партньор ми го зае.

— Господа... — намеси се притеснено Питър.

Но нямаше защо да си прави труда. Шон не изчака Манди да го хване под ръка, а я улови сам, щом излязоха навън. Топлият бахамски вятър погали лицето ѝ.

---

[1] Ела тук! (исп.). — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Манди така и не разбра защо Шон реши да отиде с тях на вечеря. Ресторантът беше прекрасен, храната — също, но той й се видя скован, неловък. Запита се дали и тя не изглежда също толкова скована.

Само Питър се забавляваше от сърце. Умря да се смее, когато чу как Хулио и съучастниците му взели Манди за негова жена, и все повтаряше на Шон:

— Боже господи! Отдавна не ме бяха ласкали така.

После двамата обсъдиха как стоят нещата с бащата на Хулио.

Манди съсредоточи вниманието си върху коктейла с раци. Всичко бе тъй необичайно. Предишната нощ бе парализирана от ужас и се питаше как ще успее Шон да излезе сам срещу два пистолета. Хвърли един поглед на пръстите на ръката си и потрепери. После вдигна очи и срещна погледа на Шон. Той се усмихна. Тя бързо отклони поглед, да не би Питър да забележи нещо.

— А, Манди! Забравих да ти кажа. Обади се екипът от Колорадо. Канят да участваш в новите им разкопки.

— Наистина? Колко се радвам — промърмори тя.

— Разкопки ли? — учуди се Шон.

— Да — гордо отвърна Питър. — Манди е палеонтолог.

Шон вдигна изумено вежди.

— Динозаври?

Манди не се сдържа и се усмихна.

— Всъщност се занимаваме с кости, лейтенанте.

— Преподавателка е в един щатски колеж, та сега е моментът да си вземе малко отпуска. Може дори да успееш да покараш ски в Колорадо.

— Да, може и да успея.

Ски. Толкова обичаше да кара ски. Но в момента тази перспектива нищо не означаваше. Затвори за миг очи. Разкопките. Разкопките ще й се отразят добре. Прецизният процес на изследването, чудото на откривателството. Сложното съчетаване на разнородни

останки, за да се получи пълната картина. Също като пъзълите. Ще замине надалеч, недосегаема за всички, ще може да забрави Жулио, Роберто... и Шон Рамиро.

Поднесоха им основното ядене, ухаещо вкусно, но Манди не можа да вкуси от тропическата риба на скара. Болезнено усещаше погледа на Шон върху себе си. Идеше ѝ да закрепци. Искаше да му поиска обяснение какво се опитва да направи тук, пред бащата на Пол.

— Имаш ли семейство, лейтенанте? — попита Питър.

Шон се усмихна, преглътна парче риба и чак тогава отговори:

— Всеки има някакво семейство, сенаторе. Дали съм женен ли? Не, не съм, нямам и деца. Баща ми почина, майка ми живее в Маями Шорс, нямам братя и сестри.

— Разведен? — продължи да разпитва Питър и Манди се учуди много. Никога не бе проявявал такова открито, любопитство.

— Не, сър. Никога не съм се женил.

— И не си бил на прага на женитбата?

— Бях. Веднъж.

Любопитството на Питър бе потушено от тона на този отговор. Шон даде да се разбере, че няма да допусне други подобни въпроси.

Отказаха десерта и си поръчаха питиета. Манди още веднъж си помисли с учудване, че до снощи бе облечена в мръсни, окъсани дрехи и спеше в съборетина, а ето че днес бе заобиколена от разкош. Богати кадифета на тапицериите, ярки кристални полилеи, мрамор и сребро. Колко бързо може да се мени светът!

Също като Шон Рамиро.

Излязоха от ресторанта и тръгнаха към казиното. Питър си избра рулетката, Шон седна да играе на двацет и едно. Притеснена и желаеща да се прибере час по-скоро, Манди предпочете едноръжките бандити.

Звънчето на машината ѝ обаче звънна почти веднага, за да оповести спечелването на двеста долара и в улея тутакси се изсипаха куп сребърни монети.

Тя се загледа в тях, после изведнъж се стресна. Шон беше спрял да играе и се бе облегнал небрежно на машината ѝ, загледан подигравателно в нея, притворил клепачи. Беше чувствен и толкова красив въпреки небрежната поза.

Докосна една от къдриците ѝ, освободила се от прическата.

— Изглежда всичко, до което се докосваш, се превръща в злато. Тя се отдръпна рязко при допира му.

— Това са сребърни долари, господин Рамиро, а косата ми е пепеляворуса.

— Все пак не бих казал, че всичко, до което се докосваш, става на пепел.

— Аз се ровя в пепелта. Изравянето на кости го изисква.

— Интересно защо не стана изобщо дума за професията ти в нашите разговори.

— Та ние не сме разговаряли.

— Което си е вярно... Бяхме доста напрегнати. Искаш ли да ти помогна да прибереш парите?

— Не, благодаря. Просто ще играя с тях.

Той се приближи още по-плътно. Тъмнокосата му глава се наведе.

— Може ли да погледам?

— Не може. Какво целиш?

— Какви ги приказваш?

— Питър е тук!

Той изви цинично вежда.

— Така Ли? Значи щом Питър е тук, ще се правиш, че не ме познаваш? Странно, сенаторът не ми се вижда сноб.

— Не е... И аз не съм. Просто се махни, моля те. Виж, всичко свърши. Аз така и не те разбрах, ти не можа да ме разбереш. Нещо ти тежи и то много. Но аз и без това си имам купища...

— Предразсъдъци?

— Не, по дяволите! Проблеми!

— И какви са те, госпожо Блейн?

Как смее, ядоса се тя. Объркването се смеси с гнева в гърдите ѝ и Манди изведнъж се уплаши да не се разреве тук, наред казиното.

Не заплака. Взе да диша дълбоко и заговори с глас, остър като бръснач:

— Никой никога няма нужда да ми обяснява колко жесток може да бъде животът, господин Рамиро. Не знам какво толкова си преживял и не ме интересува, но нищо — нищо не може да се сравни със загубата на дете!

Тя се извърна рязко и излезе от залата, като заряза монетите в машината.

Питър щеше да се разтревожи, разбира се. Щеше да се чуди какво я бе накарало така изведнъж да си тръгне. Но сега не бе в състояние да мисли дори за Питър. Трябваше да се махне и толкоз.

Безпроблемно намери такси, което я откара през моста в Насо и оттам в хотела. Щом се прибра, си каза, че трябва да остави някакво съобщение за Питър. Направи го и тръгна с наведена глава към асансьора. Не можеше да си обясни защо се почувства толкова нещастна. Сякаш миналото и настоящето се бяха сблъскали и ѝ бяха донесли болка точно когато трябваше да е безкрайно щастлива, задето е била спасена, и бъдещето е пред нея.

Трябваше още с влизането си в стаята да усети, че нещо не е наред. Нищо подобно. Дори не си направи труда да светне лампата, прецени, че лунната светлина, която се процеждаше през тънките завеси, е предостатъчна. Само затвори вратата и превъртя ключа, метна чантата си върху скрина и се отпусна по гръб върху разкошното двойно легло.

Чак тогава долови шумоленето от нечие движение и силуетът, открил се в мрака.

Напрегна се и понечи да извика, ала устата ѝ бе запушена от нечия ръка.

— Тихо! Аз съм.

— Ти?! — Тя гневно се извъртя, за да се освободи от ръката му, седна на леглото и съжали, че е прекалено тъмно, за да му залепи една хубава плесница. — Изплаши ме до смърт! Какво правиш тук? Писна ми вече да се разпореждаш с мен!

— Съблечи се, Манди.

— Какво?

— Съблечи се. Явно това е единственият начин, по който сме способни да общуваме.

— Махай се! Ще извикам по...

— Полицията? Скъпа, ти вече си имаш един полицай.

— Шон...

— Да, Манди?

Ръката му се плъзна назад по косата ѝ, до тила, обхвана главата и я придърпа към себе си, все по-близо и по-близо, докато устните ѝ

срещнаха неговите, поколебаха се само миг и се предадоха. Манди стиска зъби една кратка секунда, ала топлият натиск на езика му стопи колебанието ѝ и с едва забележима въздишка тя се отпусна в прегръдките му.

Обстоятелствата се променят. Но не и хората. И мракът отново ги обърна.

След секунди той вече лежеше до нея. И двамата още бяха облечени, но тя имаше усещането, че го докосва — целия.

Ала не страстта го подтикваше... Поне тази нощ. Погали леко страната ѝ и тя по-скоро усети, отколкото видя очите му — смарагди, преборващи се с мрака.

— Извини ме, Манди.

Тя не отговори, само сви рамене.

— Не мога да забравя какво се случи помежду ни.

— Никой не те кара да забравяш.

— Манди...

— Много си странен, Шон. Аз имах себе си за странна, но не мога да се сравнявам с теб. Нощем се любим, а на сутринта се държиш с мен като че ли съм досадна муха. Или си най-милият човек, или...

— Имах няколко нещастни истории и си го изкарах на теб.

— Не нося вина за цвета на косата си, нито са прадедите си.

— Чакай малко! Не започвай да се заяждаш. Ти си тази, която се правеше, че не познаваш, щом на хоризонта се зададеше някой.

— Не беше... нищо. Карай да върви. Ти просто...

— Манди!

— Какво?

— Помириса ли това легло? Докосна ли го? Ето, дай си ръката. Виж колко е меко, колко е свежо.

Тя не разбра защо се подчини, но наистина взе, че помириса леглото. И той се оказа прав, разбира се. Чаршафите ухаеха.

— Толкова е чисто — прошепна тя.

Той нежно прокара пръсти през косата ѝ.

— Ти също.

— Ще ме прощаваш, но винаги съм си била чиста.

— Аз бях ужасен...

— Наистина? Засрамете се, лейтенант Рамиро. — Тя не можеше да скрие усмивката си в мрака. — Не допусках, че самочувствието ти е

толкова под нулата. Нищо ти нямаше.

— Наистина?

— Наистина.

— Хм... Е...

— Е?

— Сега съм екстра. Искаш ли да ме опиташ? Толкова съм чист, че можеш да хапнеш от мен. Дори се избърснах, а ти и не забеляза.

— Нищо подобно. Изглеждаше страхотно с онзи костюм.

— Аха! Казах ли ти, че съм екстра?

— Със самохвалство нищо няма да спечелиш.

— Добре. Сваляй тогава дрехите. Връщаме се към животинската сила.

— Шон...

Целувката му ѝ затвори устата и това ѝ се стори естествено като света. Винаги така ставаше между тях двамата — подигравки и горчиви реплики, понякога смях и винаги неустоимото желание да се докосват.

Тя може би никога нямаше да разбере кое е истинското — смехът или болката. Но в мрака, просветлял от лунната светлина, това губеше значение. С него я гонеше неутолима жажда, сякаш допирът му бе вода, обливаща я като водопад, като чист извор, бълбукащ и хладен, успокояващ и носещ наслада, извисяващ я до непознати висоти.

Ръцете му се движеха по тялото ѝ, недоволстващи от облеклото.

— Хайде, махни тези дрехи — изръмжа той.

— Научи и някоя друга реплика — прошепна тя в отговор.

— Че какво ѝ има на тази?

И тя се смя, смя, докато усети ръцете му да плъзват по голите ѝ бедра и да дразнят кожата ѝ през коприната. Дъхът ѝ секна и тя повече нямаше сили да се смее. Изведнъж си помисли, че това е може би последният път, когато ще може да го изпие целия, бронзовата плът, мускули и жили, тъмните косъмчета, осеяли краката и гърдите, силните очертания на профила му...

— Не, ти си махни дрехите — дрезгаво го подкани тя и добави: — Впрочем, остави на мен.

И се зае да разкопчава в тъмното копчетата на костюма му. Той си пое дълбоко въздух, без да откъсва очи от нея, загледан в малката бръчица на челото ѝ. Задържа дъха си, докато тя сваляше сакото, после

и ризата, а накрая издиша или по-скоро изстена, когато устата ѝ се долепи до него и нежно го докосна с върха на езика. После тя стана подръзка, започна да го хапе леко със зъби, които изпращаха вълни на желание, горещи като лава, през цялото му тяло. Притисна се гъвкаво към него, ръцете ѝ запълзяха по гърба му, по гърдите, по раменете, нетърпеливо свалящи пластове дрехи от тялото, което така искаше да опознае.

Нищо не може да се сравни с това, мислеше Манди. С реакцията му на нейните целувки, на докосванията ѝ. Трепереше под нея, а в същото време бе тъй напрегнат, докато тя се чувстваше все по-освободена, все по-женствена и по-вибриращо възбудена с всеки негов стон, с всяка негова задъхана въздишка. Шон се оказа прав — наистина беше чист. Беше страхотен. Свежият мъжки мирис на плътта му бе като афродизиак за нея и тя имаше чувството, че чезне под магията на присъствието му. Плъзна пръсти покрай колана на панталоните му, погъделичка корема и бавно започна да го разкопчава.

Оказа се прекалено бавно. Стонът му отекна като гръмотевица и той я отмести встрани с едно-единствено движение, разбивайки илюзията ѝ за надмощие. Остави я да го отърве с трескави пръсти от останалите дрехи и се изтегна до нея.

— Какво е това? — попита прегракнало.

— Роклята ми.

— Веднага я разкарай!

Тя се изкикоти задъхано.

— Аз пък мислех, че ще ми направиш стриптийз и после ще изпълниш еротичен танц.

— Имах сериозното намерение да танцувам — каза той и тихичко изруга на испански, защото миниатюрното копченце на тила ѝ му правеше въртели. Поспря, пък сви рамене и го скъса. На нея изобщо не ѝ пукаше. Аманда също изгаряше от нетърпение да усети час по-скоро телата им едно в друго.

Останала гола, тя се плъзна към него и си припомни първия път, когато се бяха любили. Коленичи и разпусна коси над стъпалата му, после започна да ги масажира и да ги обсипва с ефирни целувки. Тялото ѝ бе като вряща смес, стичаща се по него, а езикът ѝ пърхаше по сгъвката зад коленете му и вътрешната страна на бедрата.

Той затаи дъх, напрегнат като тетива. Тя зачака, удължавайки момента, покрила го с косите си.

И тогава го прелъсти с докосване, с целувка.

Чуваше думите му, сладостни и благоговейни, на английски и испански, но те означаваха едно и също. Пръстите му бяха като от стомана, когато се ключиха около ръцете ѝ, за да я придърпат към него, бързо, бързо, а свръхестествената сила на проникването му в нея я зашемети. Моментът бе изпълнен с такова върховно удоволствие, че тя лекичко извика, ала устата ѝ тутакси бе запушена с целувка.

Двамата се движеха в синхрон, огрени от луната, докато тя рухна до него, задъхана от великолепието на изживяването. Беше тъй уморена, тъй пресушена, а ето че всеки следващ допир я разпалваше наново, докато застена и се сгуши в гърдите му, неспособна да помръдне от изтощение.

А той я държа там, в прегръдките си, цяла вечност.

Тя така и не разбра кога настъпи промяната. Усети само как той се напрегна, а после стана и зашляпа бос към прозореца, вперил очи в бахамската нощ.

Манди бе прекалено унесена, за да се надигне, и само се запита огорчено сега ли намери да шари наоколо.

— Какво става? — попита тихо.

Той се извъртя към нея светкавично като хищник, тръгна обратно към леглото и седна на ръба.

— Какво ще правим сега? — попита рязко.

— Ще спим — отвърна тя.

— Нямах това предвид и ти много добре го знаеш.

— Шон, моля те... — вдигна ръка, но той все едно, че не я забеляза.

— Зададох ти въпрос.

— Шон, толкова съм уморена.

— Тогава се разсъни. Какво ще правим?

— Ами ще летим за Щатите рано сутринта — рязко отговори тя.

— Трябва да се връщам на работа. Предполагам, че същото се отнася и за теб.

— И?

— И какво?

— Какво ще стане с нас двамата?

Тя задържа дъх и се запита защо ли е толкова разстроен.

Да не би да се страхува, че тя ще предяви някакви претенции към него? Какво му ставаше? Не го разбираше, а когато се държеше така, дори се боеше от него.

Изпитваше силни чувства. Прекалено силни. А си беше обещала никога вече да не обича. Беше се обрекла да живее само с работата и миналия си живот. Безопасни динозаври, мъртви от безброй хилядолетия...

— Няма защо да се безпокоиш, лейтенанте — прошепна тя уморено. — Изобщо не възнамерявам да предвя претенции към теб. Свободен си като гларус.

— Нима? — прозвуча хладният му отговор.

Ледени тръпки прекосиха гръбнака ѝ. Искаше ѝ се да се пресегне и да изтрие напрежението от лицето му. Ала вече се бе пресягала към него и той я бе отблъснал.

— В крайна сметка — продължи Шон — всичко се оказа истина. Спокойно можех да бъда твой градинар, вкарван в леглото при възникване на спорадично желание.

Тя изведнъж потръпна от ярост. Срещу него, срещу себе си, задето винаги бе толкова лесна плячка.

— Глупаво копеле!

— За глупостта ми току-виж си се оказала права.

И той отново тръгна към прозореца.

— Имам само още един въпрос, госпожо Блейн.

— Питайте, лейтенанте.

— Интересувам се какви предпазни мерки вземате.

— Предпазни мерки ли? — не разбра Манди.

Той се извъртя толкова рязко, че за малко да откачи завесите.

— Ще говоря направо, госпожо Блейн. Става дума за мерки против забременяване.

— Не смей да ми крещиш! Не съм имала намерение да се впускам в любовна авантюра. Бях отвлечена! Обикновено не се запасявам с противозачатъчни средства, когато ме отвличат разни безумци! Има една приказка, че за тази работа за нужни двама души и държа да те уведомя, че в нея има голяма доза истина.

— Това няма нищо общо с въпроса.

— Има и то много!

— Няма — настоя Шон и се надвеси над нея с подпрени покрай тялото ѝ ръце, а тя се почувства като в клетка. — Защото ако аз бях взел някакви мерки, те нямаше да се изплъзнат от вниманието ти. Затова знаем за какво става дума.

В този момент тя наистина го мразеше. Стоеше над нея като някакъв всемогъщ Бог, възплъщение на мъжката сила, все така красив и поради това още по-омразен.

Тя се напрегна под него незабелязваща голотата си, както и той своята.

— Не се притеснявай, лейтенанте. Никога повече няма да имам дете. Този отговор задоволява ли те?

За миг ѝ се стори, че той ще я удари, толкова вбесен ѝ се стори. Но не направи нищо. Оттласна се яростно от леглото, като промърмори нещо, което тя не разбра. Потрепери, защото без неговата топлина нощта изведнъж ѝ се стори ледена.

Стисна очи.

— Шон, върви си в стаята. Моля те!

Той отново се върна при нея. Взе кичур от косата ѝ и го нави на пръста си. Не го беше виждала такъв и се напрегна да не изкрещи.

— Има и една друга приказка, госпожо Блейн — тихо изрече той. — Играчка-плачка. И може да ти се наложи да платиш, любов моя.

— Какво...

— Ще се налага да се виждаме. Доста често. Поне през следващите няколко месеца.

Обля я нова вълна и тя пак се разтрепери, обладана в същото време от противоречиви чувства. Сега вече го разбираше, или поне така реши. Отначало ѝ се стори, че не желае да бъде обременен от дете в резултат на любовната им връзка, но сега изведнъж си даде сметка, че е точно обратното. И заедно с това откритие главата ѝ изведнъж се изпразни и тя изпита неописуем, вледеняващ ужас. Сякаш се бе върнала във времето, когато млад полицаи от пътната полиция позвъни на вратата ѝ, за да ѝ съобщи, че не само мъжът ѝ, но и детето ѝ, бебето, са загинали при челен сблъсък, слава богу, поне за това, още на място.

Ала за нея нямаше бързо избавление. Останаха гърдите, пращящи от мляко за малкия живот, който никога вече нямаше да засучи от тях. Остана празнотата, яростта, отчаянието...

— Махни се веднага оттук — изрече тя глухо.

Той се пресегна да я погали, но тя отблъсна ръката му.

— Ще се навъртам наблизо, Манди.

— Недей.

И тогава разбра, че той отново не я разбра правилно, защото изруга и додаде:

— Какво има, Аманда? Не би искала да имаш дете с фамилното име Рамиро? Прекалено малцинствено ли ти звучи?

Тя запуши ушите си ръце.

— Да! Да! Точно така! Освен това смятам да се преместя в Бока Ратон, далеч от Маями. Нали си чувал и приказката: „Един истински американец никога не забравя националния флаг“. Моля те! Върви си!

Той обаче не си тръгна. Надвеси се, свали насила ръцете ѝ от лицето и се взря в очите ѝ с поглед, който проникна до дъното на душата ѝ.

— Не! — каза рязко. — Този път няма да ти позволя да избягаш. Няма!

И след това, за голямо нейно облекчение, я пусна.

Тя затвори очи. Чу го как се облича трескаво и още по-трескаво излиза от стаята.

Не помръдна поне час след неговото излизане. Нито мускулче. Просто лежеше и се стараше да диша равномерно.

И се молеше да не е бременна.

На сутринта се чувстваше ужасно.

Полетът до Маями продължи по-малко от час. Посрещна ги колата на Питър и след още трийсет минути си беше у дома.

Питър беше много грижовен. Добре поне, че Шон не взе същия самолет. Явно бе променил намерението си.

Питър уреди полицията и ФБР да ѝ дойдат на крака и тя прекара целия следобед с приятния русоляв млад мъж и един сержант от полицейското управление на Маями. От нея се искаше само да повтори още веднъж какво точно се беше случило. Не че имаше нещо неясно в историята с отвлечането, но престъпниците трябваше тепърва да бъдат съдени.

Малко ѝ стана съвестно и Манди не забрави да им каже, че *senora* Гарсия всъщност е била въввлечена против волята си. Поколеба се, но се застъпи и за Хулио, като изрази мнението си, че не е лош, а

просто заблуден. Двамата ѝ казаха, че ако сподели това мнение и на процеса, може да им намалят присъдите.

— Само че отвлечането е федерално престъпление, госпожо Блейн. Никой не може да се измъкне безнаказано след подобно деяние — напомни ѝ агентът на ФБР.

— Знам — каза Манди и потрепери. — Роберто би трябвало да бъде заключен, а ключът — изхвърлен.

Беше им разказала, разбира се, за опита му да я изнасили и как Шон се е бил, за да я спаси от него.

За станалото след това, естествено, и дума не обели.

Те си тръгнаха, но Питър остана. Накара я да изпие чаша топло мляко, да си легне и да пази леглото, докато не се оправи, защото бледият ѝ вид и сенките под очите го бяха убедили, че е болна.

Той трябваше да бъде във Вашингтон и Аманда го знаеше. След многократни уверения, че нищо ѝ няма, го убеди да си тръгне, обеща да се наспи добре и да се яви на другия ден на работа.

— Липсва ми само Коала — добави тя с усмивка.

Коала се казваше котаракът ѝ, кръстен така не защото беше много сладък, а защото бе невероятно грозен. Един ден се яви пред вратата ѝ и се самонастани в къщата.

Питър я прегърна и най-сетне тръгна да си върви. Имаше такъв измъчен вид и тя толкова много го обичаше.

— Питър.

— Да?

— Обещай ми, че и ти ще се наспиш добре.

Той направи гримаса.

— Обещавам.

Тя реши, че денят вече е свършил. Реши, че вече може да се потопи в горещата вана и да започне да мисли за новите разкопки. Искаше да направи всичко възможно, за да издигне стена между себе си и Шон, ужасните неща, които чу от него, и ужасните неща, които тя му наговори...

Но не можеше да го забрави. Само още повече усещаше липсата му.

Дори не можа да се отпусне, както възнамеряваше. Напълни ваната, но тъкмо да влезе вътре и иззвъня телефонът.

Беше майка ѝ, която се разплака и Манди отново потъна в самообвинения, защото една добра дъщеря отдавна щеше да се обади на родители си. Поговори половин час с майка си, после двайсетина минути с баща си.

И двамата искаха веднага да вземат самолет и да пристигнат, но баща ѝ се съвземаше след сърдечна операция и Манди не желаше да тръгва на път толкова скоро. Убеди ги да изчакат няколко седмици, увери ги, че се чувства великолепно, а и без това смята да отпътува за Колорадо. Заговори с възторг, който не изпитваше, за разкопките и те най-сетне повярваха, че могат да изчакат до края на месеца, за да я видят.

Тъкмо затвори и телефонът отново извънтя. Този път се оказа репортер. Отговори му учтиво и в същия миг на вратата се позвъни. Друг репортер. И с него поговори най-учтиво. Но когато трети репортер се обади по телефона, идеше ѝ да закрещи. Главата ѝ пулсираше от болка, искаше само да се скрие от света.

Изтърпя и третото интервю, след което забързано обиколи малката си къща, дръпна всички завеси, влезе в повторно напълнената вана и спря да обръща внимание на немлъкващия телефон.

Дълго стоя във водата. Топлината постепенно отпусна нервите ѝ. Отново се опита да мисли за работата, за предстоящото пътуване.

Водата взе да изстива и тя изведнъж скочи. Защото изведнъж си спомни за... Шон. За онзи ден в морето, когато внезапно изплува на повърхността и се оказа лице в лице с Роберто, отстъпи заднешком, далеч от него, и се натъкна на Шон.

Сграбчи хавлията и я омота около себе си. Затвори очи.

Не можеше да спре да мисли за Шон. Всичко, и най-малките нещица, ѝ напомняха за него.

След малко извади от аптеката шишенцето с приспивателните, които лекарят ѝ бе предписал след катастрофата. И бързо погълна едно хапче.

Постоя малко и задиша дълбоко. После отиде в дневната и с решителен жест извърши единственото нещо, което щеше да я убеди, че е постъпила правилно. Много по-добре ще е той да я мрази, отколкото... всичко друго.

Манди взе от поличката над камината стоящата там снимка в рамка. Снимка на едно щастливо семейство. Тя, Пол и бебето.

Докато я гледаше, сълзи изпълниха очите ѝ и миналото бавно
потъна в мъгла.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Шон отново седеше в миниатюрното заграждение на петия етаж, което наричаше свой кабинет. Пиеше кафе и преглеждаше досието относно убийството на Макинли, когато при него нахълта Харви Андерсън, облегна се на тънката преграда с вестник в едната ръка и пластмасова чаша с кафе в другата.

Лицето му бе цъфнало в такава широка усмивка, че Шон се облегна назад, скръсти ръце и въпросително изви нагоре вежда.

— Блазе ти, бе човек! — подсвирна Харви. — На това му се вика късмет.

— Хайде, Харви, изплюй камъчето? Какъв късмет? До този момент положението е по-скоро ад, ако питаш мен. Нямахме ме една седмица, а вие как ме посрещате? С бумажки до тавана.

— Ами... — сви невинно рамене Харви. — Ти така ни липсваше, какво друго да кажа?

— Благодаря, много ви благодаря.

Усмивката се стопи от лицето на Харви. Той посочи с пръст най-горната папка върху бюрото.

— Докладът от балистичната експертиза. Пистолетът, с който е било извършено убийството, е „Смит & Уесън“. Изстрелян е един куршум — този, с който е била убита жертвата.

— От същия пистолет, който е намерен в къщата?

Харви кимна.

— По всичко изглежда, че е жена му.

— С „по всичко изглежда“ не можем да се явим пред прокурора, Харви. Сам знаеш. И според мен е жена му, но ще ни трябва мотив. Тя продължава да твърди, че са влезли отвън с взлом. И никой, освен заварените деца не споменава и дума за лоши отношения между двамата. Нека проучим още малко тази страна на въпроса.

— Парите му са достатъчно основателен мотив — изпръхтя Харви.

— Да, ама...

— Знам, знам, ще ни трябват необорими доказателства за предсъда. Ще ги набавим. Имам предчувствие и то няма да ме излъже. — Той се захили наново. — Не всеки го наричат „герой“ по вестниците.

Шон присви очи.

— Хайде, Харви, казвай какво има.

— Аз да казвам? — Лицето под чорлавата кестенява коса бе самата невинност. — Какво ти става, бе човек? Откога спря да четеш вестници?

— Проспах ги. Дай насам.

— Ама ти върви... Една седмица на Бахамите и блондинка за награда.

— Вестникът, Харви!

Шон го изтръгна от ръката му. Харви беше прав. Името му плюс „герой“ бяха изписани с огромни букви на първа страница, заедно със снимка на Аманда Блейн на прага на къщата ѝ.

Снимката би трябвало да я загрозява — размазана, моментална, черно-бяла, а и тя тъкмо затваряше вратата. Въпреки това беше прекрасна. Косата падаше свободно около лицето ѝ, но дори на черно-бялата снимка той сякаш виждаше цвета ѝ, усещаше я между пръстите си, надушваше аромата ѝ.

Шон вдигна очи от статията и заскърца със зъби. Репортерът бе посветил писанието си предимно на него. Манди го бе обрисувала само в суперлативи.

— Проклета да е! — изруга той и светът внезапно почерня пред очите му. Какво се опитваше да направи тази жена? Да се откупи?

Захвърли вестника върху бюрото си.

— Ей! Какво ти става? — възмути се Харви. — Ако мен ме възхваляваха така, нямаше да стъпвам по земята от щастие. Шефовете не са на себе си от радост. При всички разкрития за корупция в полицейските среди напоследък, най-сетне малко положителни отзиви в пресата за нашата работа.

Шон само клатеше глава.

— Цялата тази реклама е добре дошла за управлението, но не желая да пишат за мен по вестниците.

Харви не си тръгна, ами седна на ръба на бюрото.

— Как беше тя?

— Учтива — лаконично отвърна Шон.

После поомекна. Харви всъщност не му беше партньор. Тод Бриджес бе неговият партньор. Но в отдела за убийства се действаше на екипи, разследващи едновременно няколко случая, та тримата, а понякога и четиримата с партньора на Харви, Джил Сантини, работеха заедно.

Бяха приятели и Харви проявяваше по-скоро любопитство, отколкото нещо друго.

— Тя е... приятна жена. Много висок дух, доста е храбра. Защо не станеш свързка между полицейския отдел и ФБР? Така ще можеш да се запознаеш с нея.

— Не, Шон. Този случай си е само твой.

— Нали сме екип? Поеми го.

— Наистина?

— Наистина.

И Харви си тръгна, като остави вестника. Шон го гледа известно време, взе го, хвърли го, пак го вдигна. Побарабани с пръсти по бюрото, после набра номера на информацията. Погледна часовника си. Минаваше седем.

По дяволите. Набра нейния номер.

— Ало? — чу тих, сънлив глас.

— Какви ги вършиш?

— Моля? А... Шон.

— Да, Шон.

— Не разбирам за какво говориш.

— Не получаваш ли вестника?

— Чета го след като се събудя. Защо? — попита тя, изведнъж будна и нащрек. — Какво съм направила? Обидила ли съм те?

— Не, възхваляваш ме.

— Тогава какъв е проблемът?

— Прекалено ме превъзнасяш, госпожо Блейн. Това няма да промени цялостното ми отношение.

Тя помълча, после се изсмя с горчивина в гласа.

— Всъщност представа си нямам какво е отношението ти. Ако с нещо съм те засегнала, много моля да ме извиниш. Не е било нарочно. Прощавай. Ако си се накрещял вече, трябва да тръгвам. Имам часове в колежа.

И като не му даде възможност да каже още нещо, затвори телефона.

Той остана така, загледан в слушалката. Харви се върна, метнал сако през рамо.

— Готов ли си?

— За какво?

Онзи само въздъхна.

— Ти ми се обади снощи... в полунощ, ако ми позволиш да ти припомня... за да ми кажеш, че сутринта първата ни работа е да отидем в лабораторията.

— А, да. Изчакай ме само секунда, моля те.

Харви кимна и изчезна.

Шон отново загледа телефона. Вдигна слушалката, но сам не знаеше какво възнамерява да прави.

— Ало?

Този път гласът ѝ беше по-бодър.

— Искаш ли да те водя на парти в петък вечер?

— Шон ли е? — попита тя скептично.

— Да, аз съм.

— И ми се обаждаш да ме питаш дали искам да ходя на парти?

— Да. Е, може да ти е малко скучно... То е просто... етническо събиране. Ако искаш... такова... покани и Питър.

— Той не е в града — отвърна тя, след което и двамата млъкнаха.

— Не мога да повярвам — добави тя най-сетне.

— Ще дойдеш ли?

— Ами...

— Моля те.

— Ти си луд.

— Нищо чудно.

— Аз...

— Ще те взема в седем.

И побърза да затвори, за да не може да му откаже.

— Шон! — извика го Харви.

Тод също се беше появил и двамата го чакаха.

Шон си грабна сакото и отиде до тях, ухилен до уши. През цялата нощ не беше мигнал, а сега имаше чувството, че би могъл да изкара три смени, без да подвие крак.

Тод мрачно наруга лошото време, докато слизаха с асансьора. Шон го прекъсна.

— Нали всички ще бъдете на годишното празненство в петък?

— Не бих го пропуснал за нищо на света — живна Тод.

— Чудесно — усмихна се Шон. — Най-сетне ще ви запозная с нея.

— Блондинката? Тя ще бъде ли?

— Ами да, така мисля.

Харви внезапно се захили и подбели очи.

— Май в тази история има много повече, отколкото пише по вестниците.

— Така е! Внимавай! — предупредително изрече Шон.

— Добре бе, дадено — обеща Харви и се загледа замислено в гърба на Шон, докато вървяха към паркинга. Гласът на Шон беше крайно сериозен и Харви се изненада.

Двамата с Шон се познаваха още от полицейската академия. Навремето беше адвокат на Шон и използва доста връзки, за да го измъкне от затвора. Всичко това... просто не беше възможно.

Запита се кой ще си изпати повече от цялата работа — блондинката или Шон Рамиро.

Аманда още не се беше съвзела напълно, когато пристигна в колежа. Не беше на себе си, защото той първо ѝ се обади, за да ѝ крещи, след като тя го бе обсипала с всички похвали, за които може да се сети, макар да ѝ се крещеше само при споменаването на името му. После почти веднага се обади, за да я кани на парти.

Не беше на себе си, задето не му отказа.

След няколко минути си наложи да се стегне. Радваше се, че пак е тук. В кабинета я чакаха огромна торта, десетина от студентите и половината преподаватели. Всички искаха да я прегърнат, да ѝ кажат колко се радват, че е добре, че пак е сред тях.

Приятно беше да се чувства толкова обичана.

Тази сутрин имаше встъпителен час за начинаещи и веднага след него друг, за по-напреднали. Обичаше преподавателската работа колкото и предмета си и ѝ беше приятно, че пак е на работа. Беше толкова... нормално.

Но когато часовете свършиха, мислите ѝ се върнаха към Шон... и собственото ѝ безумие. Защо, по дяволите, не му каза, че не е с

всичкия си, че е напълно откачен и че никъде няма да отиде с него? Не желаше да завързва сериозна връзка с когото и да било и най-вече с мъж, който се менеше пред очите ѝ като хамелеон!

Тъкмо седна зад бюрото си в кабинета и в стаята влезе Валери Гонсалес, нейна колежка.

— Искаш ли да обядваме заедно?

— Не съм гладна.

Валери набърчи нос.

— И аз не съм, но Ед Тейлър се яви с умрял и вмирисан алигатор, който е решил на всяка цена да балсамира, и миризмата на формалдехид направо ме побърква. Да се махаме оттук.

Манди се облегна на стола си и се усмихна широко.

— Всъщност искаш да научиш всичко от първоизточника.

— Което си е вярно... Няма ли да ми кажеш?

— Няма.

— Ще те черпя нещо за пиене. Това би трябвало да ти развърже езика.

— Не се надявай.

Двете тръгнаха към един от близките търговски комплекси, където имаше и добри ресторанти. Поръчаха си храна, но Манди отказа коктейла, с който Валери така се надяваше да ѝ развърже езика, и си поръча само чаша червено вино.

И макар да не се разприказва истински, изведнъж за голяма собствена изненада се чу да споделя, че в петък ще излезе с „ченгето герой“, както Валери нарече Шон. Манди реши, че има нужда от нечий съвет и че Валери би могла да ѝ помогне.

— Вал, той спомена само, че е етническо събиране. Какво да облека? Да не би да предстои някакъв кубински празник?

Валери отпи от бирата си и се замисли.

— Не знам за такова нещо, затова се облечи неофициално. Ако имат повод, може да опекаат прасе.

— Е, и?

— Ами пекат ги цели, в изкопана в земята яма. Това продължава цял ден, а вечерта е готово за ядене.

— Би ли ме научила на малко испански? Страх ме е да не се чувствам като риба на сухо.

Валери са засмя.

- Та ти разбираш испански. Аз не спирам да ругая и ти винаги знаеш какво съм казала.
- Това едва ли ще ми послужи за светски разговор.
- Добре. — Валери се поколеба. — *Buenas noches*.
- Добър вечер или лека нощ?
- И двете. *Como esta usted?* Как сте? *Bien, gracias*. Благодаря, добре. Ммм... *Donde es el baño?* Това трябва да го знае всяка жена.
- Защо?
- Защото означава „Къде е тоалетната?“ — Валери се изкикоти.
- И да не забравяме „Те ато“.
- Което означава...
- Обичам те.
- Валери!
- Не си ли влюбена в него? Поне мъничко?
- Не. В никого не съм влюбена.
- Значи, е само секс.
- Разбира се, че не е само секс!
- Аха! Значи сте правили любов!
- Валери, сложи малко храна в тази уста и млъкни.
- Тогава как ще те уча на испански?

Петъчният ден се влачеше мъчително. Манди ту копнееше да го види до такава степен, че почти изпитваше физическа болка, ту изпадаше в ужас и бе на ръба да вдигне телефона и да откаже да излезе с него.

Той не се обади. Тя дори започна да се пита дали поканата е била сериозна. Нито й поиска адреса, но пък от друга страна беше убедена, че може да го научи съвсем лесно.

По едно време си каза, че макар той да е обезумял, всъщност тя страдаше от ужасяваща болест. Не желаше да се обвърже сериозно, а всъщност се бе обвързала. И това правеше дилемата ѝ още поплашеща. Знаеше много добре, че ни бива да се виждат. Срещите им щяха да донесат само допълнителни спорове и скандали, още страдания. Тя така и не беше сигурна дали той я харесва, или мрази... или просто я използва.

Но всичко това нямаше никакво значение. Тя просто трябваше да го види. Дори споменът за трагичното минало не можеше да се пребори с това първично желание.

Седмицата минаваше бавно и в колежа. Наближаваше пролетната ваканция. Тя си уреди отпуска за разкопките в Колорадо от понеделник, първия ден на ваканцията. Нямаше да може да вземе пълноценно участие в експедицията поради липса на време, но с нетърпение очакваше заминаването и работата.

Колкото и да бе нетърпелива — ужасена и очарована — да види отново Шон, толкова се и радваше, че ще се качи на самолета и ще отлети... ще избяга... идния понеделник.

Петък вечер все пак настъпи, както неизбежно настъпва всичко. Той беше казал седем часа. В пет тя бе под душа — изми си косата и дълго, с наслада се къпа. Напомни си, че той я е виждал само с мръсни и изпокъсани дрехи и искаше да бъде безупречна... Доколкото това бе възможно. Ако наистина дойде да я вземе.

Никога през живота си не бе изпитвала нещо дори малко подобно на емоционалната и физическа възбуда, която я обзе, неканена, тази вечер и ставаше все по-силна с наближаването на уречения час. Изгаряше от нетърпение и същевременно бе изплашена до смърт, а ръцете и се тресяха толкова силно, че първия път нанесе повече туш на лицето си, отколкото по очите. В стомаха ѝ петдесетина жонгльори подхвърляха по осем топки наведнъж. Дланите ѝ бяха влажни, тялото ѝ гореше. И за голям свой срам не можа да си спомни как изглежда той облечен — паметта ѝ извикваше единствено голото му тяло във всичките му подробности. Отиде да си налее чаша вино и тогава на вратата се позвъни.

Изгърва чашата и тъпо я загледа как пада на пода и се разбива на хиляди парчета. Взе трескаво да мете, после хукна към вратата... спря, оправи си косата, преди да отвори.

Щом го зърна, и горещите вълни отново я обляха. Беше загорял, гладко избръснат, с още влажна от душа коса. Беше облечен в лек костюм, кроен по мярка, така че подчертаваше широките му плещи и тънкия кръст. Но най-забележителната му черта, както винаги, бяха очите. Тъй зелени, тъй необикновени, открояващи се на това лице с правилни черти. Тяхната неповторимост му придаваше нещо, което издигаше външния му вид над определението „хубав“.

И тогава тя осъзна с потрес, че той е с костюм, а тя — по джинси.

— Ох — изпъшка тихо.

— Това ще рече ли, че ме каниш да вляза?

— Да, разбира се. Влез.

Тя отстъпи назад, малко неловко. Той я последва. Няколко секунди я гледа — само нея, после обиколи с поглед къщата.

На първия етаж нямаше кой знае какво за гледане — всекидневна, от която се влизаше вляво в кухнята, остъклена веранда в дъното и стълбище вдясно. Килимите бяха в наситено кремаво, мебелите — издържани във френски провинциален стил. Параванът, разделящ трапезарията от останалата част на стаята беше китайски.

— Хубаво — каза той. Имаше предвид „богато“.

Тя сви рамене.

— Благодаря. Искаш ли нещо за пиене? Май ще се наложи да се преоблека.

Той се направи, че едва сега забелязва облеклото ѝ. После се намръщи.

— Къде си помисли, че ще те вода?

— Една приятелка ми каза... няма значение. Защо не се обслужиш сам? Кухнята е на твое разположение. Ей сега се връщам.

И изтича нагоре по стълбите, като се препъна на последното стъпало и се замоли дано не е забелязал. Преоблече се в зелена полуофициална рокля, като в бързината за малко да я разпори. Изведнъж ѝ се стори крайно нередно да се намира разсъблечена в една къща с него. Полуоблечена, разтреперана, преследвана от натрапчивата мисъл, че с най-голяма радост би го съборила върху леглото, на пода, навсякъде...

За да прогони тези мисли, хукна задъхана надолу. Той си беше налял вино и щом я видя, напълни една чаша и за нея. Подаде ѝ я, втренчил поглед в нея. Тя благодари и двамата млъкнаха.

— Как беше... ъ... в службата? — попита най-сетне тя.

— Всичко наред. А при теб?

— Също.

Отново млъкнаха.

— Имам страхотни студенти — опита се тя да наруши тишината. Той кимна. После каза:

— Хайде да тръгваме.

— Добре.

Тя с учудване откри, че колата му е лимоненожълто ферари. Той се усмихна, забелязал изумлението ѝ, и се пресегна през рамото ѝ да отвори вратата.

— Не, не вземам подкупи — прошепна закачливо. — Баща ми навремето беше крал на хаванските пури и ми остави пари, които успях да инвестирам доста сполучливо.

— Нима съм казала нещо?

— Очите ти го изрекоха.

Манди не разбра дори накъде тръгнаха. Той караше мълчаливо. Когато стигнаха магистралата и излязоха на междуградското шосе, тя се осмели да попита и получи отговор:

— Маями Шорс.

След което Шон отново потъна в мълчание.

— Взех няколко урока по испански — осмели се Манди да се обади.

Той срещна погледа ѝ в огледалото.

— Така ли? Защо?

— Ами за да мога да разменя няколко думи с хората тази вечер.

Той се усмихна.

— Много мило от твоя страна.

Нещо в тази усмивка не ѝ допадна.

Шон включи радиото. Манди се отказа от опитите си да го заговори и се облегна назад. Така беше по-добре, отколкото да гледа ръцете му върху кормилото и да си спомня други места, където те са били.

Най-сетне напуснаха магистралата и тръгнаха по странични пътища, по малки улички, докато свърнаха в алеята за коли на красива голяма къща от началото на века. На Манди ѝ се искаше да попита чия е къщата, но той не ѝ даде тази възможност. Помогна ѝ да слезе и тръгна към вратата толкова забързано, че тя щеше да се препъне, опитвайки се да го настигне.

Не позвъни на вратата, а просто влезе. И тогава Манди разбра значението на онази усмивка.

Наистина имаше парти. Дори беше етническо. Половината хора бяха облечени в зелено, а върху красивия дъбов бар в дъното на

голямата стая имаше масивно стъклено буре със зелена бира.

— Днес е Свети Патрик^[1]! — ахна тя.

— Седемнайсети март — каза Шон.

— Не те е срам!

Това бе единственото, което ѝ дойде на ум.

— Шон! Успя да дойдеш! Влизай, скъпи, и ме представи на госпожа Блейн.

Нямаше защо да я представя на майка си. Госпожа Рамиро бе предала на сина си смарагдовите очи. Беше съвсем дребничка, не повече от метър и петдесет и пет, стройна и елегантна, с великолепно посребрена коса и усмивка, способна да разтопи и айсберг.

Беше очарователна. Тих и кротък глас с подчертано ирландски акцент.

— Казвам се Шивон, госпожо Блейн. Елате с мен.

Тя ѝ намигна съзаклятнически, улови я подръка и тръгна с нея из стаята да я запознава с гостите, които бяха от какви ли не националности. Някои разговаряха на испански, но винаги млъкваха учтиво, щом Манди се приближеше към тях и тя бе впечатлена от интереса, проявяван към нея.

Накрая госпожа Рамиро я заведе на бара, където ѝ бе връчена халба зелена бира.

— Имаш вид на шокирана, дете мое. Какво има? — попита Шивон.

Манди изведнъж се разоткровеничи:

— Мислех, че ще ям печено прасе. — Шивон се засмя. — Освен това цяла седмица учих испански.

— Е, все ще ти потрябва. Някои от гостите ми тук са кубинци и колумбийци.

— На деня на Свети Патрик?

— На този ден всички са ирландци — засмя се Шивон. — Ти, например, не се ли чувстваш мъничко ирландка?

Манди видя над ръба на чашата си, че Шон се приближава към тях, и каза много отчетливо, за да чуе:

— Откровено казано, не знам, Шивон. Доколкото знам, аз съм обичайният американски помияр и никой досега не е успял да проследи корените на рода ми.

Шивон отново се засмя:

— Гарантирам ти, че имаш ирландска кръв.

Шон се усмихна на майка си и си наля от зелената бира.

— Нищо чудно да си права, мамо. Веднъж я нарекох „БАСП-ка“, а тя ми рече, че била католичка. Така че като нищо може да се окаже, че в рода им е имало ирландски свещеници.

— Какво си я нарекъл? Шон!

— Ужасен съм, нали?

— Повече от ужасен. Чудя ти се как изобщо си го изтърпяла толкова време, Аманда! — Шивон поклати глава. — Трябва да се връщам при другите гости. Моля те, Аманда, забавлявай се добре. А аз ти обещавам следващия път печено прасе — добави със закачливо блеснали очи.

И Манди отново се озова лице в лице с Шон. Тя отпи от бирата си и го загледа, без да мигне.

— Ти си наистина ужасен.

— Защо?

— Знаеш какво си помислих.

— Извинявам се за липсата на прасе. Всъщност, има, но е сготвено с бекон и зеле.

— Ъмм...

Той остави халбата си на бара, после взе и нейната, остави я, прегърна я и я притисна плътно до себе си. Тя се скова напрегнато, но той като че ли не забеляза.

— Отвън на двора свири музика и има танци. Потанцувай с мен, Аманда.

Всъщност не ѝ даде възможност да откаже, а веднага я поведе към задния двор, където свиреше оркестър от трима души и под разноцветните светлини се въртяха щастливи двойки.

— Защо излезе с мен? — попита той най-сетне. Лицето ѝ бе долепено до рамото му, ръката ѝ стисната от неговата. Усещаше ритъма чрез тялото му, мекотата на косата му, която я галеше, когато той навеждаше към нея глава.

— Ами... не знам.

— Радваш ли се, че дойде?

— Не знам.

— Мразиш ли ме?

— Аз... Не.

— Ухаеш страхотно.

— Благодаря.

— Знаеш ли какво си мисля?

— Трябва ли да знам?

— Не съм сигурен. — Той помълча, преди да продължи: — Мислех си колко ще е хубаво, ако внезапно някой палав ирландски гном накара всички тези хора да изчезнат и аз да се нахвърля начаса отгоре ти.

Тя се запита как е възможно тези негови думи да имат толкова огромно въздействие върху нея. Добре, че я бе притиснал към себе си, иначе щеше да се олюлее.

Затвори очи, преди да отговори.

— Знаеш, че не мислех онова, което ти наговорих. — Тя се поколеба. — Относно латиноамериканците. Дето казах... Тъъ... Последният американец да не забрави знамето.

Ръцете му се стегнаха около нея.

— Би ли се омъжила за един Рамиро?

— Не това беше въпросът. Ти никога не си ми правил предложение.

— Май си права. Ако го направя... условно... ти как би ми отговорила... условно?

— Ами... не мисля, че...

Той я прекъсна, а шепотът му погали ухото ѝ като с кадифе.

— Но една любовна история не ти пречи, така ли?

Тя не отговори.

— Би спала с мен, но нищо повече, така ли?

Изведнъж Манди осъзна, че вече не е облегната на рамото му, че той я е отдалечил от себе си и очите му се опитват да надникнат в нейните.

И отчаяно си зададе въпроса какво търси тук. Хамелеонът отново бе променил цвета си.

Той понечи да каже нещо, но в този момент строен тъмнокос младеж го потупа лекичко по рамото, усмихна се на Манди едновременно смутено и с възхита и чак тогава си прочисти гърлото, сякаш едва сега си е спомнил за какво са го изпратили.

— Шон, търсят те по спешност по телефона. Освен това обеща да ме запознаеш.

— Харви Андерсън, Аманда Блейн. Защо се обаждат? — попита раздразнено.

— Госпожа Макинли е била откарана в болницата. Опит за самоубийство. Извинете, госпожо Блейн, но ще трябва да тръгнем веднага.

Раменете на Шон се отпуснаха, докато гледаше Аманда. Тя разбра, че е истински разстроен, задето не може да продължи спора.

Тя също. Той така и не успя да я разбере, за което вината бе предимно нейна. Но пък от друга страна всяко зло за добро.

— Трябва да тръгвам — каза Шон. — Мама ще се погрижи да се прибереш у дома. Извини ме.

— Няма нищо.

— Ще ти се обадя.

Тя кимна, но знаеше, че той няма да я открие. Тя щеше да промени полета и да замине за Колорадо още рано сутринта.

Той сякаш искаше да каже още нещо. Сякаш искаше да я докосне още веднъж.

Но не го направи. Само затвори за миг очи, тръсна глава и тръгна.

Може би наистина беше за добро. Защото колкото и да твърдеше Манди, че може да се прибере с такси, Шивон Рамиро настоя сама да я откара с колата си. През цялото време, докато прекосяваха града от север на юг, си бърбиха приятно и тя дори се съгласи да изпие едно кафе, преди да си тръгне обратно към къщи.

Манди много бързо научи защо.

Докато Шивон си пиеше кафето, тя изведнъж се отказа от всякакви преструвки, че води безгрижен светски разговор, загледа се в Манди с ясните си зелени очи и заяви:

— Синът ми май е влюбен в теб.

Манди усети, че не може да се скрие от втренчения изумруден поглед. Нито бе в състояние да каже нещо друго, освен това, което мислеше:

— Понякога имам чувството, че ме мрази.

Шивон наведе очи и се усмихна кротко.

— Не, просто не умее да се контролира добре. Знаеш ли... — Тя се поколеба, после сви рамене и продължи: — Дойдох, за да ти кажа нещо. Знам, че мога да ти се доверя. Шон представа си няма, че аз съм

в течение. Един негов приятел ми разказа всичко, защото видя, че не съм на себе си от тревоги по него. Преди няколко години имаше един период, през който сменяше приятелките си всяка седмица. Сякаш извличаше някакво удоволствие от това да започне една история и почти веднага да я приключи. И всички до една бяха... блондинки. — Шивон се облегна назад в стола си и въздъхна. — Доста бързо му мина този период, но никога не се съвзе напълно. Жестокостта не е черта от характера му. Аз трябваше още от самото начало да се досетя. Разбираш ли, той бил влюбен в едно момиче... Всъщност много, много влюбен. Искал да се ожени за нея. Вече била уредена среща с родителите ѝ, тя също щяла да дойде да се запознае с мен. И изведнъж — край! По-късно научих, че била бременна... и родителите ѝ я принудили да постъпи в пансион в чужбина, след като я убедили да направи аборт.

— Но защо? — учуди се Манди, поразена от тази история.

Шивон се усмихна и Манди различи в усмивката ѝ нещо от горчивината на сина ѝ.

— Били много богати. И тъпкани с расови предрасъдъци. Името Рамиро просто не пасвало на тяхната представа за бъдещето на дъщеря им.

— О! — тихо възкликна Манди.

Шивон стана.

— Е, това е всичко. Дано... съм помогнала с нещо. Забелязах искрите, които прехвърчаха тази вечер край бара, и реших, че заслужаваш да получиш обяснение.

Манди прехапа устна и стана да изпрати гостенката си до вратата.

— Ти наистина ми помогна, Шивон — каза импулсивно. — И се надявам, че не допускаш аз да страдам от подобни предрасъдъци. Шон... Шон не е на това мнение обаче. Аз си имам някои проблеми, които той не разбира.

— Знам — тихо промълви Шивон. — Знам за мъжа ти и бебето. И много ти съчувствам. Но пред теб има дълъг живот и никой от тях не би искал да го прекараш в страдания.

— Страх ме е — простичко каза Манди.

— Да обичаш отново? Че кой не го е страх?

— Шивон — отново спонтанно сподели Манди, — заминавам за известно време. По работа.

— И за да размислиш, нали?

— Да.

— Е, каквото и решение да вземеш, желая ти всичко добро.

— Благодаря.

Шивон я целуна по бузата, усмихна се насърчително и тръгна забързано по алеята към колата си.

Манди гледа след задните светлини, докато те се изгубиха в нощта, после замислено затвори вратата.

---

[1] Национален светец на Ирландия. Празнува се широко и в САЩ с шествия и тържества, като хората се обличат в зелено — националния цвят на Ирландия. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Разкопките бяха започнали наскоро. Находището бе открито по една случайност едва преди година. Турист намерил по време на излет недалеч от планините стърчаща от земята кост. Проявил любопитство, показал го на приятели и за късмет попаднал на специалист, който знаел към кого да го насочи, преди нещо да бъде унищожено.

Отпуската на Манди току-що беше свършила, но тя не знаеше дали това я натъжава, или радва. Копнееше да се прибере у дома. Толкова много бе искала да дойде тук, далеч от всекидневието си, за да размисли, а всъщност изобщо не бе мислила по вълнуващите я проблеми. През деня къртеше с длетото, номерираше, картотекираше, опаковаше, правеше гипсови отливки. През нощта лежеше сама и си мечтаеше да не е сама. Това, което най-много я плашеше, бе, че макар Шон да не беше споменал нищо за истинска връзка, тя знаеше, че това е неговото желание и като дете се плашеше от тази мисъл.

Но пък от друга страна и през ум не ѝ бе минало, че ще може да се люби с него, а ето че това бе станало с такава лекота, с такава неописуема красота. Може би всичко останало ще си дойде на мястото по същия начин. Може би тя трябва просто да затвори очи, да се гмурне, пък да става каквото ще става.

В края на деня още седеше пред изкопания скелет на тиранозавър и грижливо чистеше с четчица от меки косми пясъка, за да го подготви за пренасяне. Зад гърба ѝ имаше гигантски дъб, отпред ѝ няколко големи скални отломъка и макар че разкопките гъмжаха от работници, тя бе практически сама. Откритието беше невероятно — десетина тиранозавъра и огромен брой по-малки животни, служили им за прехрана. Самотата я радваше, но щом я нападнаха мисли, обземаше я паника и изпитваше желание да бъде сред многолюдна тълпа.

Над скелета изведнъж падна нечия сянка и тя инстинктивно вдигна очи.

Беше толкова изненадана, че дъхът ѝ секна.

Пред нея стоеше Шон в обичайния костюм с жилетка. Висок, мургав и красив, с очи зелени като ливада напролет. Стоеше и мълчеше, после бавно се усмихна.

— Здравей, Манди.

Тя се поуспокои. Наведе глава и си каза, че не така си е представяла срещата им. Тя беше по работен комбинезон и прашна лабораторна престилка, половината от прахта по тиранозавърските кости се бе преместила върху лицето ѝ.

Манди поклати глава и се намръщи, преди да намери сили да проговори:

— Какво правиш тук?

— Донесох едни документи, които трябва да подпишеш.

Тя пак се намръщи. От ФБР ѝ се бяха обаждали от време на време през седмицата, но никой не бе споменал, че трябва да подписва документи.

— По работа ли си тук?

Шон се колеба една секунда повече от необходимото.

— Да.

Манди се усмихна и прехвърли погледа си върху тиранозавърския скелет. Бе доволна, че вижда Шон. Искаше ѝ се обаче да разполага с малко повече време.

Той извади от джоба на самото си плик и клекна до нея.

— Ето. Нали каза, че искаш да дадеш показания в полза на *senora* Гарсия. В този документ са предадени разговорите ти с ФБР и полицейския отдел на Маями. Трябва да го отнеса в прокуратурата. Процесът започва през септември.

— О — промърмори Манди.

Изчете внимателно документа. Беше съставен много точно и изразяваше достоверно мислите ѝ. Започна да се подписва, после вдигна очи и попита:

— *Senora* Гарсия в затвора ли е?

— Не. Пуснаха я под гаранция. — Той се поколеба, после сви рамене. — И бащата на Хулио е вече на свобода. Питър упражни влиянието си.

— Ами Хулио?

Шон поклати глава.

— Той е в затвора. Може би така е по-добре. Със сигурност ще го осъдят да излежи известен период от време и ще му приспадат сегашния престой.

Манди кимна.

— А Роберто?

Устата на Шон мрачно се изкриви.

— Не знам какво ще реши съдът, но той е замесен в какво ли не — наркотици, обири, убийства. Ако прокуратурата си свърши добре работата, може да му лепнат десетина доживотни присъди.

Манди наведе глава и леко потрепери. Тя бе все така убедена, че Роберто си е заслужил съдбата.

— Аз... ъ... получих телеграма от Питър.

Тя вдигна рязко глава и се намръщи.

— Ти? Защо?

Шон се усмихна и пак бръкна в джоба си, после ѝ подаде лист хартия. Имаше изписани само четири думи: „Ожени се за нея“.

Ръката ѝ се разтрепери. Тя прехвърли телеграмата в другата и сви устни.

— Изглежда е подразбрал нещо — каза най-накрая.

— Така изглежда.

— Е, не си бил прав. Той няма нищо против.

— Сигурен съм, че не му е безразлично. — Той помълча, преди да попита: — Ти имаш ли нещо против работата, която върша?

Тя го загледа, после сви рамене.

— Полицейската професия не е от най-безопасните.

— Но аз се занимавам с разследване на убийства. Имам работа с хора, които вече са мъртви... и безопасни.

— Но онези, които са ги убили, съвсем не са безопасни.

Той въздъхна.

— Манди, отделът за наркотици е опасен, не моят. Последният път, когато съм стрелял с пистолет, ако не броим случая на пристанището, беше преди четири години на учебното стрелбище. Гледаш прекалено много полицейски сериали.

Тя се усмихна.

— Всъщност изобщо не ги гледам.

— О!

— Не забравяш ли нещо?

— Какво?

Тя отметна глава назад. Беше твърдо решила, каквито и да са последствията, да не плаща за чужди грехове.

— Аз съм руса. Пълнокръвна щерка на Америка. Богата при това.

— Да, знам. Склонен съм да си затворя очите пред тези твои недостатъци.

— Нима? И кое те накара изведнъж да решиш, че може и да не съм расистка?

Той наведе глава, като едновременно сви рамене и разпери ръце.

— Манди...

— Ей!

— Какво?

— Стъпил си на бедрото му!

— Какво?

— Дръпни се назад! Бързо! Стъпил си на костта!

— О!

Изчервен от смущение, Шон отскочи встрани, а Манди се наведе над стърчащата от земята кост и се зае да проверява дали не е пострадала. После въздъхна облекчено.

— Тъъ... Що за звяр е това?

— Тиранозавър — разсеяно отвърна Манди.

— Онзи, големият и злият, за когото японците направиха цял филм?

— Да. Само че не е бил чак толкова зъл. Ето, виж.

Тя стана да му покаже целия скелет.

— Погледни предните му крайници. Виждаш ли колко са малки в сравнение с туловището? Всъщност не е бил в състояние да сграбчи нещо и да го разкъса на парчета. Едва е можел да си набавя храна. Вече сме убедени, че е бил лешояд-месояден, но се е нахвърлял върху вече убито животно.

Тя вдигна очи и се изчерви, изненадана от обичта в погледа му.

— Обичаш си работата, нали? — попита Шон.

— Да, много.

— И аз. Би могла да ме научиш на много неща.

Тя не знаеше какво да отвърне. Вятърът духна и развя косите ѝ около лицето. Знаеше, че трябва да каже нещо, но просто не можеше.

В този момент доктор Тео Уинтър, ръководителят на разкопките, се появи иззад големия дъб, следван от група работници, готови да започнат гипсовите отливки. Манди им представи Шон, но доктор Уинтър явно не бе в състояние да се впечатли от нещо друго, освен от купчина отдавна мъртви кости. Единственото му желание бе Шон да се разкара от разкопките.

Добре че не го видя как тъпче по скелета, помисли си Манди.

— Време е да тръгвам — каза Шон.

Тя се изненада и не можа да си изясни дали изпита облекчение, или разочарование.

Един от асистентите я попита нещо и тя знаеше много добре, че не е редно да стои и да води странични разговори, докато всички останали се трудят. Но просто не бе в състояние нито да помръдне, нито да отговори.

Шон реши проблема. Каза ѝ довиждане с крива усмивка и си тръгна. А тя остана да стои там и да гледа подире му, като усещаше само полъха на вятъра по лицето си.

Защо не я покани на вечеря или нещо такова? Продължаваше да се пита тя непрекъснато, докато денят клонеше към залез. Но всъщност не бе необходимо да си блъска главата над този въпрос. Много добре знаеше отговора. Той искаше всичко или нищо. Повече нямаше да има срещи. Нямаше да се виждат за вечеря или на чашка, нямаше да ходят на кино или да се разхождат по плажа. Може би нормалната връзка бе невъзможна, като се има предвид начинът, по който бяха започнали.

Тя вече започна да го разбира. Може би и той вече я разбираше. Не мислеше, че е коравосърдечен и не проявява разбиране към причините, които я караха да се въздържа от цялостно отдаване. Той просто смяташе, че тя може да ги преодолее... и трябва да го стори.

Манди си помисли, че той може би ще се обади на другия ден, но не позна. Нито позвъни в хотела, където бе отседнала, нито се появи на разкопките. Попита се дали не се е прибрал вече в Маями и се изненада, че тази мисъл я раздражни.

Последната вечер колегите ѝ дадоха вечеря в нейна чест и тя някак прекара добре. И изведнъж си даде сметка, че всъщност е живяла по инерция. Докато не срещна Шон.

Можеше да изтъкне хиляди уважителни причини да се омъжи за него, две, от които бяха от изключителна важност. Първо, тя го обичаше. Второ, ако тестът за бременност, който бе купила от аптеката, не лъжеше, Манди очакваше дете.

Единственият аргумент против бе паниката в душата ѝ при перспективата отново да обича някого.

Проблемът не беше просто емоционална реакция и това именно Шон не желаше да проумее. Реакцията бе чисто физическа. Ръцете ѝ започваха да се потят, сърцето ѝ забиваше оглушително. Само при мисълта за това усещане настъпваше пълно душевно объркване.

Мисълта... Преди време беше решила, че просто никога вече няма да има деца, защото ужасът от загубата бе тъй непреодолим. Разбира се, ако не бяха обстоятелствата, тя нямаше да допусне това да я връхлети повторно.

Обаче сега... Сега тя знаеше, че нищо няма да ѝ попречи да има това дете.

Мислите не я оставяха на мира дори за минутка. Дори докато си вземаше довиждане с колегите по време на закуска, така се увлече, че за малко да изпусне самолета. Просто не бе в състояние да прави каквото и да било както трябва. Пъшкаташе от яд, докато препускаше към летището и изведнъж си каза, че или ще се омъжи за Шон (той го искаше сериозно, нали?), или ще се премести да живее в най-отдалеченото селище на Аляска.

Настани се в почти безлюдното отделение на първа класа и взе в ръка някакво списание. Дълго гледа снимката на елегантна трапезария, преди да осъзнае, че ѝ се струва толкова нелепа само защото е обърнала списанието наопаки. Въздъхна и изведнъж замръзна.

Защото и Шон беше в самолета, препречил пътя на опитващите се да се качат след него, ококорил се изумен насреща ѝ.

— В първа класа ли си?

— Какво?

— По дяволите!

Той продължи напред, за да пусне пътниците да минат. А Манди остана да седи, загледана тъпо в предната седалка. След минути всички се бяха качили и препасали с предпазните колани. Стюардесата произнесе словото си относно мерките за безопасност и самолетът излетя.

Манди си свали обувките и подвиг крака, твърдо решила да се чувства удобно по време на полета, въпреки бясно препускащото си сърце. Не знаеше да плаче или да се смее. Той явно бе решил да не я оставя на мира.

Стюардесата ѝ предложи шампанско и тя прие, след което надигна чашата и я изпи на един дъх.

Стюардесата, естествено, веднага се върна и, прикривайки шокираното си изражение, предложи да ѝ налее още.

— Няма от какво да се страхувате — зауспокоява я хубавото момиче. — Честна дума. Капитан Ходжис е пилот от двайсет години. Много е опитен. Няма да усетите дори поклащане през целия полет.

Манди поклати глава и се усмихна:

— Не ме е страх. Обичам да летя.

— О!

Смутено, момичето се усмихна и бързо се прибра.

Манди се загледа през прозореца. Вече се бяха издигнали високо над облаците. Сякаш бяха застанали неподвижно над море от пухкав памук. Само ако можеше да се съсредоточи. Ако можеше да мисли за нещо друго, освен че и Шон е в самолета.

Стомахът ѝ се присви. Какво ѝ ставаше? Той наистина я обичаше. Трябваше да я обича, иначе защо би си правил толкова труд?

Пое си дълбоко дъх и усети, че трепери. Нима наистина беше решила да бъде самотна до края на живота си? Животът е изпълнен с рискове, а... любовта си е риск, няма защо да се заблуждава. И какво е животът без любов, освен една дълга поредица от самотни години?

Сега, когато Шон бе докоснал живота ѝ, без него той наистина ѝ се виждаше празен и студен.

Но би ли могла да обича повторно? Да се притеснява за него, ден подир ден? Да се моли всяка вечер да се върне у дома здрав и читав? Ами... би ли могла отново да прегръща дете, след като знае колко бързо може да угасне един малък живот?

— Отмести си краката.

Манди вдигна глава към гласа, задави се, разля шампанското и го загледа виновно.

— Хайде, отмести ги.

Тя ги свали от седалката и той се отпусна до нея.

— Какво правиш тук? Нали пътуваш в туристическата класа?

- Подкупих стюардесата.
- Стюардесите не приемат подкупи.
- Всички вземат подкупи.

Като по поръчка, стюардесата се появи насреща им, мина покрай тях и ги огледа свойски.

— Какво ѝ каза? — попита Манди.

Той вдигна рамене.

— Шон!

— Нищо важно — каза с усмивка. — Само я осведомих, че си престъпник-психопат, когото съм длъжен да отведа в Маями. Казах, че не искам да ти слагам белезници и да плаша останалите пътници... а само да те държа под око.

Той се усмихна мило, пресегна се към списанието, обиколи с поглед кабината.

— Много е приятно.

— Шон, нали не си казал...

— Казал съм.

— Ще те убия! — кресна Манди точно когато стюардесата минаваше пак покрай тях. Сините очи на момичето така се ококориха, че щяха да изхвъркнат.

— Успокойте се, госпожо Блейн — каза той с професионален глас, усмихна се на стюардесата и ѝ направи с палец знак, ще всичко е наред.

— Шон Рамиро...

— Може да се споразумеем за по-умерено обвинение, госпожо Блейн. Само се успокойте и аз ще ви помогна с каквото мога.

— Не съм престъпник!

— Ц-ц. За съжаление правосъдието гледа неблагоприятно на факта, че сте сипали арсеник в кафето на чичо си.

Стюардесата, която наливаше шампанско на един бизнесмен пред тях, преглътна мъчително и за малко да полее човека.

— Шон, наистина ще те убия!

— Моля ви, госпожо Блейн. Много ще ми е неприятно, ако се наложи да използвам белезници.

— О, Господи! — простена Манди, отпусна се назад и се предаде. — Сега вече се убедих в ирландската ти кръв. През живота си не бях чувала нещо по-нелепо.

— Дръж се прилично — каза той закачливо — и ще ти издействам малко шампанско. Тук много ми харесва. Първа класа. Жалко, че отделът е толкова стиснат.

— Наистина ли убеди отдела да те изпрати чак в Денвър?

— Разбира се. От мен се очаква да поговоря с теб за процеса.

Манди изпъшка отново и обърна лице към прозореца. Вече не се виждаха облаци, само отражението на неговото лице. И въпреки всичките му сухи закачки, тя видя отразена и болка върху това хубаво лице.

Сърцето ѝ заби учестено. Странно усещане. Той бе тук и заедно с него я споделиха смехът и любовта. От нея се искаше само да се пресегне, но тя все още не можеше, все още правеше две крачки назад след всяка напред.

Затвори очи, после подскочи, като го чу да вика стюардесата.

— Може ли още шампанско? — После снижи глас почти до шепот: — Ако я понапия, ще мога по-добре да я контролирам.

— Да, да, разбира се.

— Божичко, не беше ли по-лесно да доплатиш разликата до първа класа?

Той понечи да ѝ отговори, но млъкна и глухо благодари на стюардесата, която досипа на Манди и предложи една чаша на Шон.

— Наздраве! — каза той и чукна чашата си в нейната.

Тя сви упорито устни и отказа да откликне.

— Хайде де, къде е онази Манди, която познавах?

Устните ѝ се отпуснаха.

— Представа си нямам. Последното, което чух за теб, е, че отвеждаш престъпник в Маями.

Той отвори уста да каже нещо, но в този момент се появи стюардесата с подносите с обяда. И за голямо учудване на Манди, той изобщо не ѝ обръщаше внимание, съсредоточил се изцяло върху стюардесата.

Хубавото момиче беше крайно притеснено и Манди обвини за това Шон, успял да я убеди, че Манди е опасна престъпница.

Момичето за малко да изтърве подносите, но успя да се успокои. Шон продължи да я следи с поглед, после се отпусна назад, озадачен.

— Какво има?

— Моля?

— Какво става?

Не ѝ хареса видът му. Тя не беше излъгала, когато каза, че обича да лети, но изведнъж взе да си мисли за всякакви катастрофи. Някой е забравил инструмент в мотора и сега самолетът им ще аварира. Или нещо подобно.

Само че полетът бе рядко спокоен. Все едно, че стояха на едно място и не помръдваха.

— Шон — прошепна Манди и сграбчи притеснено ръката му, — смяташ ли, че на самолета му има нещо?

Той се ококори насреща ѝ.

— На самолета? От къде на къде?

— Тогава какво...

— Няма ли да си ядеш пържолата?

— Какво?

— Яж!

Той самият обаче не обърна внимание на храната си. Хапваше от време на време, но цялото му внимание бе погълнато от стюардесата.

Момичето още не се беше съвзело, когато се върна и мина покрай тях с количката. Но се опитваше да запази самообладание. Усмивваше се, разменяше любезности с пътниците. Но в държанието ѝ имаше някаква промяна и тя не беше само по отношение на тях двамата.

Манди се опита да разпита Шон веднага щом отнесоха подносите, но той промърмори:

— Извини ме за малко.

— Шон!

Но него вече го нямаше. Изчезна в малката кухня веднага след стюардесата. И остана там цяла вечност, поне така се стори на Манди.

Най-накрая се върна на мястото си до нея, но приличаше на сомнамбул, напълно изключил от всичко наоколо.

— Шон...

— Не мога да повярвам — каза разсеяно.

— Какво не можеш да повярваш?

— Шт! Не си си допила шампанското. Пий!

Пий! Каза го с такъв тон, сякаш това щеше да ѝ помогне.

— Шон! — удари го тя с юмрук по рамото.

— Шт!

— Нали каза, че на самолета му няма нищо.

— Така е. Кълна се.

Стюардесата се приближи забързано, наведе се и прошепна в ухото на Шон:

— Елате, лейтенанте.

Той кимна и стана, готов отново да я последва. Тя се спря изведнъж и погледна притеснено към Манди.

— Всичко наред ли ще бъде с нея?

— Какво? А, да, разбира се. Стига да нямате арсеник на борда.

И двамата изчезнаха в предната част на самолета. На Манди ѝ идеше да закрепчи.

Стори ѝ се, че цяла вечност ги нямаше, макар че според часовника бяха изминали само двадесет минути.

— Шон, какво, по дяволите, става?

— Ей! — обади се някой зад тях. — Аз постоянно летя по тази линия. Какво става? Отдавна трябваше да са обявили, че се приземяваме. Освен това под нас трябва да има суша, а не вода!

— Проклет да си, Шон Рамиро! — прошепна разтревожената Манди. — Кажй най-сетне!

Той се обърна към нея.

— Не исках да те тревожа...

— Не си искал да ме тревожиш?

— Шт! На самолета му няма нищо. Честна дума. Просто сме отклонени леко от маршрута.

— Как така?

— Ами така.

Точно тогава се чу гласът на пилота по високоговорителя. Звучеше изключително спокойно. Започна с това, че онези пътници, които често ползват тази линия, явно са разбрали, че това не е обичайният маршрут. Увери ги, че всичко е наред. Просто на борда се намирал един „господин“, който настоявал да кацнат на летище Хосе Марти... в Хавана.

Манди хлъцна и се загледа в Шон.

— Отвличат ни към Куба!

— Да, знам — каза той неспокойно. — Опитах се да го убедя да се откаже.

Пилотът в този момент даде микрофона на „господина“, който обясни на развален английски, че никому не желае да стори зло и в никой случай на капитан Ходжис, но вече осем години не си бил в родината и твърдо бил решил да се завърне.

— Не, просто не мога да повярвам — каза Манди. После погледна към Шон. — Можеш ли да направиш нещо?

— Боя се, че не. Държи нож до гърлото на капитана, а в другата си ръка има ръчна граната.

— Но как са го допуснали да се качи на самолета?

— Откъде да знам?

Разговорът им приключи в този момент, тъй като стюардесата започна спокойно да им разяснява какво се прави при принудително кацане в случай, че имат проблеми с приземяването. Сред пътниците не се забелязваше паника, може би защото пилотът отново заговори в микрофона и увери всички, че им е разрешено да кацнат на Хосе Марти.

— Просто не мога да повярвам! — притеснено шепнеше Манди, докато се подготвяше за слизане.

— Съжалявам, Манди. Честна дума.

— За какво съжаляваш?

— Ами все се опитвам да те убедя, че ние кубинците сме чудесни хора, а ти налиташ само на типове, които отвлечат хора и самолети.

Тя стисна силно ръката му.

— Не си прав. Налетях и на един великолепен полицаи.

Самолетът потръпна при свалянето на колесника.

— Призна ли си го най-сетне! Откога ти разправям, че съм страхотен.

Колелата докоснаха пистата и спирачките задействаха със скърцане. Манди отправи мълчалива молитва пистата да е достатъчно дълга за реактивен самолет.

Молитвата ѝ беше чута.

След секунди самолетът спря напълно. И само секунди след това в него нахлуха кубинци в униформи.

Манди почти веднага бе разделена от Шон. Стюардесата го бе повикала да превежда.

Манди имаше чувството, че с часове вече седи на едно място. Нищо не се случваше с нея, нищо не се случваше с никого, а наоколо цареше пълен хаос. В самолета имаше прекалено много хора, а климатичната инсталация бе изключена.

Жегата бе непоносима, но тъкмо когато си каза, че вече не издържа, по радиоуредбата бе съобщено, че автобуси ще извозят пътниците до терминала, където, ако желаят, могат да обменят пари и да си купят храна и сувенири.

Манди проточи врат, опитвайки се да зърне Шон, но никъде не го видя. Чувстваше се нещастна, докато се приготви да слиза заедно с останалите.

На стълбата я спря строен офицер с мустаци а ла Кларк Гейбъл. Нищо не разбра от думите му, нито пък той я разбра. Единствено ѝ стана ясно, че настоява тя да остане последна и изведнъж отново бе обхваната от познатия ужас. Защо именно тя? О, Господи! Дали и те не я бяха взели за убийца?

Обаче я придружиха само до средата на самолета, където Шон водеше задълбочен разговор с няколко мустакати военни. Разговорът продължи безкрайно, съпроводен от ожесточени ръкомахания.

Най-накрая единият офицер, явно старши, вдигна рамене, останалите се разсмяха, после всички я загледаха с многозначителни усмивки.

Чак тогава Шон се обърна към нея и я улови за ръката.

— Бързо! — прошепна в ухото ѝ. — Да тръгваме. Долу ще ни чака кола. Влизай вътре и се прави, че лудо ме обичаш!

— Какво?!

— Шт! Прави каквото ти казвам.

— Ама...

— Манди! Моля те!

Не ѝ даде да продължи, а я побутна да тръгне между седалките и я поведе надолу по стълбата.

Там наистина имаше спряла кола — голяма дълга лимузина. Манди се качи отзад заедно с Шон и се изненада, когато офицерът с мустаците а ла Кларк Гейбъл ги последва.

Дълго пътуваха и накрая спряха пред внушителна на вид сграда с гербове върху красивите врати от ковано желязо.

— Къде сме, по дяволите, и какво става? — успя тя да прошепне в ухото на Шон.

— Това е швейцарското посолство — отвърна той също шепнешком. — Пилотът трябва също да е вътре. Трябва да уреди въпроса с горивото, за да можем да се приберем.

Слязоха от колата и кубинският офицер бе посрещнат учтиво от висок рус мъж, но всички продължаваха да говорят на испански, нищо че бяха в швейцарското посолство. Тя все още нищо не разбираше.

— Шон, не ме интересува пилотът. Ние защо сме тук?

— Ами... опитват се да ме задържат — отвърна той.

— Какво!

Той взе ръцете ѝ в своите и я загледа в очите.

— Просто ми помогни, Манди. Прави каквото те моля. Те знаят кой съм.

— Кой си?

— Ами... стара история. Нали не искаш да остана в тази страна завинаги?

Тя го погледна сериозно.

— Продължавай.

— Омъжи се за мен. Ако се ожения за американска гражданка...

— Та ти си американски гражданин!

— Да, ама нали ти казах, че знаят кой съм. Баща ми беше участник в някои събития, които...

— Виж този! Държи се така, сякаш сте стари приятели.

— Такива сме си. Бяхме в един клас до нощта, когато избягах от Куба.

— Нали каза, че си роден в Ирландия.

— Да, там съм роден. Това е една дълга история. — Той положи ръце върху раменете ѝ и я придърпа с много жар към себе си. — Е? Те ми предоставят една възможност да отърва кожата. Швейцарците ще ни предоставят разрешително за брак и свещеник. Манди! Моля те! Трябва да ме измъкнеш от тази ситуация.

Тя се втренчи в очите му и дълго, дълго мълча. После загледа цветята наоколо, слънцето, красивите планини в далечината.

Не беше очаквала нещата да се развият по този начин. Останалите пътници бяха заети с пазаруването на дреболии за спомен,

а тя стоеше тук с Шон и слушаше най-невероятната измишльотина, която бе чувала през целия си живот.

Наведе глава, усмихна се бавно, леко огорчено. След толкова години най-сетне се бе завърнал към кубинските си корени, а най-ярко се бе проявила ирландската му склонност да разправя врели-некипели.

Цялото ѝ минало премина пред очите ѝ. И тя разбра — макар че то щеше да бъде с нея до края на земните ѝ дни, дошло бе времето кротко да му затвори вратата.

— Значи ако не се съглася, ще те задържат в Куба, така ли?

— Може да ме хвърлят в затвора.

— О!

— Е?

— Не мога да допусна да ти се случи такова нещо. Нали така?

— Би било много подло, като се има предвид какво аз направих за теб.

Тя помълча. Той погледна нетърпеливо часовника си.

— Манди! Трябва да приключим, преди да уредят въпроса с горивото!

Тя сви рамене.

— Хайде тогава.

Швейцарците се държаха очарователно. Осигуриха нужните документи, вкараха ги в малък параклис, прилепен до сградата на посолството. Церемонията се проведе на френски и бе претупана, защото всички бързаха.

Манди през цялото време се усмихваше и се питаше как ли е успял Шон да убеди кубинските власти да се хванат на глупавия му детински номер.

Но когато нейното „да“ бе последвано от страстна целувка, тя си каза, че поне ще има за какво да си говорят през идните години.

Бързо ги върнаха на летището. Самолетът бе зареден и пътниците отново се качиха на борда, натоварени с ром, пури и какво ли не.

Вече бяха във въздуха, когато Шон се обърна към нея със смутена усмивка:

— Трябва да ти призная нещо. Помолих капитан Ротейо да ни даде специално разрешение за женитба. Излъгах, макар че наистина

сме съученици от едно време. И той действително знае за баща ми. Бащите ни бяха приятели.

— О! — каза Манди.

— Мразиш ли ме?

Тя го изглежда царствено, с високомерна усмивка на устните.

— Всъщност не. Аз също трябва да ти призная нещо.

— Какво?

— През цялото време знаех, че лъжеш. Може да не говоря испански, но не съм вчерашна.

— О! — каза той.

— Но имам намерението да науча езика като хората. Да пукна, ако допусна двамата със сина ни да си говорите за мен, без да разбирам една дума!

— Сина ни?

— Или дъщеря ни.

— Ама... очакваме ли?

— През декември. Или може би ноември.

Той преглътна, после додаде сковано:

— Омъжи се за мен, защото си... бременна?

— Кълна се, че ще те ударя! Омъжих се за теб, защото те обичам! Не заради нелепата ти измислица и не защото съм бременна. Като си помисля, впрочем, ти май наистина ме заплаши с това, но...

Той се усмихна широко, прегърна я и я прекъсна:

— Обичаш ме значи?

— Да, и ти много добре го знаеш.

— Е, да, но е приятно човек да чува такива думи от време на време. Започвай да тренираш, защото ще искам да ги слушам много често отсега нататък.

— Ей, гладна кокошка...

— Обичам те, госпожо Рамиро! Отчаяно. Страстно. Обичам те, обичам те, обичам те...

За жалост, точно в този момент отпред им се появи стюардесата.

— Тя ме обича! Тя се омъжи за мен! — осведоми я Шон.

— Но нали тя е... Вие сте се оженили за убийца!

— А, това ли... Лейтенант Рамиро, как не ви е срам! Веднага марш обратно, където ви е мястото — в туристическа класа!

Но тя се шегуваше. В края на краищата, такъв полет не се случва всеки ден. Затова момичето просто им издейства допълнително шампанско.

Манди се смя на шегите му, докато двамата отпиваха от изстуденото шампанско, после изведнъж стана сериозна:

— Да не би да сънувам?

— Не, не сънуваш.

— Шон... може би понякога ще имам нужда от твоята помощ.

— Всички се нуждаем понякога от нечия помощ.

— Аз наистина те обичам. Много! Мисля, че още там, на острова, започнах да се влюбвам. Не искам да живея без теб.

— Манди...

Чашата му се чукна в подноса, докато я оставяше. Ръцете му я обгърнаха, пръстите му се вплетоха в косата ѝ. А когато устните му докоснаха нейните, тя бе гладна за тях, толкова гладна, че се остави да бъде погълната от прегръдката му и забрави, че се намират в пълен с хора самолет.

Той се откъсна от нея, простена тихо, възбудено, и се долепи до бузата ѝ.

— Госпожо Рамиро, внимавайте с ръцете си.

— Никой не ни вижда.

— Нищо чудно да ме видят обаче! Господи, как ще дочакам да слезем от този самолет! При теб или при мен?

— В моята къща. Твоята ще се наложи да продадем.

— А според мен трябва да се отървем от твоята — усмихна се той. — По дяволите, изобщо не ме интересува къщата, стига веднъж да се доберем до нея!

Минаха още два часа, преди да се доберат докъдето и да било. Накрая той отиде с нея в дома ѝ, защото беше по-близо до летището. И макар че Манди бе готова да се обзаложи, че такова нещо е невъзможно, той успя да разсъблече и двамата им, докато се изкачваха по стълбите, като ръсеше дрехи по стъпалата. Така че се озоваха в леглото за рекордно кратко време.

Тя бе тъй щастлива. Тъй невярваща, че е негова съпруга, че правят любов през брачната си нощ. Че са се обвързали един с друг

изцяло, всеотдайно, за цял живот.

Беше бързо, трескаво, както се и очакваше. Но пред тях имаше една цяла нощ. Време, достатъчно да го предупреди, че е собственичка на една от най-грозните котки на този свят. Време, достатъчно той да я уведоми, че партньорите му понякога може да им досаждат до смърт. Време, достатъчно да обсъдят болезнени проблеми, да поговорят за миналото и пак да се любят.

И пак. Време имаше.

— *Te amo* — каза Манди, за да изпрактикува наученото на испански.

Той се усмихна и в очите му припламна нежност, а тя отново повтори испанските думи:

— *Te amo...* тук — целуна го по гърдите, — *Te amo* и тук. — И с всяко повтаряне на думите се плъзгаше все по-надолу по него, търсеше все по-ерогенни зони. — *Te amo* и тук...

Той я сграбчи, задъхан, за косата. Изстена, положи я под себе си и застина само колкото да прошепне:

— Госпожо Рамиро, никога, ама никога не съм чувал по-изразителен испански.

— *Querido!* — простена тя и склучи ръце зад тила му. А в ръцете ѝ той намери нов живот. И я дари с нов живот и всичко, което тя искаше.

— *Querida!* Любов моя, любов моя...

Целуна я по корема и се усмихна, когато тя се изви нагоре към него.

И тогава Манди разбра окончателно, че отново ще може да обича.

Да обича свое дете, да обича свой съпруг. Нищо че е склонен да я командва и е доста особен... и ох... страстен... и ох!

— Шон...

Повече не издържаше.

Такива бяха... обстоятелствата.

ЕПИЛОГ

Шон се поколеба за миг, преди да отключи вратата, и се запита как ли ще реагира Манди, когато види кого ѝ води на гости.

— Аманда!

Влезе в антрето на голямата стара къща, която си бяха купили, и погледна през просторната гостна към кабинета. Както и очакваше, тя седеше зад бюрото с очила на носа и преглеждаше семестриални работи.

Кейти — двегодишна, но вече доста палава — се беше заиграла спокойно в леглото си и вероятно се опитваше да сглоби динозавър, какъвто майка ѝ бе сглобила предишната вечер.

— Манди! — повика я той отново.

Тя вдигна очи, видя го, свали очилата, грабна ловко Кейти и тръгна да го посрещне, като заговори възбудено:

— Шон, ако щеш вярвай, но днес имах фантастичен ден! Ходих до селския пазар, защото ми казаха, че там се намират страхотни пушени бутове. Знаех го от по-рано, но все не се решавах, защото там се говори само на испански, но моят вече е толкова добър, че завързах разговор с продавачката и дори започнах да я уча на английски! Аз... О!

Тя рязко млъкна, като видя, че мъжът ѝ не е сам, и се втренчи, изумена в госта. Шон я прегърна през рамо.

— Хулио се появи в участъка малко преди да си тръгна към вкъщи. Току-що са го пуснали условно и много искаше да те види.

— О! — промърмори Манди.

Хулио Гарсия, изглеждащ мършав в прекалено широкия си костюм, се усмихна колебливо и протегна ръка. Тя я пое, като намести дъщеря си в другата.

— Много държах да дойда — тихо каза той. — Пуснаха ме. Но това не е важно. Трябва да ви поискам прошка. Искан да ме разберете и да ми повярвате, че не съм искал да ви причиня нищо лошо. И също, че съзнавам... колко не съм бил прав.

Очите му гледаха сериозно, настойчиво. Манди се усмихна най-сетне, насърчена от сигурността, която ѝ даваше ръката на Шон около раменете.

— Прощавам ти, Хулио... Как са родителите ти?

Той се усмихна толкова широко, че стаята като че ли стана по-светла.

— Добре са. Дори баща ми е добре. Тук в Америка попадна на добър лекар. А мама... Мама си е мама.

Манди кимна, после попита с любопитство:

— А Мария?

— Мама я омъжи за един мъж, на когото не му минават нейните номера. И тя е като вас — едно дете в ръцете, другото вече на път.

Манди не попита за Хуан, нито за Роберто. Шон я беше уверил по време на процеса, че Роберто го очакват толкова много присъди, че ще излезе от затвора много, много стар, ако изобщо излезе.

Хуан също нямаше право на помилване. Преди отвличането се беше забъркал с наркотици, поради което съдията не прояви и капка благосклонност.

— Много се радвам за вас, госпожо Рамиро — продължи Хулио.
— Поздравявам ви. Дъщеря ви е голяма красавица.

Манди с учудване установи, че е в състояние да се засмее гордо.

— Така е! Благодаря.

Кейти не откъсваше очи от Хулио, напъхала юмруче в устата си. Тя наистина беше много красиво дете. Имаше зелените очи на Шон и неговите абаносови къдрици.

— Сега сигурно очаквате син, а? — додаде Хулио.

Отговори му Шон, докато разтриваше леко тила на жена си:

— Каквото дойде. Аз си падам по момичетата. Син, дъщеря, каквото рекъл Господ. Ние с Манди и двамата сме единствени деца в семейството и много ни се е искало да имаме брат или сестра, така че...

Той сви рамене и Манди се изчерви, защото макар че и двамата бяха много щастливи, и това бебе ги изненада, както преди време Кейти.

— Е... — Хулио се прокашля и запристъпя от крак на крак. — Аз да вървя. Да не ви отнемам от времето. Искях само да ви благодаря, задето казахте на процеса, че не ме смятате за жесток престъпник, и че

само се нуждая от помощ. И много исках да ви измоля прошка. Вече си намерих и добра работа. Автомеханик съм. Един ден ще си имам собствен сервиз.

— Убедена съм в това — тихо каза Манди.

— Сбогом тогава, *senora*. Желая на вас, на съпруга ви и на цялото ви хубаво семейство много здраве и радости.

Шон го изпрати до вратата, а Манди го проследи с очи, гушнала Кейти.

Когато Шон се върна, тя още се усмихваше. Той изви въпросително вежда към нея.

— Хайде, изплюй камъчето. Какво си мислиш?

Тя се засмя, после ги прегърна двамата с Кейти.

— Мислех си, че наистина му прощавам, от все сърце. Ако не беше той, нямаше никога да срещна щурото ченге, което ме изтърпя през цялото време, а накрая взе, че се ожени за мен.

— То си ми беше служебно задължение. Пък и ти беше красавица и половина.

— Така ли?

— Така.

Той се усмихна широко и я целуна дълго и нежно, докато Кейти не се разпищя, че мама и татко я били смачкали.

Двамата избухнаха в смях и погледите им се срещнаха, пълни с обещания.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.